LAURE VAN RENSBURG

DOAR NOI DOI

virtual-project.eu

LAURE VAN RENSBURG

DOAR NOI DOI

Original: *Nobody But Us* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

„Îmi doresc acele lucruri care mă vor distruge până la urmă”.

Sylvia Plath

Casa o să le spună ce s-a întâmplat. Aici, fiecare lucru spune o poveste. Adevărul te va elibera, se spune.

E greșit.

Începe cu bătaia tăcută de inimă a unor lumini albastre pulsând prin ferestre, apoi lumea de afară dă năvală peste tot, cu tropăieli și bubuituri înfundate. Prin ușa deschisă, frigul se furișează înăuntru și o apucă în sus, pe scări. Casa se cutremură și revine la viață.

Vocile se răspândesc în măruntaiele ei, sfărâmând și mai mult tăcerea. Treptat, câteva cuvinte se desprind din haosul de zgomote – *victimă, inconștientă, Iisuse Hristoase.* Aparțin unui polițist cu mustață *à la* Burt Reynolds. Pe insigna strălucitoare scrie Adjunct Wilcox – litere negre gravate în alamă, cu „O”-ul scrijelit aproape ca un al doilea „C”. Are privirea doldora de întrebări, în încercarea de a înțelege ce s-a petrecut aici. Miroase a cafea și în perii mustății îi atârnă un tiv de spumă. Dinții galbeni, care au mare nevoie de un detartraj, se ițesc printre buzele crăpate. Cu bărbia în palmă, încearcă să priceapă o scenă rareori întâlnită în această parte liniștită a ținutului. Un accident de mașină, poate, sau o betegeală la tăiat de lemne. Dar asta? Așa ceva doar animalele își fac unul altuia – și asta în adâncurile pădurii, nu într-o casă elegantă. Lucrurile petrecute aici au împrăștiat pe covor și pe pereți pete de sânge și miasmă de măruntaie. Închide ochii, dar imaginile s-au agățat de el, prinse în spatele pleoapelor. Îl urmează pe când se întoarce să coboare scările. Peste tot în jur, casa se dezvăluie ca decorul din *Povești de groază.*

Pe a treia treaptă zace aruncat un pandantiv în formă de inimă, atârnat pe un lanț rupt. Un dar pentru o fată care nu mai există. Unul dintre colegii lui Wilcox îl ridică și îi dă drumul într-o punguță din plastic, unde talismanul acesta romantic se transformă într-un indiciu ca toate celelalte, despre evenimentele îngrozitoare care s-au petrecut aici. Odată sigilată, punguța li se alătură celorlalte, pline în cea mai mare parte, se pare, cu haine sfâșiate. Una dintre ele conține cioburile unei căni.

La primul etaj sunt și mai mulți polițiști care se foiesc de colo până colo, și mai multe priviri întrebătoare, și mai mult haos. O explozie de blițuri; bâzâitul continuu al paraziților de la stațiile radio ale poliției; plesnetul mănușilor din latex; un miros persistent care devine și mai insuportabil aici, jos, și-l face pe adjunctul Wilcox să respire pe gură.

Miasma morții și a fluidelor corporale se scurge afară. Pe tocurile ușilor și pe ziduri sunt dâre de sânge; blatul de la bucătărie e mânjit tot – o poveste care întinează mortarul și lemnul, scrisă în stropi împroșcați, pentru a fi descifrată. În camera de zi, un scaun cu rotile zace răsturnat pe-o parte, ca un animal rănit, în timp ce resturile carbonizate ale unei genți mocnesc în șemineu.

Fiecare lucru spune o poveste.

Lăsând haosul în urmă, adjunctul Wilcox se îndreaptă în grabă spre gura căscată a ușii de la intrare.

Afară se simte mușcătura ascuțită a aerului înghețat. Razele soarelui punctează orizontul cu pete galbene și portocalii, arătând calea spre o nouă zi. De pe cer au dispărut norii grei, întunecați; albastrul a cucerit din nou văzduhul, unde pescărușii țipă la intrușii ce tulbură pacea și liniștea falezei.

Zăpada din fața casei este brăzdată de o urmă de sânge; la capătul ei, o mână înmănușată extrage un cuțit din mormântul lui înghețat. În depărtare, ușile duble ale garajului se deschid larg și un alt polițist, așezat pe vine, cercetează tăieturile adânci din cauciucul de pe față, complet dezumflat. Nimeni nu a putut pleca de aici.

Printre mașinile de poliție așteaptă și o ambulanță. În spatele conturului ei masiv și al luminilor pâlpâitoare, pădurea a încetat să mai fie o prezență amenințătoare; copacii s-au descâlcit din întuneric. Totul arată diferit la lumina zilei. Însă, chiar dacă acum zăpada sclipește de frumusețe, sub ea pământul este în continuare mort.

Doi paramedici sar din spatele ambulanței. Aerul dinăuntru este îmbâcsit cu miros de amoniac. Salteaua subțire de pe targa metalică scârțâie la fiecare mișcare.

— Încotro, băieți? întreabă adjunctul.

— La Spitalul General „Îndurarea”, îi răspunde un doctor cu părul strâns la ceafă, într-o coadă blondă. Pare prea tânăr ca să fie responsabil de viața cuiva.

După ce ușile ambulanței se închid cu o bufnitură, în aer rămâne plutind un cuvânt, înțepător ca mirosul de sulf al gămăliei de chibrit arse, un cuvânt care nu-și găsește locul aici.

Îndurare.

PRIMA ZI

Nu-i nevoie să fii odaie ca să fii bântuit
Și nu-i nevoie să fii nici casă;
Mintea are coridoare ce trec
Dincolo de lumea materială.

Emily Dickinson

1. Ellie

Dacă n-am grijă, s-ar putea să mă lovesc. Rău de tot. Respir cu dificultate și înaintez pe trotuarul sigilat într-un înveliș de gheață, fiindcă fiecare pas este o provocare pentru relația mea cu gravitația. Geanta mare pe care o duc în mână și sacoșa grea atârnată pe umăr amenință să-mi distrugă echilibrul fragil. Am luat cu mine lucruri cât să-mi ajungă pentru trei zile. Dar mai întâi trebuie să ieșim din oraș.

Mașina este doar la un metru distanță, dar un singur pas greșit și… piciorul drept îmi scapă de sub control, alunecând într-o parte. Prinzându-mă de braț, Steven îmi atenuează căderea înainte să aterizez jenată pe trotuar. Șoldul încă mă înțeapă de la căzătura de acum câteva zile. Din fericire, el nu a fost de față ca s-o vadă. La ieșirea din metrou am alunecat pe ultima treaptă și m-am întins în zăpadă ca o plăcintă, iar conținutul genții s-a împrăștiat și toate nimicurile dinăuntru au zburat pe gheață. M-am ridicat în patru labe și mi-am cules bulendrele de pe jos, blocând calea navetiștilor grăbiți, cu toții capabili să-și țină echilibrul mai bine decât mine.

— Ai grijă, doar nu vrei să termini călătoria înainte de-a o începe, glumește el, oferindu-mi unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete din dotare.

Am nevoie de el ca să-mi mențin stabilitatea. Abia după ce-mi recapăt cu totul echilibrul, îmi ia geanta din mână și o aruncă în portbagajul deschis al

Lexusului. Chiar dacă poartă pantofi de oraș, nu alunecă absolut deloc.

— Îmi pare rău.

Scuzele îmi ard obrajii roșii ca focul și mă strecor în grabă în mașină, înainte să mă fac și mai mult de râs. Mă prăbușesc pe scaunul pasagerului, într-un maldăr de lânărie – straturi de pulovere, paltonul, mănușile și un fular lung, bleumarin, înfășurat în jurul gâtului, plus o căciulă șleampătă îndesată pe cap. Ridicând scurt din umeri, Steven își lasă haina să-i alunece de pe brațe. O împăturește și o așază pe scaunul din spate, apoi se strecoară pe scaunul șoferului răsucindu-se ușor, cu o mișcare perfect controlată, în timp ce eu mă foiesc pe scaunul de alături, luptându-mă să mă descâlcesc din haine.

Tocmai sunt în impas cu paltonul când aerul începe să vibreze de la bâzâitul ușor al telefonului de pe bord. Steven îl apucă înainte să pot arunca o privire spre ecran. Zâmbește la mesajul scris acolo, oricare va fi fost acesta, apoi se încruntă.

— Este în regulă? îl întreb, dar pare că nici nu mă aude, concentrat asupra telefonului. Este totul în regulă? repet întrebarea.

— Da, scuze, este OK, ceva la serviciu.

Expresia de pe chipul lui mă îngrijorează.

— Ai ceva de rezolvat?

Un singur cuvânt din partea lui și totul se poate duce de râpă. S-a mai întâmplat și altă dată. Cu doar două săptămâni în urmă, a anulat cu un mesaj cina de la Nessia, cu câteva ore înainte să ne întâlnim. Ideea că excursia noastră aniversară ar putea fi contramandată așa, din scurt, mi se strecoară pe sub piele și mă face să mă cutremur. Mă lupt neputincioasă cu panica și cu centura de siguranță, care nu se clintește. Cu cât trag mai tare, cu atât rămâne mai înțepenită. Nu, nu se poate întâmpla așa ceva. Chipul lui nu-mi dă niciun indiciu în legătură cu ce va decide.

— De orice-ar avea nevoie, se pot descurca și fără mine. În următoarele trei zile sunt numai al tău, spune el, cu ochii în ochii mei.

Și îl cred.

Mă scufund în scaun și, în sfârșit, cuplez cu un clic centura de siguranță în locașul ei, gata pentru primul nostru weekend în afara orașului. Lăsând treburile în urmă, Steven dă drumul telefonului să alunece în compartimentul de lângă frâna de mână. Lumina muribundă a ecranului clipește ușor și atunci realizez că nu l-am sunat înapoi pe Connor. Numele

lui îmi apăruse o fracțiune de secundă pe ecran, în timp ce-mi făceam bagajul, și promisiunea mea tăcută că o să-l sun îndată ce termin rămăsese uitată undeva, în nenumăratele du-te-vino dintre baie și dormitor.

Acum e prea târziu.

Mașina se îndepărtează silențioasă de bordură și cauciucurile mușcă din pietrișul împrăștiat pe drum, în timp ce suntem înghițiți de traficul de după-amiază, Steven se uită scurt în oglinda retrovizoare și privirea-i rămâne acolo, fără să revină la drumul care i se așterne în față. Este atras de ceva de la care nu vrea să-și ia ochii, ceva ce-i adâncește ridul dintre sprâncene. Mă foiesc în scaun, dar – pe când dăm colțul – tot ce prind în oglinda aburită este o fâșie dintr-un palton ciclamen și o vâltoare de cârlionți blonzi.

— Deci, prima călătorie din 2018, spune Steven înainte să-i pot adresa întrebarea pe care o simt conturându-se în adâncul gâtului.

— Prima călătorie împreună.

— Prima aniversare de șase luni.

Bară la bară, ne târâm spre ieșirea din Manhattan sub un cer înnorat, colorat în portocaliu, semn neîndoielnic că stă să ningă iar. De zile întregi, zăpada se tot adună în troiene, aglomerând trotuarele și aleile de acces, ceea ce a dus la o creștere a numărului de membre rupte și de contuzii minore. Circumstanțele sunt de neevitat: prognoza e aceeași și mai jos, în Chesapeake Bay.

Văd în oglinda retrovizoare cum traficul se mai liniștește după ce părăsim Newark. Steven știe drumul spre destinație, dar sistemul de navigare îi mai dă ponturi despre cum să ajungem acolo. Relaxată în scaunul pasagerului, îmi imaginez că am ajuns deja și în mintea mea weekendul se derulează perfect.

Mai avem încă o oră până la destinație, iar indicatorul de combustibil ne arată că abia dacă ne-a mai rămas un sfert de rezervor, așa că Steven intră pe următoarea bretea, îndreptându-se spre o stație de benzină.

— Poți să-mi iei o pungă de Hershey's Kisses? îl întreb îndepărtându-mă, în timp ce el face plinul mașinii.

Iau cheia de la toaletă de la casă de marcat – casierița e o tânără cu părul albastru strident, îmbrăcată în uniformă din poliester, cu o expresie plictisită pe chip. Pe jos e alunecuș de la zăpada topită și noroioasă; mă sprijin de perete ca să ajung în spatele clădirii.

Aerul geros de ianuarie îmi pișcă pielea rămasă descoperită, de deasupra

fularului înfășurat în jurul gâtului. Îmi îngrop nasul mai adânc, respirând prin cașmirul moale. E un dar primit de la Steven. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cât a costat, dar știe cât de tare urăsc frigul. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Totuși, prefer să fie frig decât umezeală. Frigul nu poate decât să ți se strecoare pe sub straturile de haine; umezeala se insinuează pe sub piele și nu mai pleacă. Tremur.

În cămăruța fără ferestre, aerul este acru de la mirosul înțepător de urină și de înălbitor ieftin. Respirând pe gură, mă las deasupra vasului încercând să fac pipi cât pot de repede, ignorând literatura fără perdea, panseurile profunde și arta discutabilă scrijelite, toate, pe pereți.

Doar o sută cincizeci de kilometri ne mai despart de destinația finală, iar apoi: doar noi doi, pentru trei zile. Trei zile. Șaptezeci și două de ore, 4.320 de minute de noi doi, fără cotloane unde să ne ascundem unul de celălalt. Sper să nu stric totul. Se pare că nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva până când nu pleci undeva cu el. Unde am citit asta? Ce nu știu încă despre Steven și o să aflu în acest weekend?

Ridic din umeri și termin treaba, apoi mă hotărăsc să sar peste spălatul pe mâini în chiuveta asta, unde par să crească noi forme de viață.

Trag adânc aer în piept. Afară, aerul este greu de la vaporii de benzină. Intru iar în magazin, chiar la timp ca să apuc s-o văd pe fata de la casă cum roșește la ceva ce i-a spus Steven. Se joacă plimbându-și degetele peste armata de brățări încolăcite pe încheietură, își pleacă privirea și răspunde. Schimbul lor de replici mă țintuiește în loc, în pragul ușii, cu aburul răsuflării umezindu-mi fața îndărătul straturilor de lână ale fularului. Încremenită, îi privesc buzele mișcându-se și îmi imaginez vorbele trecându-le pragul. Lumina artificială îi prinde argintiul tâmplelor, aruncând o strălucire radiantă asupra profilului său regal.

— Scuze.

Cuvântul acesta mă smulge din transă și sar într-o parte, ca să-i fac loc să treacă unei femei între două vârste, cu ochelari supradimensionați și chip blând. Intru după ea și simt cum cheia de la toaletă îmi atârnă greu între degete.

Înăuntru, scena s-a schimbat; Steven își trece AMEX-ul negru peste POS și ia chitanța de pe tejghea, în timp ce fata îmi aruncă un zâmbet profesional. Odată ce-au terminat, îi întind cheia. Steven mă ia de mijloc și mă cuibăresc în îmbrățișarea lui.

— Nu aveau Hershey's Kisses, dar ți-am luat o pungă de Reeses Peanut Butter Cups, îmi spune el în timp de ne îndepărtăm, lăsând-o în urmă pe fata cu părul albastru.

— Mulțumesc.

Reeses sunt favoritele lui, nu ale mele; mereu mi se face rău de la cantitatea exagerată de unt de arahide. Înainte să mai apuc să spun ceva, îmi întinde chitanța de la cardul de credit.

Mașina scoate un piuit, ca o invitație către noi să scăpăm de frig. Fulgi de nea au început din nou să cadă din cer, croindu-și drum prin golul dintre fular și pielea mea – înțepături minuscule de ger, care-mi înfioară umerii. De cealaltă parte a mașinii, Steven își trosnește gâtul.

— Pot să conduc eu restul drumului, dacă vrei, mă ofer eu, împăturind în pliuri mici chitanța dată de fata cu părul albastru.

— Nu, sunt bine.

— Ești sigur? E drum lung, nu mă deranjează.

— E OK. Nu vreau să-ți faci griji, cu toată zăpada de pe drum.

— Știi că mă pricep la condus.

— Bineînțeles că te pricepi. Dar relaxează-te și o să ajungem curând la destinație, spune el, strecurându-se pe scaunul șoferului.

Revenim pe autostradă și simt cum aerul din mașină devine tot mai dens, îngreunat de realitatea din ce în ce mai copleșitoare a acestui weekend. Pe când căldura țâșnește prin fantele de ventilație, arunc o privire spre profilul lui Steven, luminat intermitent de strălucirea artificială a luminilor de pe autostradă și de la mașinile ce trec pe lângă noi. Chipul îi este traversat de lumini și umbre, ca niște gânduri trecătoare.

Ochii îmi tot aleargă între constelația stopurilor din față și chipul lui, dar rămân în cele din urmă ațintiți asupra feței – liniile nasului drept, fruntea înaltă, curbura buzei de jos. Un furnicar de sentimente mi se răsucește în piept, atât de puternic încât amenință să se reverse în mașină. Unghiile sapă în partea cărnoasă dintre degetul mare și arătător, până când durerea umbrește orice altceva. Nu-mi vine să cred că am reușit să ajungem la șase luni împreună, în ultima vreme ne-au stat atâtea în cale, dar am lăsat totul în urmă, în orașul acela, și n-am mai rămas decât noi. *Doar noi doi.*

Când trecem granița statului, ritmul monoton al autostrăzii mi se așază greu pe pleoape. Las un pic pe spate spătarul scaunului și mă întind, încercând să mă instalez comod pentru restul drumului până la Chesapeake

Bay. Picioarele mele își dispută spațiul cu geanta de pe podea.

— De ce n-o pui pe scaunul din spate?

— Nu, este OK.

Mă aplec și împing geanta la baza scaunului, ca să-mi pot întinde ca lumea picioarele.

— Chestia aia arată mereu de parcă e gata să explodeze.

Râsul lui se înalță ca un talaz în spațiul strâmt din mașină. Deschid fermoarul genții și îndes înăuntru punga nedesfăcută de Reeses Cups.

— Ce-ai luat acolo? mă întreabă, aruncând o privire cu coada ochiului, însă nu mă vede decât pe mine, aplecându-mă să închid fermoarul. Ascunzi un cadou pentru mine?

— Nu.

Categoric n-aș vrea să vadă ce i-am luat, cel puțin nu acum.

— Chestiile obișnuite. Portofelul, obiecte de toaletă, cărți, chestii. Știi tu.

— Cărți? Ți-ai luat teme de făcut în weekendul nostru?

— Da. Nu. Doar pentru cercetare, nu sunt teme. Vine peste mine eseul ăla despre Dostoievski. Poate reușesc să mai citesc câte ceva.

Ochii lui părăsesc panglica de asfalt dezvăluită de faruri ca să mă privească, apoi se întorc la drum.

— Tot la aia lucrezi? Care dintre ele este? *Idiotul?*

— Nu, *Demonii.*

Râde iar.

— Hai că e mișto. Îmi zici că ți-ai adus cu tine o grămadă de fustangii și criminali în excursia noastră de weekend.

— Ei bine, *profesore,* m-am gândit că o să faci față competiției pentru atenția mea. În plus, ai putea să mă ajuți cu discuția despre „mândrie și vină în *Demonii”,* în caz că rămânem fără subiecte de conversație.

— Din fericire, pot să te țin destul de ocupată încât să nu fie nevoie să discutăm despre Dostoievski, spune el, ridicând mâna dintre scobiturile volanului și întinzându-se să mă mângâie pe obraz.

— Ei bine, mai vedem noi, îi răspund.

Îmi pune mâna pe ceafă și mă trage spre el, ca să mă sărute scurt.

2. Steven

Steven oprește motorul. Telefonul i-a vibrat încontinuu în ultimele patruzeci și cinci de minute, iar bâzâitul lui a părut neobișnuit de puternic în spațiul strâmt din mașină. Alături, Ellie încă doarme pe scaunul pasagerului. Răsucindu-și inelul de pe degetul mic, bărbatul citește șirul de mesaje care îi reclamau atenția, amenințând s-o trezească pe Ellie.

Mi-e dor de tine. xxx.

Trebuie să vorbim. xxx.

De ce nu răspunzi?

Știu de ea. Știu că ești cu ea.

Ultimul dintre ele îl face să se încrunte, nu neapărat din cauza afirmării explicite a deținerii unei informații, ci mai ales din cauza a ceea ce implica acest lucru, puterea derivată din cunoaștere și din felul în care putea fi folosită.

Nu se mai văzuse cu J. de când luase decizia să se concentreze asupra lui Ellie, cu toate că, cinstit vorbind, relația lor oricum își trăise viața. În ciuda mesajelor ei constante, Steven n-o sunase înapoi pe J., iar în cele câteva dăți în care o văzuse zăbovind în fața școlii Richmond Prep[1], era adâncit în conversație cu vreun coleg și reușise să-și ia tălpășița înainte ca ea să apuce să-l abordeze. Insistența ei i-a lăsat un gust acru în cerul gurii; se comporta absolut copilărește. Chiar nu se putea compara cu Ellie. Momentul acestei călătorii nu putea să pice mai bine.

A rămas cu privirea ațintită la strălucirea palidă a ecranului, formulând un răspuns. A scris începuturi de propoziție care transmiteau prea mult sau prea puțin, apoi le-a șters, până când degetele lui sigure au tastat un răspuns simplu, prin care să câștige un pic de timp.

Am semnal slab aici. Te sun imediat ce pot.

A strecurat iar telefonul în buzunarul de la piept, hotărât să nu lase ca orice s-ar fi întâmplat în New York să-i strice weekendul. Mai ales având în vedere ce plănuise. Pe bord, chitanța împăturită de degetele lui Ellie în forma unui cocor micuț se uita țintă la el.

S-a răsucit în scaun, ca s-o poată vedea mai bine pe Ellie. Dormea, încă prinsă în zigzagul centurii de siguranță, încolăcită ca un ghem sub curcubeul caramel al pletelor: șuvițe ca o cremă de zahăr ars, împletite cu

nuanțe de pralină și cafea bine prăjită. Avea degetele strânse și de sub mânecă răsărea jumătatea inferioară a tatuajului ei cu semnul infinitului, a cărui buclă superioară nu se închidea complet. S-a strâmbat la vederea lui. Era sigur că alții n-ar fi făcut-o. Și-a imaginat băieți sărutând simbolul tras în cerneală, apoi avansând în sus, pe braț. Dar Ellie este a lui. Și i-a alungat din minte și i-a îndepărtat șuvițele de păr de pe față, lăsându-i la vedere buzele umflate de somn, țuguiate de parcă ar fi supt un deget invizibil.

Înainte ca ea să adoarmă, civilizația dispăruse încetul cu încetul din jurul lor. Glumiseră pe tema asta, făcându-i cu mâna, în semn de rămas-bun, în timp ce luminilor strălucitoare ale autostrăzii le luase locul întunericul drumurilor de țară. Primele dispărute au fost zonele cu construcții luminoase, apoi suburbiile întinse, apoi ciudatele parcuri comerciale care tiveau limitele orașului, motelurile izolate. În cele din urmă, au dispărut și celelalte mașini de pe asfaltul autostrăzii și au rămas doar mașina lui, proiectată pe fundalul negru al lizierei, și o pereche de faruri strălucind tot mai palid în oglinda retrovizoare, până când au ieșit de pe drumul principal și luminile singuratice din spatele lor s-au transformat într-o fatidică distragere. Aproape că a ratat drumul de pământ care servea drept intrare pe o proprietate privată, din drumul principal – o deschizătură mică și întunecată tăiată în linia copacilor.

•

— Ellie, trezește-te. Am ajuns.

Ellie se foiește bătând din pleoape, iar Steven simte cum năvălește iar în el dorința de a o săruta. Fata se ridică, privește în față și amândoi se uită la conturul casei, prins în lumina farurilor. Chiar dacă nu are decât două etaje, casa îi domină; Steven trebuie să se aplece peste volan ca să-i cuprindă întreaga structură, alcătuită parcă din contraste: lemn și sticlă, forme care se contopesc cu împrejurimile la fel de mult pe cât se disting de fundal. Farurile SUV-ului, reflectându-se în ferestrele supradimensionate, dau clădirii un aspect sclipitor. Steven se simte în mod ciudat observat și judecat, ca și cum casa ar decide, pe tăcute, dacă este îndeajuns de bun ca să petreacă trei zile între zidurile ei. La parter, dincolo de razele farurilor, lumea dispare într-un întuneric opac din care evadează numai șoapta valurilor lovind malul – un semn al prezenței oceanului undeva, acolo, în neant.

— Am ajuns, repetă Ellie de parcă s-ar adresa casei aflate de cealaltă

parte a parbrizului, iar cuvintele ei rup vraja care-l cuprinsese. E așa de întunecată.

— Păi, hai să intrăm și să facem lumină, nu?

Părăsind scaunul șoferului și ieșind în aerul înghețat, Steven se grăbește spre portbagaj ca să ia bagajele, în timp ce Ellie recuperează cheia dintr-o cutie cu cifru, aflată lângă treptele de la intrare. Cu bagajele în mână, Steven se împotrivește unei pale de vânt stârnite brusc, care împrăștie zăpada proaspătă de pe jos și o rotește în jurul lui, înainte să ajungă pe treptele verandei. Deasupra capului său, acoperișul verandei este tivit cu un șirag zimțat de țurțuri, cu vârfurile lor ascuțite sclipind într-o lumină nevăzută. Se oprește în spatele lui Ellie, care se chinuie să nimerească cheia în broască folosindu-se – ca unică lumină – de strălucirea palidă a ecranului telefonului ei mobil.

— Grăbește-te, îngheț aici, îi spune el, bătând din picioare, cu capul vârât între umeri.

— Iartă-mă, asta încerc să fac.

Scapă cheile și înjurătura care-i alunecă de pe buze odată cu aburii respirației îi smulge bărbatului un zâmbet. În fine, una dintre chei se potrivește în lăcaș.

— Trebuia zgâlțâită un pic, spune ea, apoi se aude clicul binevoitor al încuietorii care se deschide.

Intră amândoi în casă, apoi el închide ușa cu piciorul. Pe măsură ce înaintează înăuntru, ecoul vag al pașilor le dă o idee despre mărimea spațiului. Ochii lui Steven nu s-au adaptat încă, iar Ellie a dispărut în întunericul salonului de la intrare. Dă drumul valizelor și o aude țipând la auzul acelei bufnituri neașteptate, așa că avansează ghidat de sunetul vocii ei.

— Rahat, ce-a fost asta? întreabă Steven, simțind că l-a prins ceva de picior.

— E geanta mea. Cred că ar fi o idee bună să aprindem o lumină, profesore.

Urmându-i instrucțiunile, face cale-ntoarsă spre ușa de la intrare, pipăind peretele în sus și-n jos până când recunoaște curbura netedă a plasticului unui comutator electric.

Cu o străfulgerare, lumina inundă încăperea, dezvăluind-o pe Ellie în centrul ei, mijind ochii dezorientată. Este pierdută în mijlocul acestui

spațiu, iar el zâmbește la gândul că vor fi amândoi în această casă mare, în sălbăticie. Stă în fața lui, în holul spațios, ca o piesă de șah singuratică pe podeaua cu pătrate albe și negre – o regină albă, solitară pe tabla uriașă. Îi zâmbește. Este regele inamic, pregătit s-o cucerească.

De fiecare dată când clipește spre el cu ochii ei mari de căprioară, simte cum vintrele îi sunt cuprinse de încordare. Acum, că sunt în sfârșit aici, timpul pe care-l au în față capătă un contur mult mai bine definit. Trei zile de cine confortabile, trei zile în care să exploreze coasta, să se bucure unul de compania celuilalt, unul de trupul celuilalt. Și fără distrageri, fără prelegeri, fără termene-limită pentru sarcinile de lucru. Fără nevoia de a arăta înțelegere; fără nimeni în jur cu care s-o împartă pe Ellie. Aici, departe, va avea întreaga ei atenție. Lucrurile pe care le pot face aici, unde nu e nimeni să-i vadă, fără să se îngrijoreze de ce-ar putea auzi vecinii. Acest loc le oferă libertate deplină, fără îngrădiri.

La început avusese îndoieli, fiindcă totul fusese organizat pe ultima sută de metri. Dar plecarea asta împreună s-ar putea dovedi o idee excepțională.

3. Steven

După ce l-a sărutat, Ellie s-a oferit să se întoarcă la mașină, ca să aducă alimentele pe care le lăsaseră acolo. Steven o privește cum deschide ușa de la intrare, apoi e înghițită de un vârtej de fulgi de zăpadă.

— Dormitorul matrimonial este la capătul scării, îi strigă ea peste umăr și îi zâmbește, clipind ca să alunge fulgii prinși în virgulele genelor; apoi dispare complet în noapte.

Steven apucă bagajele și pașii lui înghit treptele impresionante din sticlă, metal și lemn ale scării, două deodată, în căutarea dormitorului – un loc unde dorința nestăvilită a lui Ellie de a plăcea o să fie pusă zdravăn la treabă. La capătul scărilor, un șir de uși sunt presărate de-a lungul pereților, de-o parte și de alta. O apucă la dreapta, lăsând explorarea pe mai târziu. Dormitorul matrimonial, la fel ca restul casei, îi atrage atenția. Ezită, poposind în prag, admirând ferestrele aproape dramatice, din tavan până în podea, înălțându-se în fața lui, precum și perdeaua de copaci mărginind terenul de cealaltă parte a geamului. La vederea umbrelor întunecate legănându-se în vânt simte cum o ușoară neliniște îi pune stăpânire pe

întregul corp.

Lăsând bagajele pe patul uriaș, își scoate una câte una, cu grijă, hainele frumos împăturite. Așază o cămașă pe umeraș și îndreaptă cutele materialului înainte s-o atârne în dressingul enorm. Lângă valiza lui este geanta lui Ellie, gemând de hainele pe care probabil că le-a îndesat înăuntru. Stilul ei dezordonat și neglijent îl înnebunise dintotdeauna – de la incapacitatea de a-și atârna haina în cuier, în loc s-o arunce pe spătarul unui scaun sau pe brațul canapelei, până la prostiile pe care le îndesa în bagaj și nimicurile din geanta aia mare de umăr. Fusese nevoit să se arate categoric în privința cărților ei cu colțurile îndoite. Prima dată când o văzuse că îndoaie un colț de pagină în fața lui, sărise ca ars de pe canapea și îi smulsese cartea din mâini, înainte ca Ellie să-i mai poată face vreun rău. Izbucnise în râs, ca să îmblânzească un pic expresia speriată așternută pe chipul fetei, apoi îi întinsese un semn de carte. Ea îl tachinase, numindu-l de modă veche. Dar nu mai îndoise niciodată vreun colț de pagină.

Stând la fereastră, încercă să-i zărească silueta lângă mașina aflată jos, dar nu văzu decât urmele de pași pe care le lăsase în urmă, amestecate cu ale sale, înainte ca lumina farurilor să se stingă. Ascultând liniștea, desluși încet zgomotele care treceau prin ușa deschisă a dormitorului: Ellie se fâțâia la parter. Și-o imagină în spațiul acela vast, învârtindu-se în căutarea dulapului potrivit, dezorientată de noile împrejurimi – știa că mediile nefamiliare o copleșeau adesea. Așa cum se întâmplase și la petrecerea lui Jeffrey.

•

Prima dată când o luase cu el la un eveniment fusese la doar o lună de când începuseră să se întâlnească. Ellie i se atârnase de braț, așteptând să o prezinte colegilor și prietenilor lui. Se străduise să-și păstreze încrederea în sine, dar el îi simțise ușoara apăsare a degetelor pe biceps, de fiecare dată când cineva părea să se apropie de ei.

— Bună seara, Jeffrey.

— Steven, mă bucur mult că ai reușit să ajungi. Ce mai face tatăl tău?

Jeffrey i-a strâns mâna și Steven i-a răspuns, poate un pic cam apăsat.

— E bine, umblă să-și promoveze cartea.

Ori de câte ori se afla în cercuri academice, se întâmpla același lucru. Oamenii voiau să știe cum e taică-său și ce mai pune la cale, lăsându-l permanent pe Steven să trăiască în umbra marelui om. Să sperăm că nu

pentru mult timp; decanul de la Universitatea Columbia îi pomenise, în treacăt, de un post la catedra lor de literatură, unde să preia cursul de „Introducere în literatură” – poziție deținută de bătrânul însuși cu treizeci și ceva de ani în urmă. Asta i-ar fi adus lui Steven, în cele din urmă, râvnitul titlu de profesor într-o instituție din Ivy League și ar fi fost primul pas pe calea spre titularizare acolo. Preluarea postului de la Barnard College, cu trei ani în urmă, își arătase în sfârșit roadele. Curând avea să-și ia rămas-bun de la micul campus și de la cele două zile pe săptămână la Richmond Prep, unde preda lecții de literatură engleză avansată tinerilor privilegiați din Upper East Side. Era pe cale să i se întâmple lucruri extraordinare și curând avea să fie cunoscut pentru mai mult decât că era fiul profesorului Stewart Harding.

— Iar domnișoara cine este? a întrebat Jeffrey, cercetând-o pe însoțitoarea agățată de brațul lui.

Steven i-a urmărit privirea. La dracu, tipa arăta uluitor în rochia aia fără bretele. Avusese mare dreptate să-i sugereze s-o îmbrace în seara asta.

— Ea este Ellie Masterson. Ellie, ți-l prezint pe Jeffrey Kirkland. Lucrează la catedra de matematică de la NYU.

— Îmi pare bine, Jeffrey.

— Te rog, spune-mi Jeff. Numai bășinosul ăsta bătrân și mama îmi mai spun Jeffrey, a râs el și a sărutat ușor mâna întinsă de Ellie. Încântat să te cunosc, Ellie.

Steven a zâmbit, mândru de standardele lui și de abilitatea de a nu le compromite. Ura poreclele sau diminutivele, mai ales în cazul bărbaților – atât de vulgare și degradante, ca și cum te-ar transforma într-o variantă mai ieftină a ta. Fusese îngrijorat când Ellie i se prezentase, atunci când se cunoscuseră. „Iar Ellie e prescurtarea de la…?” „De la Ellie”, replicase ea. Pur și simplu, Ellie. Altminteri, nimic nu era simplu cu ea, în afară de nume.

Lăsându-i să-și ducă mai departe conversația, Steven s-a îndreptat spre bar, unde a comandat un bourbon. A zăbovit pe acolo, observând-o pe Ellie de la distanță, cum îl asculta pe Jeffrey înșirându-i Dumnezeu știe ce vechi povești despre ei doi, pe când erau la Princeton. Ea încuviința din cap, dându-și părul după urechi la intervale regulate, apoi încrucișându-și iar brațele sub sâni.

Nu era singurul care o privea. La celălalt capăt al barului, un grupuleț de

neveste de profesori – inclusiv soția lui Jeffrey – vorbeau încet, uitându-se spre Ellie. Steven a ridicat paharul când a văzut că l-au observat, dându-le de înțeles că le-a văzut și el și le-a sesizat dezaprobarea față de diferența de vârstă dintre el și partenera sa. Și privirile bărbaților stăruiau asupra lui Ellie, dar nu-l deranjau. Dimpotrivă, puteau să râvnească și să flirteze cât doreau; tot cu el avea să se întoarcă diseară acasă. Întorcându-le spatele, a făcut semn din cap spre barman, să-i umple paharul.

— Hei.

Ellie și-a lăsat mâna pe brațul lui.

— Deja ți s-a făcut dor de mine?

— Nu știu pe nimeni dintre toți oamenii ăștia. Atâția profesori universitari, e intimidant.

Fata a zâmbit spre grupul de neveste, apoi a coborât vocea.

— În plus, sunt sigură că femeile alea cred că ar trebui să fiu la ele acasă, având grijă de plozii lor, nu să mă aflu aici, ca parteneră a unuia cu șaptesprezece ani mai mare.

— La douăzeci și trei de ani ești cam mare ca să mai fi babysitter.

— Știi ce vreau să zic.

— Vino cu mine.

Și-a împletit degetele cu ale ei și a condus-o spre baia de la etaj. La petrecere se aflau destui invitați, astfel încât o absență de douăzeci de minute să poată trece neobservată.

•

— Steven!

Numele lui străpunge aerul ca o săgeată. Ieșind în fugă din dormitor, se repede pe scări în jos, invadat de un val de adrenalină. Ceva din casa asta îl neliniștea – deși nu-și dădea seama ce anume. N-ar fi trebuit să o lase singură.

Ajunge în hol, unde domnește liniștea.

— Ellie?

Poate că structura modernă e cea care îl face să se simtă încordat, răceala sticlei, liniile drepte impersonale și colțurile ascuțite. Are încredere în clădirile mai vechi, cele care au o istorie, în pietrele care au rămas în picioare timp de decenii sau secole, înfruntând intemperiile, în scândurile din pardoseală, care nu se mai aliniază din cauza sutelor de tălpi care au călcat pe ele.

— Sunt aici, îi aude vocea distorsionată chemându-l din camera din dreapta, care se dovedește a fi o sufragerie/cameră de zi foarte spațioasă.

Vederea panoramică prin peretele din sticlă îl lasă fără glas, tulburat. Acum totul este cufundat în întuneric, dar Steven știe că pădurea se întinde de la casă până spre ocean, căci spumegarea valurilor ce se sparg la țărm se aude chiar și prin sticla groasă. Natura invadând designul modern al încăperii.

— Uită-te aici, îi spune Ellie, a cărei atenție e atrasă de ceva din cealaltă parte a camerei.

Se întoarce și dă peste un perete ocupat, pe toată lungimea și înălțimea, cu cărți.

— Câte volume crezi că sunt aici? întreabă ea, cu capul dat pe spate.

Trecându-și mâna peste față, Steven se încruntă.

— Hristoase, Ellie, am crezut că ai pățit ceva.

În oricare altă împrejurare, i-ar fi plăcut nespus să se piardă în această impresionantă bibliotecă, dezvăluind cine știe ce comori literare ascunse prin rafturile ei; o primă ediție, o dedicație neobișnuită. Dar nu asta era ideea în weekendul lor, ci să se piardă alături de Ellie în inima ținutului Chesapeake Bay.

— Iartă-mă, voiam doar să-ți arăt asta, încântarea îi sufocă vocea.

— Știu, mulțumesc. M-a epuizat condusul pe întuneric. Hai să aruncăm o privire mâine, la lumina zilei.

Zâmbetul lui o îmbunează.

— Vin după tine.

Urcă scările, dar Ellie rămâne în urmă.

— Of, rahat, spune ea, stând încă în holul de la intrare.

— Acum ce mai e?

— N-avem rețea de mobil, răspunde Ellie, holbându-se la ecranul telefonului.

— Ești sigură? Tocmai am…

Își scoate telefonul; cele două linii de rețea pe care le avusese în mașină dispăruseră complet. Urcă și coboară câteva trepte, dar ecranul nu se modifică. Se pare că, pe lângă vremea capricioasă, în timpul acestei călătorii vor fi nevoiți să se confrunte și cu o rețea mobilă capricioasă. Cel puțin, asta reducea drastic posibilitatea ca J. să stea pe capul lui și să-i distrugă timpul alături de Ellie.

— Haide, îi spune el, strecurând telefonul înapoi în buzunar. Sunt sigur că poți supraviețui și fără telefon în următoarele trei zile.

4.

28 august

Ieri, la finalul zilei, mi-ai ținut ușa ca să ies. Când am trecut pragul, mâna ta a poposit pe talia mea, ghidându-mă cu o ușoară apăsare a degetelor. M-am încordat de la această neașteptată atingere. Ți-am cercetat chipul, dar nu mi-ai dat niciun semn că gestul tău ar fi avut vreun scop sau dacă era mai degrabă un reflex.

Te-ai deschis în fața mea. Spirite înrudite care s-au găsit unul pe celălalt în acest loc, în acest labirint de culoare și de încăperi, în această mare de chipuri anonime. Ești la fel ca mine, n-ai pe nimeni aici. Totul aici este nou și pentru tine.

Răsucindu-ți inelul de pe degetul mic, ai spus:

— E bine să poți vorbi cu cineva care înțelege.

Astăzi, te-am surprins că mă priveai. La început n-am dat atenție, crezând că e o întâmplare. Pur și simplu, s-a întâmplat să ridic privirea când ochii tăi, măturând locul, au aterizat asupra mea. De ce să mă fi privit intenționat? Eu sunt o nimeni. Nu stârnesc niciun interes. Dar când am îndrăznit să te privesc iar, ochii tăi mă așteptau. Și mi-au adus cu ei și zâmbetul tău.

5. Ellie

Aburul de pe oglindă se dezintegrează sub palma mea, lăsând la iveală o versiune încețoșată a propriului chip, cu dormitorul pe fundal. N-am fost sigură că vom reuși să ajungem aici. El era distras, cu privirea lipsită de concentrare. Credeam că-l pierd. Am avut și îndoieli. Ultima dintre ele – o frântură de imagine prinsă în luneta aburită a mașinii – purta un palton ciclamen și avea o coamă de bucle blonde. În ultima vreme a fost distant,

iar apoi cearta aia îngrozitoare de la galerie… cât de ușor ar fi fost să se ducă totul de râpă. Doar dacă mă gândesc la asta și simt cum groaza mi se zvârcolește în capul pieptului. Acum, totul depinde de acest weekend aniversar, care să se desfășoare perfect. Și o pot face.

Aerul jilav din baie mă umple de așteptare. Mă așez pe veceu, cu spinarea încovoiată și coatele pe genunchi. Chiar se întâmplă, sunt aici, împreună cu el. Eu și Steven, plecați departe, singuri, împreună. Gândul îmi dă fiori pe șira spinării. Mă ridic, prosopul înfășurat pe trup cade pe podea și mă îmbrac, bâjbâind să închei nasturii bluzei de pijama – un dar de Crăciun de la Steven, chiar dacă ne promiseserăm să nu ne facem cadouri.

Într-una din nopțile în care am stat treji până târziu, bând vin, i-am mărturisit că îmi place să port pijamale bărbătești de când am văzut, pe când eram mică, *Vacanță la Roma.* Mă fermecase Audrey Hepburn, îmbrăcată în pijamaua cu dungi a lui Gregory Peck. M-a surprins aducându-mi o cutie, cu câteva zile înainte de Crăciun – înăuntru era o copie a acelei faimoase pijamale. Atenția și grija lui m-au prins cu totul nepregătită. M-au lăsat fără cuvinte și un pic frustrată. Ce cadou să-i faci unui bărbat care trăiește în Central Park West și poartă un ceas Omega ca accesoriu de zi cu zi? Bineînțeles, imediat ce le-am probat, n-a mai vrut decât să le scoată de pe mine cu orice chip. A spus că-i place cum arată pe podeaua din dormitorul lui.

Unda de sentimentalism trece și mă concentrez din nou, luptându-mă să închei un alt nasture care nu nimerește butoniera. „Haide, ce naiba, pot să fac asta”.

Gândul că el este de cealaltă parte a peretelui și în preajmă, pe kilometri întregi, nu se mai află nimeni altcineva mă umple de un soi de entuziasm amestecat cu neliniște. Ies în grabă din baie și străbat dormitorul, sub privirea surprinsă a lui Steven.

— Ce e?

— Nimic. Mă duc doar să-mi iau un pahar cu apă de jos. Tu vrei ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunde el și se strecoară sub pătură. Te aștept.

Cuvintele vin învăluite într-unul dintre acele fermecătoare zâmbete care mă atrag la el; simt cum îmi slăbește strânsoarea degetelor pe clanță.

— Vin într-un minut, îi răspund și rup contactul vizual, apoi dispar pe ușă.

Holul este scufundat în întuneric, dar nu mă mai obosesc să aprind

lumina. Pe peretele opus se înșiră trei uși. Mă uit țintă la ele, aproape așteptându-mă ca vreuna dintre ele să se deschidă, fără să am habar cine sau ce ar putea fi de partea cealaltă. Simt nevoia să le încui, cu toate că nu mai e nimeni și nimic altceva aici, doar mobilă – bănuiesc – încremenită, așteptând să i se dea un scop.

Am crescut în multe genuri de case. Nu erau decât cochilii din plastic și lemn, cu încăperi găunoase unde să-ți golești cutiile până la următoarea mutare. În afară de un singur loc, care mi-a intrat pe sub piele. Dar asta n-a avut nimic de-a face cu casa, orașul sau vremea grozavă. Toate acele mutări… ăsta a fost motivul pentru care la înmormântarea tatei au venit atât de mulți oameni. Douăzeci și nouă de ani în care a colecționat prieteni și cunoștințe, din nenumăratele locuri pe care le-a numit casă într-un moment sau altul. Era talentul tatei. Dar nu și al meu. *Pur și simplu prefă-te până-ți iese, gândăcel,* obișnuia să-mi spună. Coridorul se încețoșează și clipesc, ca să alung tristețea.

Las amintirile în urmă și o apuc spre scări. Mă opresc la jumătatea drumului și înfrunt balustrada, cu palmele așezate pe mahonul închis la culoare. Mă aplec, iar lemnul mă apasă pe stomac. La patru metri și jumătate mai jos, podeaua în carouri a holului de la intrare nu se vede acum decât în nuanțe de gri. Merg pe vârfuri, aplecându-mă, jucându-mă cu gravitația. Respirații adânci mă umplu cu neclintirea nopții. *Doar noi doi.* Greutatea cuvintelor se cuibărește în mine, iar călcâiele iau din nou contact cu covorul, cu scârțâitul slab al podelei ascunse dedesubt.

Jos, în bucătărie, apa gâlgâie umplând paharul. Deși am terminat, zăbovesc în liniștea casei, în întunericul ei intimidant. Fereastra este un pătrat negru decupat în peretele umbrit. Tăcerea de afară este înnebunitoare și îmi lipesc paharul cu apă de piept. Manhattanul este mereu plin de zgomote, de luminile mașinilor și ale apartamentelor, de prezența oamenilor peste drum sau la etajele de sus sau de jos. Aici, cine știe la câți kilometri se află o altă ființă umană? Oamenii devin o amintire care se stinge încet – ca în acele filme despre dezastre, când cineva supraviețuiește apocalipsei, într-o fermă izolată, și habar n-are dacă mai există civilizație pe undeva, în jur.

Pe măsură ce ochii mi se adaptează la întunericul de afară, văd o umbră strecurându-se pe lângă linia copacilor. Încremenesc. Nu se aude niciun zgomot, totul este blocat de sticla dublă care ne izolează de exterior. Oare

sunt urși în Maryland? Poate nu urși… lupi? Conturul se mișcă iar. Mă aplec ușor spre fereastră, atrasă de posibilul pericol de afară, simțind nevoia să-i dau un nume. Respirația mi-a devenit superficială și rapidă. Mă holbez la umbra aceea până când restul lumii se topește și dispare, iar noi suntem ultimele două ființe rămase.

O greutate mi se lasă brusc pe umăr, trimițându-mi în șira spinării un arc electric de groază și făcându-mă să scot un țipăt.

— Eu sunt.

— Dumnezeule, Steven, m-ai făcut să sar cât colo.

Râde de sperietura mea.

— Mi s-a părut că am văzut ceva.

Mă întorc iar spre fereastră, dar tot ce-a mai rămas afară este vântul jucându-se cu zăpada.

— Probabil era un raton care căuta de mâncare, îmi răspunde el, traversând bucătăria spre intrarea din spate.

Încearcă clanța, dar aceasta nu se clintește. Mulțumit de rezultat, se întoarce la mine și mă ia cu brațul de mijloc.

— Vino în pat.

În dormitorul de la etaj, iau cartea de pe noptieră și mă cuibăresc sub pătură. Înainte să apuc să găsesc pagina la care am rămas, Steven mi-o smulge din mână și o aruncă pe jos, cu o mișcare degajată.

— Scuze, Dostoievski, dar prezența ta nu e necesară în seara asta.

— E chiar rușinos din partea unui profesor de literatură.

Mă sărută, la început mai încet, dar cu cât buzele lui stau mai lipite de ale mele, cu atât gura devine mai înfometată, rătăcind pe obraji și pe gât. Mâna lui o găsește pe a mea sub așternuturi și o ghidează în jos. Ca prima dată când ne-am culcat unul cu celălalt. Și în noaptea aceea m-a ghidat, mi-a arătat ritmul lui, cum îi place. Am fost atentă, dornică să-i fac pe plac. Trupul de sub haine mă surprinsese, nu era un corp de profesor, cu carnea moale de la orele state la birou, corectând lucrări. Am mângâiat lespezi de mușchi, tari și netezi ca pietrele șlefuite de mare.

Gura și mintea lui sunt pierdute undeva, în curburile gâtului meu, respirația lui fierbinte îmi suflă în ureche, în timp ce degetele desfac cu ușurință nasturii pijamalei, încrezător că și eu tot asta vreau, tot atât de mult ca el.

Pentru o clipă ascult noaptea, cu mintea aiurea. De cealaltă parte a

draperiilor trase, vântul urlă și bate în fereastră, ca un nebun invizibil care cere să fie lăsat înăuntru, în căutarea unui adăpost, departe de lumea care stă să se destrame. Este fascinant cum sticla groasă îl ține la distanță și cum, tot așa, oprește lucrurile din interior să iasă afară. Când și ultimul nasture este eliberat, Steven împinge materialul bluzei peste curba umerilor mei. Îl înconjor cu brațele de-acum eliberate. Îmi prinde obrazul în palmă, odihnindu-și degetele în adâncitura gâtului meu. Zâmbește, iar apăsarea blândă a degetelor îmi împinge capul în jos, acolo unde mă vrea.

Mă trezește un zgomot. Ridic capul de pe pernă și ascult liniștea, căutând un indiciu despre locul de unde a venit, de afară sau din visul meu. Pe măsură ce ochii mi se adaptează la întunericul nopții, ușile se decupează din beznă; cea de la baie, cea de la dressing, cea care duce spre hol.

Un scârțâit ușor și imaginația mi s-a trezit complet la viață, umplându-mi capul cu replici din *The Haunting of Hill House*[2] și cu imagini din *The Shining*[3], convingându-mă că, dacă o să ridic privirea, o să văd o creatură cu membrele dislocate târându-se pe tavan. Alături, pradă unui somn adânc, Steven respiră ușor, cu un braț aruncat peste mine, într-o îmbrățișare care nu-mi aduce deloc relaxare. Aș vrea să se trezească fără să fie nevoie să-l scutur eu, ca să poată ofta în fața fricii mele iraționale, apoi să mă tragă lângă el și să îngroape în părul meu un sărut și un „culcă-te la loc”.

În schimb, mă prăbușesc la loc pe pernă, apăsată de copilăriile mele. Casa nu-i destul de veche pentru a fi bântuită. Nu e vreun conac decrepit, din piatră bătută de vreme, cu tapetul cojit și cu o lungă istorie de morți tragice; este o casă cu semnătură de arhitect, făcută din sticlă și oțel. Cu toate astea – gândul se strecoară nebănuit –, poate că și casele ar putea fi ca oamenii. Bântuite la orice vârstă.

Îngropată adânc sub pilotă, închid ochii și mă străduiesc să adorm la loc. Poate că totuși casele nu sunt bântuite, indiferent de vechimea lor; poate că noi aducem propriile fantome și câteodată le lăsăm în urmă după ce am plecat. Apoi se aude încă un scârțâit, venind din vidul de pe cealaltă parte a pleoapelor mele închise; casa îmi spune că aș putea să mă înșel. Mă avertizează că am făcut o greșeală venind aici.

6.

17 octombrie

Mi-ai spus că sunt frumoasă, iar complimentul tău m-a luat prin surprindere. Zâmbind, te-ai tras și mai aproape, până când între noi n-a mai rămas niciun spațiu gol.

Ai spus:

— Ce mi-ai făcut… Pur și simplu nu mă pot abține.

Buzele tale s-au atins de ale mele, iar și iar. Am uitat să respir. Apoi s-a întâmplat. Apăsarea fermă a gurii tale, mișcarea lentă a limbii tale.

Mă sărutai.

Trupul mi-a încremenit, speriat să nu întrerupă starea în care ne aflam, să-ți dea vreun motiv să te oprești. Brațele tale erau prinse în îmbrățișare, trăgându-mă mai aproape și trimițându-mi o încordare caldă între picioare. Palmele tale au zăbovit pe talia mea, apoi s-au încleștat pe tricoul pe care mi-l dăduseși. Mi l-ai tras peste cap, ca și când ai fi tras cortina peste momentul de la care nu mai există întoarcere. Mi-ai arătat că totul este posibil, așa că am îndrăznit să te mângâi pe obraz. Ne-am sărutat la nesfârșit, iar apoi mi-ai luat mâna și mi-ai dus-o spre boxerii tăi, întrebându-mă:

— E bine așa?

Erai tare și neted în palma mea. Lucrarea degetelor mele ți-a smuls un oftat. Plăcerea ta venea de la mine. Degetele tale m-au făcut să gem, știau despre trupul meu lucruri pe care nu le știam nici eu.

Deasupra mea, greutatea corpului tău m-a zdrobit. Durerea și plăcerea mă sufocau. Mă țineam de tine, degetele săpau în carnea ta jilavă.

— E bine? m-ai întrebat.

Cu mintea golită, am dat din cap.

Ai început să te miști, încet la început, apoi mai rapid. Lumea din jurul meu s-a schimbat. Tu mă schimbai și pe mine, mă transformai în ceva diferit, în ceva nou. Și tu te transformai, schimbând controlul cu plăcerea. Ritmul a crescut, până a devenit frenetic. Cu pleoapele strânse, am rezistat.

Golit, te-ai prăbușit peste mine. Am rezistat, fiindcă nu doream să-ți dau drumul vreodată, ție sau furtunii de sentimente care-mi străbăteau corpul. Când te-ai rostogolit pe-o parte, am fost eliberată de greutatea ta, dar nu și de legătura pe care tocmai o creaserăm. Voiam să te întreb ce înseamnă toate astea, cine eram acum, dar fiecare cuvânt la care mă gândeam murea

înainte să-mi zboare de pe buze.

În baie, cu apa curgând, mi-am privit țintă imaginea din oglindă, căutând schimbări în linia sau în culoarea feței, în strălucirea ochilor. Poate că păreau mai larg deschiși. Pe o latură a chiuvetei, inelul tău mi-a făcut cu ochiul. L-am strecurat pe deget; era greu și prea mare. Mi-am dus mâna spre față și te-am mirosit de pe vârfurile degetelor mele. Am închis robinetul fără să mă spăl pe mâini și am pus inelul la locul lui.

Mi-ai spus:

— Ce s-a întâmplat…

M-am oprit, așteptând ca tu să-mi zdrobești inima și să pui punct unui lucru care abia începuse.

— Să nu spui nimănui despre asta. Oamenii n-ar înțelege și aș avea probleme.

•

M-am trezit în dimineața asta cu fierbințeala de ieri încă radiindu-mi mai jos de buric. Pentru prima dată, abia aștept să înceapă ziua. Să-i privesc pe ceilalți, în timp ce stau, mănânc și mă plimb singură. Nu-mi mai pasă. Nu mă mai simt singură.

Ei nu știu gustul buzelor tale.

Mă întind pe spate și, zâmbind, mă mângâi pe burtă, în timp ce în minte îmi năvălesc amintirea sărutului tău și senzația buzelor tale peste ale mele, degetele mi se strecoară pe sub elasticul chiloților.

7. Steven

Se ridică într-un cot. Lângă el, Ellie doarme pe-o parte, cu trupul arcuit într-un semn de întrebare. Noaptea trecută s-a întins pe burtă, trează și mușcându-și buza de jos. Îi dăduse la o parte părul revărsat pe spate și îi sărutase nodurile de pe șira spinării, urmându-i curbura până jos, la adâncitura făcută de șale. Ea îi urmase fiecare mișcare, arcuindu-se spre el până când se epuizaseră reciproc. Amintirea aceasta a răscolit ceva în el, o foame care părea să nu poată fi vreodată potolită. Ar fi putut-o avea chiar acum, doar ca s-o audă cum îi șoptește numele când se mișcă în ea. Nu e nimic care să-l oprească.

Vorbise serios noaptea trecută: ea îl stimula fizic și intelectual. Nu-i venea să creadă că trecuseră deja șase luni. Cele mai multe dintre relațiile

lui se epuizau cu mult înainte de a atinge acest prag. Din prima noapte în care se culcase cu ea, Ellie a fost fata care a rămas. Avea această inexplicabilă aderență la el, era un puzzle pe care nu-l putea rezolva, îl aducea înapoi la ea oricât de tare s-ar fi îndepărtat. Zâmbește – Ellie. Fata care a rămas. Uneori se îngrijorează la gândul că acea dominare i-ar putea compromite libertatea, dar de curând a fost surprins de propria dorință tot mai arzătoare de a explora mai adânc și mai complet relația cu ea. În ultimele câteva săptămâni fusese cam indiferent, dar gata cu asta. Ea e femeia potrivită pentru el, iar ideea că ar putea fi cu oricine altcineva îl face să-și încleștеze maxilarele.

Ce-ar face fără el? Numai săptămâna trecută, când își făcuse apariția la întâlnire, o găsise pălăvrăgind la bar cu un lup tânăr și tupeist de pe Wall Street, care o tot înghesuia. Nu a fost prostit de zâmbetul politicos pe care Ellie și-l lipise pe față, care abia dacă ascundea cât de inconfortabil se simțea. Avea nevoie de el să o salveze, ceea ce a și făcut, strecurându-și brațul pe după mijlocul ei, ca s-o tragă spre el și s-o sărute. Când s-a desprins de ea, intrusul deja le întorsese spatele.

Instinctiv, privirea îi fuge spre ușa de la dressing și spre ce ascundea în geanta lui de voiaj, apoi se întoarce iar spre fată. Ideea de a-i ridica bluza și de a-și lipi buzele de fierbințeala pielii ei îl stârnește tot mai tare, până când fantezia îi e tulburată de un chiorăit ușor de stomac. Cifrele sclipitoare de pe ceasul cu alarmă îi amintesc că a trecut de ora zece și au ratat micul-dejun.

Steven întoarce deja a treia clătită când unul dintre scaunele din spatele lui scrâșnește pe dalele de gresie.

— Ai fi putut să mă trezești.

Ellie are vocea răgușită de la ultimele firimituri de somn, prinse încă în gâtlej.

— M-am gândit, să știi, îi răspunde el zâmbind. Dar păreai atât de liniștită, încât m-am hotărât să n-o fac.

— Miroase grozav.

— Să ții cont că e aproape unsprezece. M-am gândit că am putea lua direct un brunch.

— Excelent, ce avem de mâncare?

— Clătite, șuncă și ouă.

— Nu eu ar fi trebuit să fiu aia care pregătește micul-dejun în weekendul

nostru romantic?

Răsucindu-se, îi surprinde rânjetul; are părul strâns în creștet și o dâră stingheră de mascara chiar sub ochiul stâng. Este singura de pe lumea asta care poate face ca neglijența să i se pară atrăgătoare. Stând pe un scaun înalt, își sprijină bărbia în palmă, iar liniile trupului ei sunt înghițite de pijamaua prea mare pe care i-a cumpărat-o în dar de Crăciun.

— Suntem în 2018, nu în 1950. N-ai auzit de egalitatea de gen?

— Încearcă să-i zici chestia asta mamei mele vitrege, râde Ellie.

Cu bolboroseli zgomotoase, cafetiera se alătură conversației lor. De cealaltă parte a blatului din mijlocul bucătăriei, Steven aruncă în tigaie încă un gogoloi de aluat, care provoacă un sfârâit. Mirosul de cafea proaspătă și cel de clătite dulci, calde se întrec să umple aerul cu promisiunea unei zile perfecte.

— Mă faci să mă simt vinovată. Lasă-mă să te ajut.

Sare de pe scaunul înalt, fără să aștepte răspuns. Trece la treabă, aducând căni și sirop de arțar din dulap, apoi scoțând niște șervețele dintr-un sertar. Steven îi zâmbește, amuzat de jocul lor de-a familia, în timp ce completează turnul de clătite de pe blat. Se apleacă și îi așază un sărut în păr, apoi scoate șunca din cuptor, în timp ce ea toarnă cafeaua. Scena îl surprinde; nu fusese niciodată genul „de casă”, ba chiar dimpotrivă. A urât dintotdeauna rutinele plictisitoare ale vieții casnice. A fost convins dintotdeauna că este făcut pentru mai mult de-atât.

— Ce-i asta? îl întreabă ea, așezându-se iar și dând din cap spre cocoloșul ascuns în șervetul ei.

În loc de răspuns, Steven îi zâmbește, privind-o cum dă la iveală cutiuța albastră de dedesubt. Surpriza și încântarea îi sclipesc în ochi; degetele ei febrile încearcă să desfacă funda albă. Arată atât de tânără! Aproape că poate vedea, în felul în care se mișcă și în încrețiturile din jurul ochilor, fetița care era în diminețile de Crăciun.

— Steven, îmi place mult, spune ea, ridicând pandantivul în formă de inimă, atârnat pe lanțul lui din argint. Ai putea…?

Îi întinde colierul, iar bărbatul trece lanțul peste gât și prinde închizătoarea.

— Serios, mă răsfeți. Mulțumesc.

Îl sărută, iar recunoștința ei are gust de pastă de dinți mentolată. Ellie îl privește cu un zâmbet palid pe chip, cu degetele zăbovind pe inima din

argint, și simte cum ceva o strânge ușor de gâtlej.

— Haide, se răcește mâncarea.

Stând alături de ea, Steven își face de lucru în farfurie, tăind mai întâi o bucată de albuș, apoi o felie de șuncă, împungând un colț de clătită și, în cele din urmă, înmuind în sirop de arțar straturile din furculiță. Lângă el, Ellie disecă mâncarea în bucățele mici, pe care le rearanjează pe farfurie pe măsură ce le mănâncă. Steven se întreabă dacă se agită mereu așa sau dacă se poartă astfel doar în prezența lui.

— Cum este mama ta? îl întreabă ea, ronțăind la o fâșie de șuncă.

Natura personală a întrebării îi întrerupe porționatul meticulos. Relațiile lui nu atinseseră niciodată stadiul care să permită o asemenea deschidere.

— Este o femeie foarte iubitoare, foarte drăguță. Cred că ai plăcea-o.

În vârful furculiței lui, o bucată singuratică de clătită se îneacă într-o baltă de sirop de arțar. Până aici își permite să meargă. Margot Harding este o soție și o mamă iubitoare. Prea iubitoare. A observat-o pe când era copil, disperată după atenția soțului ei, fericită să accepte orice din partea lui, inclusiv numeroasele sale infidelități. Recunoscătoare pentru orice firimitură pe care i-o arunca, uitând în acest timp și de restul de demnitate ce-i mai rămăsese. Ani mai târziu, se atârnase de Steven la fel cum se atârnase de soțul ei – cu degete lipicioase de disperare. Se întrebase întotdeauna dacă mama lui se agăța de el sau de acea parte din el care aparținea tatălui lui, soțul ei. Copil fiind, se bucurase de atenția pe care i-o dădea, dar în adolescență iubirea aceasta îl sufocase și se distanțase, încărcat de rușine amestecată cu dezgust – cum putea s-o respecte, când ea însăși nu se respecta? Când se gândea prea mult la maică-sa, se trezea de fiecare dată înfuriat de firea ei slabă.

— Ce să facem după ce mâncăm? întreabă Ellie, cu buzele umede de la sirop.

— Ce-ar fi să ne îmbrăcăm și să facem o plimbare prin pădure? Să explorăm împrejurimile.

Ea aruncă o privire pe fereastră. Sub o plapumă cenușie de nori se așterne un strat alb de zăpadă, până spre marginea pădurii.

— Ești sigur? Pare foarte frig afară.

— Poate, dar măcar nu mai ninge.

În loc să-i răspundă, fata își ascunde chipul în cană, luând o înghițitură zdravănă de cafea.

— Când ne întoarcem, o să avem o scuză să ne relaxăm în fața șemineului, adaugă el.

Se pregătesc, ascunzându-și trupurile sub straturi de haine obișnuite și bluze termice, cu toate că el încearcă să i le scoată pe ale ei cu fiecare ocazie ivită. Ellie îi dă mâinile la o parte, plesnindu-l în joacă, în semn de dojană.

În cele din urmă, reușește să pună capăt confruntării, împletindu-și degetele cu ale lui. O lasă să învingă runda asta și să-l tragă din pat.

— Cu asta te îmbraci?

Întrebarea lui o oprește din încercarea de a-l împinge spre ușa dormitorului.

— Da, de ce?

— E ger afară. Asta nu-i destul de călduroasă.

Înainte ca Ellie să-i poată răspunde, intră în dressing și apare cu un pulover gros, tricotat. Fata îl acceptă și și-l trage pe cap. Steven o ajută, eliberându-i șuvițele lungi prinse în tricotaj, apoi îi îndreaptă gulerul cămășii.

— Mult mai bine. Nu vreau să răcești.

Mâinile lui coboară pe arcuirea umerilor ei, pe curbele sânilor. Trupul i se înfioară la atingerea degetelor lui, care poposesc pe talie. În spatele lui Ellie, patul se lățește ca o invitație la o după-amiază de lenevire.

— Mai târziu, râde ea ca și când i-ar fi citit gândurile, repezindu-se spre ușă și ieșind pe coridor.

— Ce-i asta? întreabă el, făcând semn din cap spre o ușă mai mică decât celelalte, aflată în colțul mezaninului.

— Cred că e ușa spre mansardă.

— Crezi?

— E încuiată.

Steven scutură clanța, dar ușa nu se clintește.

— Ți-am zis, e încuiată.

— Mă întreb ce-o fi acolo.

— Cui îi pasă? Probabil chestii vechi pline de praf, depozitate de proprietari. Haide, să mergem.

Ellie îl împinge nerăbdătoare, dar el se răsucește și fata scapă dintre degete mâneca de care-l ține. Se dezechilibrează, înclinându-se spre balustradă, și se întinde să-l prindă de mână, cu ochii căscați de groază.

Timpul se întinde ca un elastic, apoi pocnește înapoi, în timp ce Steven simte un gol în capul pieptului, provocat de frică. Întinde repede brațul în față și o prinde de pulover, înainte ca trupul ei să se încline atât de mult, încât să nu-l mai poată opri din cădere.

— Iisuse, Ellie, ai grijă.

— Îmi… îmi pare rău…

Îl privește cu ochii aburiți de pâcla lacrimilor; inima lui își potolește cursa nebunească.

— Și mie îmi pare rău. Dar m-ai speriat ca naiba. Dacă ai fi căzut de la înălțimea asta pe podeaua de marmură, ai fi…

Imaginea care îi fulgeră în minte este suficientă ca să-i alunge restul vorbelor.

Își împletesc degetele și Steven o strânge ușor de mână, aducându-i un zâmbet pe chip. El își simte trupul invadat de căldură și orice urmă de tensiune dispare. Dar în timp ce coboară scările, în minte îi revine aceeași întrebare de mai devreme: ce s-ar face ea fără el?

8. Steven

Ajunși afară, îi izbește aerul rece de iarnă, asezonat cu mirosul de sare al oceanului și miasma algelor putrede.

— Ia uite cât sunt ăștia, spune Ellie, în timp ce el se asigură că ușa de la intrare e încuiată.

Când se întoarce, o vede cu capul dat pe spate, contemplând cornișa verandei, decorată cu o ghirlandă zimțată de țurțuri.

— Nu i-ai văzut aseară? Sunt de-a dreptul impresionanți.

Întinde mâna și rupe un țurțure mai mic, auzind cum scârțâie pielea mănușii în strânsoarea în care prinsese gheața.

— Fac pariu că ar fi dureros rău de tot să-ți cadă unul de-ăsta în cap.

— De fapt, poate fi folosit pentru crima perfectă. Poți să înjunghii pe cineva, spune el, imitând mișcările faimoaselor scene de la duș. Și apoi lași arma să se topească; în felul ăsta n-o să fie găsită niciodată, adaugă Steven, aruncând pe jos bucata de gheață.

Râzând încă, se hotărăsc să nu meargă pe plajă, ci în pădure. Lăsând șuierul valurilor în urmă, pornesc la plimbare, ținându-se de braț, în tăcerea

stranie a pădurii. Odată ce casa și oceanul pier din raza vizuală, împrejurimile se transformă într-un peisaj monocrom, cu cerul în aceeași nuanță de alb lăptos ca pământul, estompând linia orizontului profilată dincolo de scoarța neagră a copacilor. Fiecare pas al lor lasă noi crestături în pulberea abia așternută.

Zăpada e diferită aici față de mocirla cenușie din oraș; se întinde ca o pânză albă, neîntinată. Căzută peste noapte, a șters urmele venirii lor, ca și când n-ar fi trecut nicicând pe aici, în timp ce chiar și în Central Park zăpada este mereu mutilată de sute de pași, bătătorită de forfota civilizației sau topită într-o mocirlă de aburii emanați de tehnologia umană. Aici, zăpada e încă o aducere aminte a izolării lor depline.

Pădurea este impregnată de o putere tăcută, care le atrage atenția, așa că bântuie fără zgomot printre copaci. Pe măsură ce se aventurează mai departe, stratul de zăpadă pare să se subțieze. Cruste de țărână zac pe jos, ca niște plăgi pe o piele de alabastru.

Merg unul lângă altul, iar ea și-a încolăcit brațul pe după brațul lui, și-a lăsat capul pe umărul său și privește pierdută în plasa de crengi răsucite ce se întinde deasupra lor.

Steven simte că e ceva ce nu-i spune și că adeseori stă cufundată în propriile gânduri. Ce fel de lume o avea oare acolo, sub arcul blând al craniului, de este mai ademenitoare decât prezența lui? Curiozitatea de a ști cum se potrivește el în lumea aceea și cât de important e rolul lui acolo este o caracteristică nouă a relațiilor sale. Niciodată nu i-a păsat atât de mult de alții. Dacă ar putea să-i capteze atenția, ar face o cușcă din propriile degete, ca s-o țină acolo.

— La ce te gândești?

— Mă gândeam la poemul Sylviei Plath, „Mad Girl's Love Song”[4].

Iată răspunsul: mintea ei e plină cu vorbele unei poete care a sfârșit tragic – o competiție pe care poate s-o accepte, pentru atenția ce i s-ar cuveni. O strânge de braț și ea îi zâmbește ca răspuns, dar o rafală de vânt îi șterge imediat surâsul.

— Cumva, mi te-am imaginat întotdeauna mai degrabă ca pe o fată Dickinson, un amestec de romantism și aer gotic.

— Nu mă înțelege greșit, Emily e minunată, dar poezia Sylviei îmi vorbește la un nivel mai profund, mai personal.

Și, îndată după ce reușise să-i capteze atenția, Ellie se retrage din nou în

mintea ei. Chiar dacă împărtășesc o legătură profundă, nu știu prea multe unul despre trecutul celuilalt.

Dar timpul petrecut împreună? Și pe acesta și-l amintește.

— Îmi amintesc că tot Sylvia Plath citeai și prima dată când ne-am întâlnit.

•

Ca un fel de creatură mistică sau zeitate, Ellie intrase în viața lui în plină furie a elementelor naturii. Nepăsător față de cerul tot mai întunecat și față de bubuitul tunetelor, Steven nota un vraf de lucrări, așezat în cafeneaua lui preferată, deznădăjduit la citirea eseului lui Stuart Winthrop, convins că băiatul nu va supraviețui fără averea familiei lui; deodată, ușa de la intrare s-a deschis și vacarmul obosit al perdelelor de ploaie lovind asfaltul și-a întețit zgomotul. Ea a intrat cu apa picurându-i din haine pe dalele de gresie, cercetând încăperea în căutarea unui chip prietenos – sau poate doar a unei mese libere. S-a oprit, ezitantă. Sub bluza udă i se conturau cu claritate sânii, fusta i se lipise de coapse. Chiar sub claviculă, umbra unei alunițe negre se ivea de sub materialul transparent. Steven s-a întrebat dacă alunița se simțea oare netedă sub atingerea degetelor sau ca un mic cocoloș.

Căutarea din ochi a unei mese n-a dat roade, ceilalți clienți îi ignorau prezența, prea ocupați de propria conversație, în timp ce ea a rămas acolo, un amestec de senzualitate și fragilitate. Ridicându-se, i-a împins scaunul gol din fața lui și a invitat-o să ia loc la masă. Ea s-a uitat în jur și buzele i-au tresărit înainte ca, în cele din urmă, să-i accepte invitația. A lăsat din mână un volum îmbibat cu apă al *Poemelor* Sylviei Plath, ca să apuce prosopul oferit de barman. Cu o mișcare rapidă, Steven și-a tras lucrările din calea ei.

— Îmi pare rău, o să ud astea, a spus ea, iar obrajii palizi s-au colorat într-o minunată nuanță purpurie.

S-a așezat tamponându-și părul, fără să-și dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui bluza ei transparentă.

— Nu-ți face griji.

— Ce sunt?

A arătat din cap spre maldărul de lucrări.

— Eseuri. Sunt profesor de literatură.

— Oh, eu îmi fac masteratul în literatură comparată, la NYU.

Au vorbit despre Plath și despre iubirea pe care o împărtășeau pentru

cărți. Ea a ascultat atent tot ce avea el de spus, în timp ce degetele împătureau la nesfârșit un șervețel. Părea timidă, cu un aer vag de nepăsare, care îl îmbăta. Un amestec de ambiguitate și nerăbdare, făcând să-i fiarbă sângele în vine.

Trebuia să o vadă din nou. Trebuia să o aibă.

Acum, Ellie îl privea cu aceeași expresie sfioasă pe care-o avusese în ziua aceea, în cafenea. Câteodată își făcea griji că-l vrăjise, dar patima era mai puternică decât îngrijorările. Întrerupând plimbarea, a tras-o spre el și a luat-o în brațe, apoi a sărutat-o, simțindu-i obrajii și nasul reci sub buzele lui, apoi i-a căutat gura pe sub straturile de fular în care era înfofolită.

— Îmi amintesc că mi-ai spus că nu-ți place deloc numele tău, îi zice el, rupându-se din îmbrățișare.

— Poți să mă condamni?

— Ce e în neregulă cu „Ellie”?

— Mă face să par de doisprezece ani sau cam așa ceva. E un nume de fetiță, nu ți se pare? îl întreabă ea, luându-l cu mâinile de gât.

— Nu știu ce să zic. Mie îmi place.

— Atunci tu ești singurul căruia îi place. Îmi amintesc că și tu mi-ai zis odată că nu prea îți place numele Steven.

— Îți amintești chestia asta?

— Nu înțeleg de ce. Ce-i așa îngrozitor la „Steven”? râde ea.

Nu-și urăște numele în sine, ci ceea ce reprezintă el. Este suficient de apropiat de numele tatălui său ca să fie confundat cu acesta, dar îi reamintește permanent că nu merită îndeajuns să poarte tot numele lui taică-său și moștenirea lăsată de el, prin faptul că i-a fost negat titlul de Stewart Harding Jr. Taică-său nu ratează nicio ocazie să-i aducă aminte că va fi mereu sub el, în umbra lui. Așa cum s-a întâmplat și la grătarul organizat vara de părinții lui, pe când Steven era anul întâi. Printre lampioane de hârtie și miros de carne friptă, maică-sa i-a comunicat plină de mândrie familiei Miller că fiul ei obținuse un scor de 1,484 la examenul SAT.

— Nu e rău, dar nici la fel de bun ca al bătrânului, care a obținut 1,535, glumise taică-său, strângându-l pe Steven puțin cam tare de umăr, cu mâna lui grea. Totuși, tot suntem mândri de el, adăugase, bătându-l pe spate.

Totuși. Cuvântul a făcut ca lauda să pară un fel de pomană. Ghimpele umilinței s-a transformat într-o arsură usturătoare când, la finalul serii, a dat

peste taică-său într-un colț retras, stând de vorbă, pe șoptite, chiar cu iubita lui. Bătrânul se aplecase cu interes, ascultând-o în timp ce-și răsucea inelul cu sigiliu de pe degetul mic. Chiar și după aproape douăzeci de ani, ghimpele acela tot îl mai împungea.

— Ai dreptate. Steven sună mult mai bine, rânjește el.

— Ar fi putut fi mai rău.

— Cum adică?

— Te-ar fi putut chema Junior.

Cu un sărut, el pune punct conversației. Un sărut care durează, care explorează legătura dintre doi oameni. O deschidere prin care găsesc calea. Limbile lor se încolăcesc, se invită. Gura ei îi spune cât de mult îl place, poate chiar îl iubește, cu toate că nu și-au spus niciodată aceste cuvinte. Prin acest sărut, izolarea locului în care se află pare mai acută decât oricând. Sunt singurii rămași în acest Eden înghețat, Adam și Eva – o femeie care pare să fi fost făcută pentru el.

9.

19 octombrie

Azi te-am văzut pentru prima oară de când s-a schimbat totul. Inima mi s-a zbătut în piept ca un peruș agitat în cușca lui. Îmi făceam griji că o să mă ignori, că o să te porți de parcă weekendul acesta nici n-ar fi existat. Când și-au aplecat cu toții privirea, eu mi-am ridicat-o. Ochii tăi mă așteptau. Tot chipul îți radia și ai zâmbit.

Zâmbetul acela a fost tot doar pentru mine.

10. Ellie

Trosnetul puternic al unei crengi răsună ascuțit ca un os rupt, trimițând spre cer un stol de păsări.

— Rahat, ce-a fost asta? întreb desprinzându-mă din sărutare, în timp ce fâlfâirea aripilor speriate cutremură și mai mult tăcerea.

— O fi fost o căprioară sau o vulpe. Cine știe? îmi răspunde el, cu capul îndesat în curbura gâtului meu, ignorându-mi încordarea din trup.

Îl împing ușor și cercetez pădurea, încercând să găsesc sursa zgomotului, dar nu văd decât copacii negri, scheletici, ca niște figuranți dintr-un film de groază, genul în care studenta naivă care se giugiulește cu iubitul ei este prima măcelărită. Sub acest cer lăptos, nimic nu aruncă umbre pe pământ, nici măcar noi.

— Pădurea asta mă înspăimântă pur și simplu, spun eu tremurând.

— Tu ai ales locul ăsta.

Pădurea se întunecă în jurul nostru, ca și când copacii s-ar îngrămădi unul în altul. Prind o frântură de mișcare la stânga mea. Prea rapidă ca să identific ce o provoacă, apoi dispare. Răsucindu-se și încolăcindu-se, pădurea se învârte în jurul meu – scoarța și tufele se întind în toate direcțiile. Închid ochii, dar sentimentul că sunt privită nu dispare. Trag de câteva ori aer în piept, ca să-mi încetinesc bubuiturile din piept într-atât încât să pot deschide ochii și să-mi lipesc un zâmbet pe față.

— Ei bine, profesore, mi-am imaginat că va fi peste măsură de romantic, îi spun, iar el mă ia în brațe.

Ne sărutăm din nou, dar atmosfera s-a schimbat. Chiar dacă gura mea este lipită de a lui, mintea îmi este la ce sau cine ar putea fi acolo, un vecin ieșit la plimbare sau altă siluetă ascunzându-se în spatele vreunui copac. Vântul rece ne șfichiuiește mușcându-mă de obraji, ridicându-mi părul ca să mă ciupească de ceafă.

— Mă simt de parcă ne-ar privi ceva sau cineva.

Smulgându-mă din îmbrățișarea lui, cercetez iar împrejurimile ca să depistez prezența vreunui intrus – răsuflarea mi s-a răcit în piept dar nu văd decât plopi în formă de siluete omenești; singurii ochi din jurul nostru sunt cei incrustați în scoarța lor.

— Devii caraghioasă, oftează el. Nu-i nimeni aici.

Îmi revine în minte umbra de noaptea trecută, furișată la marginea pădurii, rapiditatea cu care s-a mișcat în întuneric, faptul că ar putea adăsta încă pe undeva, prin apropiere. Vântul se întețește și pădurea șoptește în jurul nostru. Aștept să aud iar trosnetul acela, ca un braț răsucit prea tare.

— Putem merge pe plajă, te rog?

Îmi aruncă un zâmbet crispat. Privirea pe care un adult i-o aruncă unui copil când acesta devine neînțelegător în legătură cu vreo prostie. Lipită de

el, îmi așez palma pe pieptul lui învelit în Gore-Tex și îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet.

— Pur și simplu am nevoie de un spațiu deschis.

Îmi face pe plac și străbatem cu greu pădurea, desișurile strâmbe care ni se agață de pantaloni. Mă uit spre locurile întunecate dintre copaci până când scăpăm de ei și nimerim pe panglica îngustă de nisip înzăpezit, care ține loc de plajă. Fluidul apei se întinde întunecat precum cremenea lichidă, brăzdat de sloiuri de gheață în derivă. Mă bucur de această eliberare, înghițind o porție mare de aer sărat. Mergem de-a lungul țărmului, unde apa linge zăpada – topind fulgii și lăsând la vedere nisipul de dedesubt.

În fața noastră, nori întunecați și pântecoși se adună deasupra oceanului. Vântul se joacă în părul meu, aruncându-mi șuvițele pe față. Tăișul lui, în care se întrețese sarea oceanului, îmi înțeapă ochii și-mi șterg cu mănușa lacrimile adunate la marginea pleoapelor.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Steven.

— Nimic.

— Nu te cred absolut deloc.

— Locul ăsta. Plaja asta mi-a amintit de cineva.

Mă șterg la ochi și mai abitir.

— Ce vânt tâmpit.

Îmi șterge o lacrimă cu degetul mare, înmănușat. Zâmbetul blând pe care mi-l oferă mă face să uit preț de o clipă.

— De ce e atât de trist? mă întreabă el, strângându-mă de mână.

— Ne-am despărțit. Cu mult timp în urmă.

— Ce s-a întâmplat…

— De fapt, nu prea am chef de asta… Putem să vorbim despre altceva?

Scoate mănușa și își încovoaie degetele ca să-mi îndepărteze de pe față o șuviță rătăcită, rebelă. Palma lui arde pe obrazul înghețat; buricul degetului mare îmi mângâie pielea. Mă strânge spre el într-o îmbrățișare și spune:

— Desigur.

Îmi lipesc fața de pieptul lui vătuit și îi aud bătaia înfundată a inimii.

— Suntem aici împreună. Spune-mi ceva nou despre tine.

Mă ia pe după umeri cu brațul lui greu și ne plimbăm agale, în timp ce-mi povestește despre ultimul lui eseu, „Literatura secolelor nouăsprezece și douăzeci: captarea și crearea modernității”. Ritmul cuvintelor lui și

zgomotul valurilor sunt un analgezic puternic, până când dăm peste o băltoacă și un pescăruș în suferință, cu o jumătate de trup prinsă sub un strat opac de gheață. Biata pasăre țipă înfricoșată, chemând un prieten sau un părinte, și fâlfâie din aripa liberă în ritm sacadat, însă este limpede că se instalează epuizarea și frigul, pe măsură ce energia i se epuizează. Pe când ne uităm la el, aripa se deschide larg și țipetele încetează.

— Bietul de el. Mă întreb cum s-a prins acolo.

Mă așez pe vine și întind cu prudență degetele spre pasăre. Bănuitoare în privința intențiilor mele sau sesizându-mi temerile, se repede să mă ciugulească și trag repede palma.

Steven se așază pe vine lângă mine și mângâie capul păsării cu dosul mâinii.

— Se pare că are aripa ruptă.

— Ce putem face?

Îndesându-și mănușile în buzunar, Steven se întinde spre pasăre, în timp ce eu caut în jur o piatră destul de mare sau un bolovan cu care să sparg stratul de gheață. Degetele lui coboară lin pe capul păsării, liniștind cu fiecare mișcare pescărușul înfricoșat, până când acesta trebuie să accepte prezența lui Steven și atingerea lui. În ciuda amorțelii ce mi se împrăștie în coapse, scena îmi aduce un surâs pe chip. Îmi imaginez cum aducem pasărea acasă, cuibărită în fularul lui Steven, cum o rezemăm de o pernă lângă foc, cu aripa bandajată bine. Caut în continuare un obiect destul de

mare care să rezolve situația, când văd cum, cu cealaltă mână, Steven apucă pasărea de ceafă.

— E în regulă, îi șoptește el, apoi tonul crește într-o poruncă pentru mine: mergi tu înainte. Te prind imediat din urmă.

Mă îndepărtez câțiva pași și un pocnet ascuțit mă face să grăbesc pasul.

11.

3 noiembrie

Îți amintești când mi-ai spus cum te cheamă? Gata cu bariera formală a lui „domnule”. Numele tău mi-a alunecat pe limbă ca un desert nemaivăzut. I-am descoperit textura și gustul. Am plecat întorcându-l pe toate părțile în mintea mea, așteptând joia următoare, ca să-l pot folosi din nou.

Nu doar că mi-ai dezvăluit numele tău, dar mi-ai oferit și un dar. Ai spus:

— Ți-am adus ceva.

Iar mâna ta a dispărut în geantă, de unde ai scos o carte.

— M-am gândit că o să-ți placă și am putea discuta despre ea după ce o termini.

Mi-am trecut degetele peste literele albe – *Jane Eyre.*

Am început-o chiar în după-amiaza aceea și mi-a plăcut la nebunie. Mă știai deja atât de bine. Dar cartea era mai mult decât un simplu dar, era dovada concretă că te-ai gândit la mine. Chiar și când nu am fost în preajmă.

Astăzi suntem împreună la duș, cu aerul dintre noi atât de gros și greu de umezeală, încât trebuie să respirăm pe gură.

Astăzi mi-ai dat un nume nou.

Astăzi m-ai numit „Draga mea Jane”.

12. Ellie

Ce a început ca o ușoară plutire se transformă repede în ninsoare abundentă. Vânturi puternice ne aruncă în față fulgi mari ca niște pene, obligându-ne să ne întoarcem cu spatele. Aerul înghețat își face loc pe sub haine, topind zăpada care ni s-a strecurat pe sub gulerele hainelor. Cocoșați în fața vijeliei, ne îngrămădim unul în altul, printre rafalele șuierătoare. Tăiem cu picioarele zăpada, croindu-ne drum înapoi de-a curmezișul plajei, în timp ce frigul ne străpunge carnea și ne intră în oase, amintindu-ne că acest peisaj perfect pentru o carte poștală, prezentat ca un loc romantic, este doar deghizarea acestui ținut vitreg, care ne-ar putea ucide cu ușurință. Este cel mai mortal dintre pericole, ascuns sub frumusețea sa amăgitoare. În fața noastră, zăpada încețoșează marginile lumii cu o pâclă lăptoasă, până când un contur se detașează din fundalul uniform.

Casa ne așteaptă, tăcută și pustie. Gazda perfectă, oferindu-se să fie

orice și-ar dori oaspeții ei, umplându-i spațiul cu conversațiile lor, atârnându-și hainele pe spătarul scaunelor sau în dulapuri. Devine orice ai nevoie să devină: refugiu, cale de evadare, locuință temporară… Există numai pentru oaspeții ei, până când ei o vor părăsi, iar ea va redeveni un spațiu gol, așteptându-și următorii ocupanți. Și, de fiecare dată, le păstrează secretele.

Ignorăm intrarea principală, preferând-o pe cea de la bucătărie, și ne îngrămădim pe ușa din spate odată cu un vârtej de zăpadă. După ce ne scuturăm ghetele și îndepărtăm pulberea proaspătă de nea din păr, eu îmi dau jos paltonul, dar Steven rămâne cu geaca pe el.

— Aș putea să mă duc să bag mașina în garaj, înainte să o acopere de tot zăpada.

— OK. O să pun de cafea. Steven?

— Da?

— Poți să mai aduci și niște bușteni din garaj, ca să facem focul în living?

— Sigur.

— Mulțumesc.

Închide ușa, izolându-mă de zgomotul care vestește o adevărată furtună. Ridicându-mă pe vârfuri, mă întind după două căni aflate într-unul dintre dulapurile de sus. A doua a fost împinsă foarte în spate, încât abia reușesc să-i ating toarta de câteva ori, cu vârfurile degetelor. Îmi încordez mușchii brațului. Cu greu, reușesc să trag un pic cana spre mine și, când sunt aproape s-o apuc, aud un vaiet lung spărgând tăcerea. Cana alunecă pe raft și-mi scapă dintre degetele tremurânde.

— *Rahat!*

Mă feresc, anticipând momentul când se va sparge pe podea. Țipătul pare să vină din cealaltă parte a casei și dispare la fel de repede cum a apărut. Simțurile mi se ascut, ascult liniștea în căutarea unui indiciu, dar acum liniștea s-a așternut peste întreaga casă, grea și de nepătruns. Inima îmi bubuie în piept. Bătăile ei aproape imposibile mă înspăimântă. Respirația devine superficială. Este ultimul lucru de care am nevoie. Nu acum.

Z… Y… X… La fiecare literă trag adânc aer în piept, până când simt cum plămânii îmi apasă coastele. W… V… Inima încetinește ritmul. Am evitat criza.

Mă las pe vine și adun cioburile de porțelan împrăștiate pe podea, în timp ce încordarea din umeri dispare treptat.

Dacă mă grăbesc, pot să curăț înainte de întoarcerea lui Steven și să ascund urmele neîndemânării mele în fundul coșului de gunoi. Sunt încă ocupată să adun cioburile, când al doilea urlet sfâșie tăcerea – prelung și sfâșietor precum țipătul straniu al unui nebun. Parcă taie prin mine, iar palma mi se încleștează spasmodic pe un ciob.

Pe piele se ivește un strop de sânge; îl sug înainte să cadă și să păteze dalele pardoselii. Urletul a încetat și liniștea își ia în stăpânire teritoriul până când lumea de afară se repede în spatele meu. Mugetele unei rafale înghețate, urmate imediat de zgomotul ușii din spate, date de perete, mă fac să tresar.

— E tot mai rău afară.

Tresar din nou, pierzându-mi echilibrul și căzând peste ușa deschisă a dulapului din spatele meu.

Steven intră în casă; o pulbere fină de zăpadă proaspăt așternută îi sclipește în păr, pe umeri, chiar și pe gene; duce în brațe un morman de bușteni.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, grăbindu-se să mă prindă.

— Îmi pare rău. Am spart o cană.

Mă agit să adun cioburile, încercând să ascund dovada neîndemânării mele, și în același timp îmi sug degetul rănit.

— Ellie.

Îmi lungește numele, ceea ce mă face să mă simt de parcă aș avea zece ani. Se apleacă și culege porțelanul spart, inclusiv ciobul pătat cu sânge.

— Ți-a dat sângele.

— N-am nimic.

Îmi ia mâna și ridică degetul în dreptul ochilor, apoi sigilează rana cu buzele. Stăm amândoi pe vine; felul în care îmi suge degetul îmi trimite un fior pe piele. Mă privește în ochi și clipa pe care o trăim acum este încărcată de o intimitate pe care n-am mai încercat-o niciodată. Cumva, acest gest nevinovat stârnește ceva în mine – dorința de a mă repezi să-l sărut, să simt gustul sângelui meu pe limba lui. Însă înainte de a apuca să fac vreo mișcare, aerul e spintecat de încă un vaiet neomenesc. Tremurând, îmi trag degetul și aproape că-mi pierd din nou echilibrul.

— E doar vântul prin hornul șemineului, râde el.

Tot trupul îmi e cuprins de un val de stânjeneală. Adun cioburile rămase, dorindu-mi să intru și eu cu ele în coșul de gunoi de sub chiuvetă. Lui Steven i se scutură încă umerii de râs, cât adună buștenii scăpați pe jos. Acum e chiar mai rău decât ieri, când am alunecat în fața lui pe gheața de pe trotuar. Cu brațele încărcate din nou, iese din bucătărie.

Pocnetele din focul abia aprins mă întâmpină când intru în living. În lumina zilei, spațiul este uluitor. Ferestrele enorme, din tavan până în podea, se întind pe toată lungimea casei și în spatele ei, iar sticla invită exteriorul în interior – rețeaua deasă de copaci creează un perete de pădure care se sfârșește cu priveliștea uluitoare a oceanului și a zonei pavate din spate, chiar dacă peisajul dispare rapid sub perdeaua albă de zăpadă. Casa ne protejează de furtună, oferindu-ne în același timp locuri pe primul rând la spectacolul dezlănțuit al naturii.

— Impresionant, nu-i așa? întreabă Steven, făcând semn din cap spre peretele de pini.

— Impresionant, oprimant…

Mă cuibăresc lângă el pe canapea, în fața șemineului, cu picioarele sub mine, apoi îi întind cana. Această piesă arhitecturală este mult prea impozantă pentru a fi numită simplu „șemineu”. Cuvântul este prea banal ca să facă dreptate coloanei de piatră necioplită strecurată între peretele de sticlă și peretele fin tencuit, operă a naturii și operă a omului. Rămânem tăcuți pentru o clipă, privind flăcările.

— Deci, ce vrei să facem mâine?

— Nu știu, pur și simplu… mă tot gândesc la pescărușul ăla.

— Crede-mă, așa e cel mai bine. Uită-l.

Îmi zâmbește și soarbe din cană.

— Dar *tu* ce crezi că ar trebui să facem mâine? îl întreb.

— Am putea merge cu mașina în Stockton. Să intrăm prin magazinele de antichități, poate să luăm prânzul undeva, pe malul oceanului. Ce crezi?

— Sună perfect, îi zâmbesc la rându-mi. Dacă ne lasă zăpada asta.

— Să sperăm că n-o să dureze, spune el, plesnindu-se cu mâna liberă peste buzunarele pantalonilor. Mi-ai văzut pe undeva telefonul?

— Nu l-ai lăsat în haină, ca de obicei?

— Ca de obicei?

— Mereu mă întrebi dacă ți-am văzut telefonul și întotdeauna este în palton sau în haină. Vrei să mă duc să văd?

Mă ridic de pe canapea, dar mă oprește, punându-mi mâna pe braț.

— Nu-ți face griji, oricum nu-mi trebuie. Stai aici, cu mine.

— OK.

Suflăm amândoi în căni, iar liniștea se așterne ca zăpada de afară. Mă uit țintă la masa întunecată, compactă a pădurii și la țărmul care dispare îndărătul cortinei groase de fulgi de zăpadă.

— Chiar crezi ce ai spus? îl întreb, lăsându-mi capul pe brațul lui.

— Ce?

— Despre pescăruș. Că e mai bine…

Mă ia pe după umăr, trăgându-mă spre el – singurul lui răspuns –, apoi mă sărută pe păr.

Porțelanul fierbinte al căniii îmi arde buricele degetelor. Cu fiecare înghițitură grijulie, cafeaua îmi încălzește obrajii și-mi lasă pe gâtlej o dâră fierbinte, plăcută. Încordarea dintre umeri mi se relaxează până când mă înmoi de tot, sprijinită de brațul lui Steven. Dar nu-i momentul să adorm. O să fie timp destul și pentru asta, mai târziu.

Părăsind confortul canapelei, dau ocol camerei și mă opresc în fața sistemului de sonorizare și a raftului cu CD-uri. Urmez cu arătătorul cotoarele din plastic, cu nume și titluri. Simt privirea lui Steven ațintită asupra mea. Îmi atrage atenția un nume. Cu un bobârnac, CD-ul este înghițit de fanta aparatului stereo.

Primele acorduri de chitară se revarsă din difuzoare invizibile. Dau volumul mai tare, în timp ce vocea modulată a lui Chris Isaak umple aerul și îmi arcuiește colțurile gurii într-un zâmbet. Ignorându-l pe Steven, mă îndrept spre șemineu. Țin ochii închiși; focul mă încălzește. Șoldurile mele traduc muzica într-o serie de rotiri lente, piele și trup absorbind ritmul fierbinte până când devine starea pe care o port, ținând cana strânsă la piept. În întunericul care coboară simt încă privirea lui Steven asupra mea. Mă întorc cu spatele la canapea și dansez cu focul, iar flăcările îmi ling gambele cu căldura lor, făcându-mă să roșesc.

În încăpere se schimbă atmosfera. Chris îmi spune despre jocurile viclene pe care le-aș putea juca, în timp ce mâinile lui Steven îmi apucă șoldurile unduitoare, presându-și trupul de spatele meu. Mă întoarce spre el. Stau cu ochii în continuare închiși, iar el îmi ia cana din mână. Ne vorbim în respirații îngreunate, dar continui să dansez în timp ce mă dezbracă. Tot mai multă piele dezgolită pe care să o lingă flăcările. Degetele

îi alunecă sub talia blugilor mei, iar nasturele sare din butonieră, fermoarul se lasă în jos. Mă ajută să scot picioarele din pantaloni, apoi să-mi scot chiloții.

Când încep primele note din „You Owe Me Some Kind of Love”, trupul meu gol se abandonează îmbrățișării lui Steven, care are încă toate hainele pe el, și îi simt erecția apăsându-mi interiorul coapselor. Deschid ochii, umplându-mi toată lumea doar cu el. Degetele mi se împletesc pe ceafa lui și îl trag spre mine până când gura mea o găsește pe a sa. Îl sărut cu o hotărâre care mă face să-l domin preț de o clipă, gura și limba mea dictează ritmul, dar curând el preia controlul. Un buștean se prăbușește cu un pocnet puternic; zgomotul ne sperie, apoi mă trage cu el pe podea. Chiar dacă ne prăbușim pe covorul gros, mă lovesc cu umărul de podeaua tare din lemn – o să fac o vânătaie. Îi potolesc îngrijorarea din privire trăgându-l mai aproape, pentru încă un sărut.

Mă mângâie pe piele cu aceeași mână care – nu cu mult timp în urmă – a rupt oasele delicate ale unei păsări. Se dezbracă febril, dar eu nu sunt gata încă. Mă foiesc sub greutatea lui. Îi caut mâinile, alungându-le de pe mine, stârnindu-i dorința cu grijă, ca și cum aș construi un castel din cărți de joc, până când n-o mai poate ține în frâu și castelul se prăbușește cu totul, iar mâinile lui îmi încătușează încheieturile deasupra capului. Mă zbat surâzând, iar strânsoarea lui devine mai puternică. Forța lui îmi presează oasele. Până când pocnesc. Rezist. Până când e destul. Dezlănțuie asupra gurii mele întreaga forță a sărutului său. Învingătorul își cere recompensa, îi simt toată greutatea apăsând asupra mea. Așteaptă să mă deschid pentru el, dar țin încă picioarele strânse.

— Arată-mi cât mă vrei, îi șoptesc.

Genunchiul lui ca piatra își face loc în despicătura dintre coapsele mele, croindu-și drum ca să le desfacă. Îi rezist, așa că trebuie să apese mai tare.

— Fă-o.

Dorința de a mă poseda îi arde privirea și îi așază un zâmbet pe buze. Mă supun. Cu o mână se ghidează înăuntrul meu, apoi o readuce lângă cealaltă, ca să-mi încătușeze iar încheieturile, apăsându-mă puternic, ritmic. Își ia ce vrea. Pe mine. Iar eu îl încurajez cu vorbe șoptite printre respirații sacadate.

Ne mișcăm împreună în fața cortinelor de sticlă, expuși dinaintea pădurii. Singurii ochi care ne-ar putea vedea sunt cei ai animalelor.

13. Steven

Stau așezați pe podea, Steven cu spatele proptit de marginea canapelei, iar Ellie cuibărită la pieptul lui. Sunt dezbrăcați amândoi, sub pătura răsucită în jurul trupurilor goale. Materialul îl înțeapă, are lipsa de confort a lucrului făcut numai în scop decorativ, care ar trebui folosit ca să te ghemuiești sub el numai când ești complet îmbrăcat. Focul din cămin aruncă o lumină slabă, alungând umbrele și stârnind o strălucire palidă, ce abia ajunge la ei.

Întunericul coborâse pe când erau ocupați unul cu orgasmele celuilalt și țesuse copacii unul de altul. Distras, uitase cât de repede trece ziua pe timp de iarnă. În oraș, noaptea nu există niciodată cu adevărat, strălucirea oranj a iluminatului stradal și milioanele de ferestre țin departe bezna autentică. Aici, unde domnește natura și omului abia dacă-i este permisă prezența, noaptea se așterne cu adevărat. Se întinde fără piedici până când soarele răsare iar, însă până în zori se află, din nou, în sălașul beznei celei mai adânci.

— Cred că se înrăutățește.

— Ce anume? întreabă Steven, mângâind-o pe braț cu nodurile degetelor.

— Ninsoarea de afară.

De cealaltă parte a ferestrei, fulgii grei și compacți sunt fugăriți de un vânt sălbatic. O rafală de alb izbind o pânză neagră – încercarea naturii, *à la* Jackson Pollock[5].

Prin sticla groasă răzbate doar o șoaptă de valuri spărgându-se la țărm.

— Stockton pare tot mai puțin posibil.

— Mă pot gândi și la alte moduri în care să ne petrecem timpul.

Cuvintele lui îi mângâie urechea, calde ca o promisiune.

— Dar chiar aș fi vrut să-l vizitez.

— Nu pare logic să conduc în condițiile astea.

Ellie deschide gura să spună ceva, dar el continuă.

— Și, în calitate de șofer desemnat, eu am ultimul cuvânt.

O bate jucăuș pe vârful nasului, punând punct discuției.

— Cred că ai dreptate, spune ea, cuibărindu-se în scobitura umărului lui.

Pielea ei emană căldură, iar obrajii poartă încă îmbujorarea orgasmului.

Steven o cuprinde cu brațul pe după umeri, mângâind-o cu degetul mare pe claviculă.

— Deci, înseamnă că suntem doar noi doi și casa asta mare, adaugă ea.

— Este un loc uimitor. Cum ai aflat de el?

— Mi-a spus un prieten.

— Ce prieten?

— De la școală. Prietenii părinților lui au închiriat casa asta. De fiecare dată când îl văd, nu se poate abține și îmi împuie capul cu asta.

Steven se îndreaptă de spate. Nu-i pomenise niciodată despre un prieten bărbat. Știindu-i firea bună, era mai probabil ca vreun tip s-o plictisească, iar Ellie, cum era ea, să fie prea drăguță ca să-i spună să-și vadă de treabă. Bărbații s-au îmbulzit mereu în jurul ei, au gravitat pe lângă ea. Îi văzuse holbându-se, ca niște corbi mereu cu ochii pe o tinichea strălucitoare. Ca ciudatul ăla de la deschiderea galeriei lui Sasha, cu doar câteva săptămâni în urmă, ultimul specimen dintr-un șir lung. Ellie se bosumflase fiindcă el întrecuse măsura la băutură și plecase furioasă. Încerca să se decidă – în timp ce aștepta să fie observat de chelner – dacă ar trebui să se ducă sau nu după ea, când un bărbat trecuse grăbit pe lângă el. Asta îi atrăsese atenția lui Steven și urmărise prin geam chica de păr castaniu și barba abia crescută, până când străinul o prinsese pe Ellie de încheietură. Ea se oprise și cercetase din ochi împrejurimile. Trupul lui Steven se încordase la vederea intrusului, dar mintea lui, amorțită de cele cinci pahare de bourbon, rămăsese în urmă. Afară, necunoscutul vorbea repede, frecându-și nasul cu dosul mâinii – drogat nenorocit, își spusese Steven la vederea gestului deopotrivă familiar și străin. Nu-i plăcea ideea unui drogat în preajma ei. Mai văzuse fața asta – bărbații erau diferiți, dar fața era întotdeauna aceeași, privirea care trecea prin hainele ei, buzele mușcate, abia stăpânindu-și pofta, dreptul pe care și-l luau aplecându-se asupra ei, când o acostau.

Privind-o, vedea cum întreg trupul ei părea să se încordeze, cu o expresie de disconfort încremenită pe chip, cu ochii ei mari mai larg deschiși decât de obicei. Asta îl determinase pe Steven să intervină și trecuse cu forța prin barajul de critici și diletanți care îi blocau vederea și calea spre Ellie. Însă când, într-un final, s-a împleticit pe ușile duble de la intrare, străinul rămăsese singur, iar Ellie nu era de găsit nicăieri. Cel puțin, aici nu trebuia să se îngrijoreze în privința altora.

Vocea ei îi străbate gândurile.

— Mă întreb cât ar putea supraviețui cineva pe o vreme ca asta fără hainele potrivite.

— De ce întrebi?

— Nu știu.

— Îți faci prea multe griji.

Comentariul ei și teama copilărească, dar adorabilă îi aduc o altă bătaie ușoară pe vârful nasului, urmată de zâmbetul lui scurt.

— Poate că tu nu-ți faci suficiente griji. Nu ai niciun fel de regrete? întreabă ea după o pauză.

— Niciun fel.

— E o declarație curajoasă.

— Tot ce-am făcut până acum m-a adus în momentul ăsta, în care stau așezat pe podea, alături de tine. Cum aș putea regreta ceva?

— Ești priceput la vorbe frumoase.

Steven își încolăcește și mai strâns brațul în jurul ei, bucurându-se de apăsarea capului fetei pe pieptul lui, de obrazul ei lipicios și umed pe pielea lui. Zâmbește. Pe kilometri întregi în jur, nu sunt decât ei. Afară, vântul aruncă în geam o rafală de zăpadă, în fața ușilor de la intrările din față și din spate s-au strâns troiene și furtuna nu dă semne că ar înceta curând. Șansele să poată merge undeva slăbesc tot mai mult din cauza vremii proaste. Nu e nicio îndoială: o are pe toată doar pentru el.

14. Ellie

Totul trebuie să fie perfect, chiar dacă e vorba despre o cină târzie. Torsul subțire al ventilatorului de la cuptor îmi ține companie în bucătăria prost luminată. În spatele geamului, brânza bolborosește de la căldură. Ajustez un pic temperatura. Restul weekendului depinde de seara asta. În ultima vreme, ochii i s-au schimbat. Înainte mijeau cu un zâmbet, se încărcau de dorință. Înainte mă dezbrăca din privire, îmi cerceta în detaliu chipul. Acum, ochii lui nu mai pot păstra mult timp aceeași expresie, oscilând de la apreciere la exasperare, uneori la indiferență. Câteodată, când vorbesc, își fixează privirea pe un lucru fără importanță de deasupra umărului meu – sau pe un punct de ciclamen și bucle blonde, din oglinda

retrovizoare. Când îl întreb ce s-a întâmplat îmi livrează o variație de non-răspunsuri vagi, care spun același lucru. A fost și impulsiv, pierzându-și repede controlul pe care încearcă să-l cultive. Dacă totul merge cum intenționez, rochia mulată în care mi-am încarcerat trupul în seara asta ar trebui să-i capteze interesul.

Mâncarea e gata, așa că trec în living, dar o bufnitură ușoară în ușa de la intrare mă oprește din drum. Întredeschid ușa și rămân în prag, între lumină și întuneric, între căldura confortabilă și gerul mușcător. Ascult liniștea așternută de zăpada care a acoperit pământul. S-a depus în strat atât de gros, încât ar înăbuși chiar și sunetul bocancilor.

— Alo?

Nu-mi răspunde decât șuierul slab al vântului. Mă holbez în întuneric, iar umbrele se holbează și ele la mine. Nu se mișcă niciuna. Până când… dinspre garaj vine un freamăt, bezna se reașază sau fulgii care cad din cer îmi joacă o festă? Înainte de a găsi un răspuns, o rafală de vânt mă înfășoară în tentaculele ei reci, smulgându-mi un tremur și gonindu-mă înapoi în casă.

Mă întorc în living, unde îndrept tacâmurile de lângă farfurii și împing paharele pentru vin până când ajung în acea poziție iluzoriu perfectă. Sticla de Cabernet Sauvignon tronează în mijlocul mesei. Ridic tirbușonul, apoi îl pun iar jos – mai bine să-i las lui Steven sarcina de a deschide și a gusta vinul. Îi place să facă asta. Îmi fac în schimb de lucru aprinzând lumânările împrăștiate prin încăpere. Căldura lichefiază ceara și îmi scufund un deget în unsoarea topită a uneia dintre ele, arzându-mi pielea, până când aceasta se solidifică la loc. Curăț crusta albă de pe vârful degetului și o așez pe capătul lumânării, unde se topește din nou într-o baltă fierbinte. Asta îmi amintește de zăpada care ne înconjoară – căldura sau frigul, catalizatorii care transformă, modelând apa în zăpadă sau topind ceara într-un lichid. Același element în formă diferită.

Pe căruciorul cu băuturi, alcoolul sclipește sub sticla groasă. Strâng bine capacul sticlei de gin, întrebându-mă cât de mult o să bea Steven în seara asta. Consumul de alcool, ca și privirea lui, s-a schimbat. Cât de des a trebuit să mi-o repet în ultima vreme. Poate că sunt eu tânără, dar nu sunt chiar așa de naivă. Știu că e supărat din cauza nominalizării tatălui lui la National Book Award.

•

Seara cea mai rea a fost acum vreo trei săptămâni, la galeria de artă unde fuseserăm invitați pentru deschidere – sau mai degrabă Steven fusese invitat, iar eu am fost etichetată în dreptul numelui lui ca „plus unu”. L-am așteptat pe trotuar cincisprezece minute, plimbându-mă încolo și încoace și schimbându-mi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, ca un animal abandonat așteptându-și stăpânul. Mă învioram, îndreptându-mă de umeri, de fiecare dată când se apropia o siluetă înaltă, într-o haină bine croită, doar ca să mă pleoștesc când îmi dădeam seama că nu era el. În cele din urmă, paznicului de la intrare i s-a făcut milă de mine și m-a lăsat să intru, ca să-mi aștept partenerul într-o încăpere încălzită, cu băuturi gratuite. Abia după încă o jumătate de oră am simțit pe talie mâna lui Steven, care m-a sărutat pe obraz.

— Îmi dai și mie un bourbon? i-a cerut el barmanului.

— Desigur, domnule. Gheață?

— Da, te rog.

A dat paharul pe gât dintr-odată, iar mărul lui Adam i-a săltat în sus și-n jos sub ușurarea provocată de alcoolul ce-i aluneca pe gâtlej. A lăsat paharul pe tejghea și a făcut semn din cap spre barman, să-l umple din nou.

— Unde e Sasha? Chiar ar trebui să merg să-l salut.

Privirea i-a trecut peste creștetul meu, în căutarea gazdei, ceea ce m-a transformat într-una dintre sculpturile care decorau încăperea.

— Ai întârziat.

— Da, îmi pare rău.

Cuvintele abia dacă fuseseră rostite pentru mine, iar atenția îi era în continuare îndreptată spre localizarea lui Sasha în sala aglomerată.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Unde ai fost?

Vorbeam în șoaptă, ca și cum întrebările mele despre ce făcuse erau un obicei rușinos.

— Te rog să nu fii genul ăla de tipă.

— Ce gen?

— Nu e deloc atrăgător, Ellie.

Acuzațiile și răceala din tonul lui m-au dezarmat și m-au lăsat fără replică. Niciodată până atunci nu dăduse dovadă de cruzime – fusese distant sau rece, dar niciodată crud. N-aveam unde să fug, așa că m-am retras în mine. N-aveam de gând să fac o scenă. Tocmai fusesem *genul ăla de tipa.* Nu vrusesem să fiu, uram să fiu așa la fel de mult cum ura și el, dar, într-un

fel, el mă împinsese în rolul ăla și apoi mă învinovățise pentru ce crease singur. De ce fac bărbații așa ceva și, mai rău, de ce le permitem s-o facă? Am rămas lângă el, cu nasul în paharul de vin alb, absorbită de încercarea de a găsi un sens pentru vârtejurile abstracte de guașe de pe pânze.

Următoarele patruzeci și cinci de minute s-au derulat ca un balet, trecând de la pictură la pictură, conversând ca după un script cu toți cunoscuții, intercalând la intervale regulate vizitele la bar, până în momentul în care m-am întors, cu paharul în mână, în timp ce Steven aștepta al cincilea bourbon. Aveam degetele atât de încleștate pe pahar, încât simțeam că mi s-ar putea sparge în mână.

Connor stătea lângă una dintre sculpturile centrale. Chiar și cu spatele la mine, tot i-aș fi recunoscut claia dezordonată de păr castaniu și felul în care își freca vârful pantofului de pantaloni, oriunde s-ar fi aflat. Trebuia să plec. Repede.

Am tras aer în piept.

— Steven, crezi că e înțelept?

Am făcut semn din cap spre paharul pe care i-l întindea barmanul.

— Ce anume?

Cuvintele i-au scăpat încărcate de aburii alcoolului.

Peste umărul lui Steven, l-am văzut pe Connor trecând la următoarea serie de sculpturi, fiecare pas aducându-l pe o traiectorie de coliziune ce ar fi generat prezentări, întrebări, explicații.

— Cred că o să plec.

— Îmi faci morală că am întârziat, iar acum, că sunt aici, vrei să pleci? s-a încruntat el la mine.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să par dificilă, dar era mai puțin devastator decât cealaltă variantă. Îl puteam face pe Steven să mă ierte.

— Dacă așa ai de gând să te porți, cred că e mai bine să plec.

În loc de răspuns, el a ridicat din umeri, întorcându-se pentru o altă băutură și punând astfel punct conversației noastre. Mi-am croit drum spre garderobă și apoi am ieșit pe trotuarul ud de ploaie, ca să opresc un taxi.

În dimineața următoare, am citit un articol online despre nominalizarea tatălui lui. Mai târziu, am găsit așteptându-mă în telefon, după ultima oră, un mesaj de împăcare. Nu i-am spus nimic despre articol, dar am înțeles. Chiar dacă îngropase incidentul sub niște scuze smerite, o cină gătită în casă, un buchet extravagant de bujori și cale și o noapte dedicată plăcerii

mele, niciunul dintre aceste lucruri nu putea șterge complet gândul enervant care-mi dădea târcoale, că poate nu era atât de implicat pe cât credeam eu că este. Că îmi aluneca printre degete, îndepărtându-se de mine, și că acum relația noastră avea zilele numărate. Între timp, Connor punea tot mai multe întrebări. De fiecare dată când mă întâlneam cu Steven, ușurarea că încă suntem împreună era urmată de groaza că ar putea fi ultima noastră întâlnire, și la fel mi se întâmpla cu fiecare mesaj, cu fiecare moment, până ieri, când mașina a demarat de lângă bordură.

•

Împrăștii feliile de brânză pe un fund din lemn și aranjez ciorchinii de struguri care îmi amintesc de femeile acelea nonșalante care pozau pe șezlonguri pentru artiștii începutului de secol. Încăperea e pregătită și aranjamentul este cât de romantic ar putea fi. Îmi aranjez rochia pentru ultima dată. Fantoma mea, prinsă în geam, schițează un zâmbet. Dar zâmbetul ei este încordat.

15.

18 decembrie

Vacanța de Crăciun. Astăzi a fost ultima noastră zi împreună până când ne vom revedea, la anul.

Prezența ta nu va dispărea complet, totuși. Săptămâna trecută am reușit să fac cu telefonul o poză cu noi doi, pe când dormeai alături de mine. După ce am imprimat-o într-o cabină de la farmacie, am șters-o, ca să nu fie găsită din greșeală.

Ești în cealaltă parte a țării, petrecându-ți vacanța alături de familie, iar pe mine m-ai lăsat complet singură. Ca un calendar de advent, am mintea plină de amintirea noastră, să-mi țină companie. În fiecare zi mai deschid o ușă. Astăzi m-a dus la momentul în care tu ai intrat în biroul din spate, în timp ce făceam niște copii. Surpriza și neîndemânarea mea m-au făcut să-mi răstorn geanta așezată pe copiator și tot conținutul ei s-a vărsat pe jos. Te-ai ghemuit alături de mine ca să mă ajuți.

— E sora ta? ai întrebat tu, dând din cap spre poza din portofelul meu deschis.

Ne făcuserăm fotografia la mare, cu vântul încurcându-ni-se în plete, cu

buclele mele roșcate amestecându-se cu cele brune ale ei. Stăteam una lângă alta, cu hanorace negre, asortate. Asemănarea se oprea aici. Îi invidiez conformația, sânii rotunzi și mari și șoldurile feminine. Eu – pe de altă parte – sunt făcută din prea multe linii, niciuna curbă.

— Apropo, ai spus tu, înainte să-ți pot spune ceva despre Vee și despre ziua aceea pe plajă. Te-ar deranja dacă ne vedem cu o jumătate de oră mai devreme săptămâna viitoare? Îmi vine… un prieten în oraș.

Teribila groază stârnită de cuvântul „prieten" – sau, mai degrabă, ușoara ezitare care l-a precedat. Pauza aceea mi-a luat mințile, iar unghiile mele n-au supraviețuit obsesiei. Un prieten. De ce ai ezitat?

Pentru că este vorba despre o femeie?

16. Steven

Astăzi, ea l-a luat prin surprindere. A fost inițiativa ei. De obicei îl urmează, se supune dorințelor lui, dar nu și în această după-amiază. Amintirea momentelor petrecute în fața șemineului îi țin companie cât își toarnă șampon în palmă. Ellie deține un amestec rar de erotism care-l înnebunește în pat, lăsându-l mereu satisfăcut și totuși dorind mai mult, și un intelect care îi permite să discute lucruri precum relația dintre stilul narativ și judecata morală în *Heart of Darkness*[{6}], a lui Joseph Conrad.

Pe raft, o îndrăzneață sticluță în miniatură, aflată lângă altele – o atenție din partea gazdei lor – se distinge pe fundalul faianței albe. Verdele aprins îl tentează și, chiar dacă nu-i trebuie, o deschide. Avusese dreptate. Aroma chimică de mere umple cabina dușului.

Părul lui C. mirosea mereu a mere verzi. Stând lungit în pat lângă ea, îi scotea hainele colorate ca să dezvăluie carnea moale și albă în care îi plăcea să-și înfigă dinții – numind-o fructul lui oprit. Râdea când îl auzea, mai mult ca o chicoteală în genul „Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment". Pernele lui din acel mic studio miroseau mereu a mere. Nu durase decât o primăvară, dar ea făcuse suportabilă perioada petrecută în Pasadena, iar el îi oferise un rai ferit de divorțul urât al părinților ei…

Deschide ochii. Gata cu amintirile. Chiar dacă și le amintește pe toate, niciuna dintre ele nu se poate măsura cu Ellie. Nici măcar C.

Când iese de sub duș și pășește în lumea aburită a băii, s-a hotărât deja

și știe ce are de făcut, dar nu în seara asta. Poate mâine, în Stockton, când vor lua prânzul în vreo cafenea pitorească de pe țărm. În minte i-a apărut chipul ei când îi va pune întrebarea, cu buzele arcuite într-un zâmbet, dar în timp ce-și înfășoară prosopul pe mijloc, un huruit ușor îi atrage atenția, fără să-și dea seama de unde vine.

— Ellie?

Dar nu-i răspunde decât apa care picură din pălăria dușului.

Este aproape să-l alunge din gând, când îl aude din nou, o agitație slabă deasupra capului, așa că ridică privarea spre tavan, cu respirația tăiată. Se cutremură la ideea că ar putea împărți spațiul cu un șoarece sau cu orice animal ar putea fi prins acolo. O să menționeze asta în formularul de feedback pe care-l vor trimite proprietarilor. Faptul că era obișnuit să vadă șoareci și șobolani în metrou sau pe aleile lăturalnice din oraș nu însemna că nu-l deranja să stea într-o casă unde ar putea mișuna rozătoare invizibile. Poate că ar trebui să sune și să-i anunțe pe proprietari. Oare Ellie o avea numărul lor de telefon? Dar apoi își amintește că n-are semnal pentru mobil și încearcă să-și dea seama dacă a văzut cumva vreun telefon fix de când au ajuns aici.

Stând în picioare pe covoraș, cu apa picurând de pe el, își usucă trupul pe care îl menține în formă cu mari eforturi, se tamponează pe umerii modelați de înotul de dimineață, de cinci ori pe săptămână, șterge dâra de păr de pe abdomenul plat, ca urmare a renunțării la zahăr. Își trece degetele prin ciuful des de păr castaniu. Grecii antici aveau dreptate – o minte sănătoasă într-un corp sănătos. Îndreptându-se spre dormitor, rămâne în picioare, gol în fața ferestrei uriașe, survolând cu privirea ramurile ciuntite ale copacilor desfrunziți care se înalță spre cerul nopții, contopindu-se cu întunericul. Alungă rozătoarele din minte, gândindu-se la cât de reușită e viața lui, cât de bine a fost recompensat pentru eforturile lui uriașe. Superba lui iubită își dorise să-l răpească pentru un weekend romantic și-l surprinsese închiriind acest loc minunat doar pentru ei doi – se întreba cât o fi costat-o, de cât timp economisea pentru asta. Și mai era și discuția pe care o avusese cu Schumacher înainte de plecare.

•

Schumacher îl luase prin surprindere când îl oprise în cancelarie. Chiar și profesorii se pot neliniști când sunt chemați în biroul directorului. Era de prea mult timp captiv la Richmond Prep. Văzuse postul de aici ca pe o

soluție provizorie, pentru a-și suplimenta veniturile și a-și îmbogăți experiența, dar și ca să-și facă relațiile necesare printre oamenii influenți care formau comunitatea de părinți de la Richmond Prep; se întâmplase însă să rămână blocat aici ceva mai mult timp decât se așteptase. La fel și la Barnard College – care nu ar fi trebuit să fie decât o treaptă menită să-l readucă în New York, mai aproape de Columbia sau de Princeton. Se întrebase mereu dacă nu cumva bătrânul își băgase coada în treaba asta, cu intenția de a-l ține captiv. N-ar fi fost ceva de neconceput pentru nemernicul ăla bătrân.

— Stevie, poți să treci astăzi pe la mine pe la birou, înainte să pleci acasă? E important.

Tonul fusese neutru și expresia de pe chip imposibil de citit. După-amiaza trecuse într-un soi de ceață, apoi Steven se trezise în fața ușii directorului.

— Intră, Stevie. Ia loc.

Steven a tresărit în gând auzind numele de prost-gust pe care-l folosea întotdeauna Schumacher, dar, fiindu-i subordonat, era nevoit să-și muște limba, să se ascundă sub un zâmbet fals și să strângă mâna ce-i fusese întinsă. A strâns degetele ca niște cârnăciori ale șefului; unul dintre ele era strangulat de banda aurie a verighetei, care își pierduse de mult strălucirea.

— Mulțumesc. Cu ce pot să-ți fiu de folos, Donald? a întrebat Steven așezându-se pe scaun și ștergându-și palma de materialul aspru, înainte de-a o așeza pe coapsă.

— Este ceva ce ar trebui să-mi spui?

Steven n-a spus nimic, așteptând ca Schumacher să arate ce avea în mânecă. Chiar credea că genul ăsta de cacealma o să meargă cu el?

— Îmi pare rău, dar nu știu la ce te referi…

Oftând adânc, Schumacher s-a ridicat și a ocolit biroul. S-a așezat pe un colț, iar Steven ar fi putut jura că a auzit cum pârâie lemnul, în semn de protest. Vinișoarele sparte de pe nasul lui Schumacher i-au creat o senzație de disconfort, dar nu într-atât pe cât i-a creat lipsa de autocontrol a directorului, a cărui încordare se ghicea sub pânza cămășii.

— Am auzit niște zvonuri.

Steven s-a îndreptat de spate, înțepat. Dumnezeule, ura cuvântul ăla, „zvonuri”, doar o modalitate politicoasă de a spune „oameni incapabili să-și vadă de treaba lor”. A ridicat din umeri, evaziv, în timp ce mintea îi alerga

febrilă să găsească un gest sau un cuvânt de la care să fi putut porni vreun *zvon*. Schumacher s-a aplecat și mai mult spre el, suficient încât Steven să observe sudoarea care îi brobonea fruntea; a simțit propria transpirație umezind subsuorile cămășii. Ce bine că îi plăcea formalismul și s-a îmbrăcat cu sacoul pentru această întâlnire! De obicei îi plăcea și să-i arate lui Schumacher ce înseamnă niște haine croite corect, dar acum asta era cea mai mică dintre grijile lui.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă luminezi tu.

A urmărit privirea lui Schumacher poposind asupra frământării propriilor degete, iar asta a fost suficient ca să-l facă să se oprească și să-și lase mâinile în poală, cu palmele în jos.

— Trebuie să spun că sunt dezamăgit, Stevie.

Foindu-se pe scaun, Steven și-a împreunat palmele, refuzând să-i facă jocul lui Schumacher. N-avea niciun sens să recunoască ceva, până când acel „ceva” n-avea să fie dezvăluit. Nopțile de pocher de la Princeton îl învățaseră un lucru – niciodată nu-ți dezvălui mâna. Șeful lui a decartat primul.

— Mi-a șoptit o păsărică: te curtează cei de la Columbia.

Steven a simțit cum mușchii spatelui i se relaxează.

— Îmi pare rău că nu m-ai putut aborda în legătură cu această chestiune. Dar, dacă e adevărat, îmi imaginez că nu vei mai avea timp pentru orele din mica noastră instituție. Nu-mi dau seama ce te-ar putea opri să ne părăsești. Doar dacă nu-mi iei mie postul, a râs el, bătându-l pe Steven pe umăr.

— Îmi pare rău, Donald, dar nici măcar în cazul ăsta. Jobul tău e în siguranță, i s-a alăturat el lui Schumacher, râzând fals.

— Felicitări, Stevie.

Steven și-a șters pe pantaloni transpirația de pe palme, apoi i-a strâns mâna directorului.

Zâmbind acestei amintiri, își închide nasturii de la guler. Toate i se leagă. Munca, reputația. Fata frumoasă care îl așteaptă la parter. Cei care spun că nu le poți avea pe toate pur și simplu nu muncesc suficient. Aruncă o ultimă privire în oglindă, iese din dormitor și se îndreaptă spre scări.

17.

1 februarie

Te-am văzut cu ea. Vă plimbați unul lângă altul. Ea te luase cu brațul pe după mijloc, își lipise trupul de al tău, iar tu zâmbeai. Din felul în care se atârnase de tine, părea cam disperată. Ar fi trebuit să-mi văd de drum, dar n-am putut. Trebuia să văd. Bărbatul care era cu ea era atât de diferit de tine! Tu urăști gesturile afectuoase în public, ai fi îndepărtat-o destul de repede și ți-ai fi recâștigat libertatea. Inima mi s-a prefăcut în scrum când buzele tale i-au pecetluit gura. Săruturile tale sunt o limbă pe care eu o vorbesc deja fluent. Acela vorbea despre dorință. O voiai, iar sărutul ăla n-avea să te satisfacă pentru prea multă vreme. Aveai nevoie de mai mult. Din ea.

Revelația m-a lovit ca un tren, în plină viteză. O izbitură cu fugă de la locul accidentului, care mi-a trimis stomacul în gât. M-am răsucit fiindcă mi-a venit să vărs, dar n-aveam nimic în stomac.

Ea a râs și atunci durerea mi s-a transformat în furie. Când a coborât de pe bordură, mi-am dorit s-o lovească un autobuz, să-i rupă toate oasele din corp, dar să n-o omoare pe loc. Sau poate că ar trebui să fiți loviți amândoi de trăsnet. Îmi doresc să am puterea de a vă îmbolnăvi pe amândoi, ca să știți și voi cum mă simt eu cam tot timpul.

I-ai deschis portiera mașinii. Când s-a așezat pe locul pasagerului, te-am văzut cum ai încremenit, cu degetele încârligate pe mâner. Prin vălul de lacrimi care mi se adunau în ochi, ți-am zărit ca în ceață expresia de pe chip la vederea mea.

Și atunci ai încetat să zâmbești.

18. Steven

În camera principală, Ellie pune la punct ultimele detalii pe masa pregătită pentru cină.

— Uau, spune Steven, intrând.

Un colț de masă a fost aranjat pentru două persoane, iar restul este acoperit în întregime cu lumânări, singura sursă de lumină în afara focului ce duduie în cămin. În ciuda decorului modern, iluminarea fără electricitate oferă încăperii un aer medieval. Obișnuindu-se cu atmosfera, Steven își ajustează de câteva ori manșetele cămășii.

— Arăți bine.

El poartă o pereche de blugi, cămașă Oxford și un pulover bleumarin; e ținuta cea mai confortabilă pe care își permite s-o poarte. Ellie se rotește în jurul lui, îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte mulată – primită în dar de la el –, care-i urmărește linia corpului, dându-i indiciul că nu poartă nimic pe dedesubt. Steven chiar știe ce-o prinde cel mai bine; rochia este o dovadă clară. Ea protestase vag când o surprinsese cu acest cadou, dar lui îi făcea pur și simplu plăcere să-i cumpere lucruri pe care Ellie nu și le putea permite.

— Mulțumesc, i-a spus el, sărutând-o pe obraz. Ești rece ca gheața.

— Am stat afară.

El se încruntă.

— Mi s-a părut că am auzit ceva.

Fără un cuvânt, Steven străbate livingul și se oprește în hol. Zăvorul din partea de sus a ușii alunecă în locașul lui cu un bufnet înăbușit.

— Gata, îi spune el, întorcându-se. Acum nu mai poate intra nimic. Oricum, aranjamentul ăsta arată impresionant. Cu un pic de risc de incendiu, totuși.

— Nu-ți place?

Zâmbetul i se evaporă de pe chip, în timp ce degetele se joacă trecând peste inima din argint atârnată la gât.

— Îmi place foarte mult.

Prinzându-i fața în palme, își apasă buzele pe ale ei, iar zâmbetul fetei răsare din nou. Ceva îi atrage atenția, dar nu e sigur ce anume, până când simțul potrivit se ascute și mintea face legătura. Muzică clasică – „Preludiul” lui Rahmaninov în do diez minor – se revarsă din perete. Îi trece brusc prin minte că abia așteaptă să vină vara, când o va putea duce pe Ellie să asculte Filarmonica, în Central Park. Ei doi stând pe o pătură ca o insulă într-o mare de iarbă verde, împărțind sandviciuri cu brânză și o sticlă de vin, în timp ce ascultă vârtejul viorilor din *Simfonia a șaptea* a lui Beethoven sau furnicarul de coarde și alămuri amenințătoare din *Noapte pe muntele pleșuv,* a lui Musorgski.

— Miroase delicios. Mâncăm ce cred eu?

Cu un zâmbet, ea încuviințează dând din cap.

— Dar mi se pare mie sau nu prea îți plăceau vinetele?

— Însă știu că sunt preferatele tale. Deschizi tu sticla de vin, te rog?

În timp ce scoate dopul de plută, Steven verifică eticheta necunoscută.

— Noi l-am adus pe ăsta?

— Nu, l-am găsit în cămară.

Mâna lui se oprește din răsucit tirbușonul și sprâncenele i se arcuiesc întrebător.

— Presupun că e un dar din partea gazdei noastre.

Se așază sub ochii copacilor de afară, care abia se disting prin strălucirea mulțimii de lumânări. După o cină cu vinete umplute, salată mixtă și platou cu brânzeturi, garnisită cu o sticlă de Cabernet Sauvignon din 2007, Steven strânge masa și pune vasele în mașina de spălat; măcar atât poate face după cât a muncit Ellie ca să organizeze acest weekend și să prepare cina. Ca de obicei, și-a pus o cantitate infimă de mâncare în mijlocul farfuriei, care arăta ca platoul de degustare de la vreun restaurant renumit. De data asta n-a lăsat lucrurile așa, astfel încât, înainte ca ea să apuce să protesteze, i-a așezat pe farfurie o felie mare de vânătă. Ellie a protestat politicos, dar a mâncat-o pe toată – Steven n-ar fi acceptat niciun refuz.

Când revine în living, o găsește ocupată cu prepararea unor cocktailuri. Deschide gura să-i mulțumească, dar un parfum surprinzător îi atrage atenția. Vanilie, dar nu cea pentru gătit, ci subtilă și împletită cu o aromă florală – nu trandafiri ceva deopotrivă delicat și cald, poate iasomie. Parfumul stârnește ceva în el, o amintire de la periferia memoriei – suficient de apropiată încât să știe că e acolo, cu o semnificație începătoșată, dar prea departe ca să o poată prinde și să-i înțeleagă rostul. Conturul unui chip, un gest familiar. Simțise acest parfum și mai devreme, dar nu-și dăduse seama în momentul acela. Fusese doar o adiere, dar acum revine mai puternic decât înainte, cerându-i să-și amintească.

— Steven. Steven?

Vocea lui Ellie rupe vraja și îl aduce cu brutalitate înapoi, în prezent.

— Scuze, ce spuneai?

— Ești bine? Pari foarte departe.

— Nu, doar că… Simți mirosul ăsta?

— Ce miros? întreabă ea după ce trage adânc aer în piept.

— Nu contează.

Este încă acolo, zvâcnindu-i în ceafă, spunându-i că e mai mult decât un simplu parfum de cameră. Acum, că a pus stăpânire pe el, nu pare să vrea să-i dea drumul. Dar nu-i un moment potrivit.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Nu așa aș numi persoana la care mă uit, spune el, măsurând-o fără rețineri de sus până jos.

— Ai nevoie de o băutură.

Îi întinde paharul cu un zâmbet, iar el se strâmbă la vederea lui.

— Mă tem că sticla de whisky a gazdelor e goală, dar au gin.

— Nu avem bourbon?

— Din păcate, nu.

Face un pas spre ea, ia paharul, iar mâna liberă îi alunecă pe arcuirea șoldului ei. Zâmbește, căci Ellie nu poartă nimic pe dedesubt. O noapte plină de posibilități se desfășoară în fața lui.

— Pentru ce ar trebui să bem? îl întreabă ea.

— Pentru weekendul ăsta. Pentru noi doi, singuri în casa asta mare, fără nimeni altcineva care să ne întrerupă timpul petrecut împreună.

Paharele se ciocnesc în aer, apoi ia fiecare câte o înghițitură mare de gin. Ellie îl privește cu o scânteie în ochi pe care el n-a mai văzut-o niciodată.

— Hai să facem din noaptea asta una pe care n-o s-o uităm niciodată, îi spune ea.

Un alt clinchet ca un hohot de râs, o altă înghițitură pe care o dau pe gât. Gustul amărui al ginului îl face să se strâmbe.

— Ce e? întreabă Ellie.

— Nimic. Ăsta e un gin ieftin.

Mai ia o înghițitură, încurajându-se. Nu-l sperie alcoolul prost. Nimic nu-l sperie.

Aplecându-se spre ea, îi gustă buzele, lingând sarea de pe ele. În el se trezește o foame nouă, care nu face decât să crească odată cu fiecare fărâmă de sărut, făcându-l s-o împingă până când o lipește cu fundul de masă.

— Ia-o ușor.

El îi mestecă vorbele, smulgându-i-le de pe buze. Și-a abandonat paharul pe masă și a prins-o de șolduri cu ambele mâini; lipsa lenjeriei de sub rochie îl excită. Este surprins de propria respirație superficială. Limba lui se luptă cu a ei, dar Ellie pierde bătălia. El vrea mai mult. Cu o singură mișcare o răsucește și o întinde pe masă. Ceva l-a luat cu totul în stăpânire, ceva îngropat sub pojghița comportamentului corect și atent, ceva trezit la viață de natură și de izolare.

— Steven, ce…

De cealaltă parte a cortinei de geam, pădurea îl privește fix. Siluetele întunecate ale pinilor se leagănă în noapte, șoptindu-i să-și ia ce-și dorește. Vin cu toții mai aproape, răsărind din întuneric, provocându-l să se abandoneze chemării, apoi se încețoșează într-un moment de ciudată amețeală, de parcă ar pierde echilibrul din interiorul propriului trup. Se scutură, sprijinindu-se cu ambele palme pe tăblia mesei. În fața lui, trupul aplecat al lui Ellie, culmea arcuită a feselor ei, un teritoriu de cucerit. Uitându-și manierele, îi ridică rochia.

Ellie spune ceva, dar creierul lui nu poate procesa mesajul. Îl încearcă un soi de greață. Încearcă să lupte cu ea, dar înclinarea pământului de sub picioare are alte idei, legănându-l într-o parte – și podeaua îi fuge de sub picioare.

19. Steven

— Steven… Ce… Ce faci? întreabă Ellie, trăgând cu disperare de rochie, ca să și-o aranjeze la loc, cu ochii sălbatici și mai mari decât de obicei, mai degrabă albaștri decât verzi.

— Nu-mi dau seama ce m-a apucat, răspunde el ștergându-și sudoarea din păr, cu poalele cămășii ițindu-se de sub pulover. Mi-am pierdut echilibrul sau cam așa ceva. Dă-mi doar un minut.

Apucă paharul și mai ia o înghițitură, dar alcoolul nu-i încetinește bătăile inimii. Niciodată până acum nu-și pierduse astfel controlul, dar sentimentul acela, forța pe care a simțit-o înainte să se piardă… singur aici, poate face orice-și dorește. Are nevoie doar de o clipă, să se adune. „Pot încerca iar, imediat”. Mintea lui plănuiește deja cum să reproducă momentul, încă incitat de la valul de adrenalină, feromoni sau ce-o fi fost substanța care îi incendiase trupul. Flăcările lumânărilor se estompează în paiete de lumină. Se scutură, amețit preț de o clipă, apoi flăcările își pierd haloul.

— Steven, ești bine?

Mormăie ceva drept răspuns și duce mâna la ceafă; are pielea lipicioasă de sudoare.

— Nu se recomandă niciodată să amesteci băuturile, adaugă ea.

— Ce vrei să spui?

Cuvintele i s-au lipit de cerul gurii și mai ia o înghițitură de gin.

— Să amesteci vinul cu tăria. Am văzut destule mahmureli studențești provocate de chestia asta.

El mârâie, apoi dă drumul unui hohot de râs al cărui ecou îi răsună sub oasele craniului.

— Eu nu sunt student. Sper doar să nu mă fi lovit vreo boală.

Fiind captivi aici, fără rețea pentru telefoanele mobile, la greața lui se adaugă și perspectiva de a avea nevoie de ajutor în cazul în care s-ar îmbolnăvi.

— Așa sper și eu.

Vanilie și iasomie. Parfumul revine.

— Simți mirosul ăsta? întreabă el, dar nu ascultă sau nu-i aude răspunsul.

De unde știe acest parfum? Chipul asociat cu mireasma aceasta încă îi scapă. Alungă gândul cu o altă înghițitură de alcool, când flăcările din cămin îi atrag privirea. Focul e atât de strălucitor, galbenul lui pulsează într-o aură de portocaliu. Privirea hipnotizată atinge un crescendo neașteptat când un buștean se prăbușește, trimițând în sus, pe horn, scântei care pocnesc. Steven se trage înapoi, în timp ce explozia de lumină îi începătoșează vederea. Chipul lui Ellie înoată în clarobscur. Strânge tare din pleoape și-și ciupește puntea nasului. Când deschide iar ochii, camera și Ellie au revenit la normal.

— Chiar nu arăți bine.

Cuvintele lui Ellie sunt pline de îngrijorare.

— Ești bine? Steven? Răspunde-mi.

Pentru o clipă, i se pare că oceanul s-a revărsat sub casă, transformând livingul într-o navă purtată de valurile unei mări învolburate. Ginul care se rotește în pahar îi accentuează această senzație. Trage adânc aer în piept și așteaptă să se liniștească. Cu gura uscată, scurge în gâtlej ultimele înghițituri de băutură.

Își recapătă sângele-rece și se uită țintă spre paharul pe care îl ține în mână.

— Ginul ăsta e foarte tare. Noi l-am adus?

Cuvintele îi ies împleticit, ca și cum maxilarul i-ar fi fost turnat în ciment. Înțepeneala i se împrăștie în membre și în minte. Scutură din cap, dar nu poate scăpa de greutatea care-l apasă deja prea tare.

— Nu, l-am găsit în căruciorul cu băuturi.

Vocea lui Ellie îi răsună în minte cu ecou.

— Poate ar fi mai bine să te întinzi. Nu arăți deloc bine.

Vederea i se separă și vede două Ellie – suprapuse imperfect – care-l privesc. O vede pe una prin cealaltă, ca și cum fata ar sta acolo alături de fantoma ei.

Clătinându-se puternic, începe să râdă, dar râsul nu pare al lui. Încăperea se învârte cu el, dându-i de știre că se amuză pe seama lui. I se împleticesc picioarele. Amenințarea unei căderi iminente îl copleșește și în ultimul moment izbutește să se prindă cu mâna de spătarul canapelei. Lumea alunecă departe de el.

— Steven?

În vocea ei se ghicesc panica și încă ceva, o nuanță îndepărtată, dar cuvintele îi sună distorsionat, ca și când ar călători printr-un ocean imens. Strecurând un deget pe sub lâna tricotată, trage de gulerul puloverului – dar gestul nu-l ajută. Atmosfera din jurul lui se îngroașă, îngreunată de căldura necunoscută care-l apasă în piept, i se cuibărește în plămâni, făcând aerul mai greu de respirat. Podeaua i se leagănă sub tălpi. Forța din picioare slăbește. Paharul îi scapă din mână și se sparge de podea cu sunetul a o mie de clopote răsunându-i în urechi. Ținându-i o mână sub cot și cealaltă pe spate, Ellie îl ghidează spre canapea.

Camera se estompează și întunericul se strecoară pe margini, înghițind spațiul până când nu mai rămân decât câteva puncte de lumină și lamentația înaltă a vocii lui Ellie. Parfumul misterios este mai puternic decât oricând. Îl înconjoară din toate părțile, insinuându-se peste tot, până când asta e tot ce simte. Insistent și liniștitor. Ca o mână mângâindu-l pe ceafă.

ZIUA A DOUA

Al nostru sine, ascuns în noi,
E cel mai înfricoșător;
Iar asasinul, ascuns în casă.
Ororii i-e cel mai puțin dator.

Emily Dickinson

20. Steven

Umerii îl dor îngrozitor. Stă așezat, cu bărbia sprijinită în piept, și își rotește capul în toate părțile, ca să-și relaxeze mușchii. Ar vrea să strige, dar are gura foarte uscată, iar limba îi este lipită pe cerul gurii. O trece încet peste dinți, de câteva ori, dar tot nu poate să articuleze cuvintele. Pleoapele îi cântăresc o tonă. Se concentrează să le ridice, iar întunericul este înlocuit de un alb orbitor. Pe măsură ce acesta se retrage, apar niște umbre vagi, conturul unei canapele și pete încețoșate de galben și roșu dansând într-o ramă întunecată – șemineul. Se află în living.

Încăperea este mai întunecată decât înainte, iar el stă înțepenit în fața unui ecran uriaș de televizor, pe care nu se văd decât purici. Lumânările. Toate lumânările s-au stins de ceva timp, iar ecranul nu este al unui televizor, ci e doar fereastra uriașă și întunecată din living. Afară, furtuna s-a întors, iar fulgii de zăpadă se izbesc de geam înainte de a cădea la pământ, dându-i o idee despre vuietul vântului ce trece chiar și prin bariera dublă de sticlă. Dincolo de acest potop iernatic, cerul e încărcat cu nori de un cenușiu întunecat, iar asta îl împiedică să-și dea seama dacă e zi sau noapte – cât timp zăcuse inconștient?

Ce se întâmplase? Își trimite mintea înapoi în timp, înainte de a se trezi, înainte de a-și pierde cunoștința, doar ca să găsească, în locul unde ar fi trebuit să-i fie amintirile, o prăpastie enormă. Cât de mult a ratat? Trage de

câteva sfori din mintea lui. Recuperează câteva imagini, niște mirosuri și câteva cuvinte. Le pune laolaltă pentru a le țese într-o poveste și pentru a-și umple găurile de memorie. Un weekend departe. Au plecat cu mașina, o fată dormind pe locul de lângă el. A sărutat-o sprijinită de un copac, căldura limbii ei pe limba lui, gerul îngrozitor înconjurându-i. Oare s-a întâmplat astăzi? *Ellie.* Numele ei îi străbate mintea ca un glonț. Capul îi zvâcnește în partea din spate. Camera pare goală. Ea unde este? Capul, încă greu, se rostogolește iar, apoi cade ca al unui student adormit, picotind la o prelegere plictisitoare, cu mintea la limita conștienței. Continuă să cadă. Într-o fântână întunecată. Înăuntrul propriului trup. În întuneric, vede fața ei înfricoșată. Ellie. Ideea că are nevoie de el, că este speriată, că se trezește ametită și confuză undeva, singură, este ceea ce-l motivează ca, într-un final, să ridice capul și să-l țină ridicat.

Deschide gura, dar cuvintele rămân înțepenite, insecte lipite pe hârtia de prins muște de pe limba lui. Își drege vocea de câteva ori, până când dislocă acel cuvânt de care are nevoie.

— Ellie.

Vocea lui e aproape o șoaptă.

— Ellie?

Numele ei ajunge pe buzele lui uscate. Înghite puțina salivă pe care o poate recupera și trage aer în piept.

— Ellie?

Un zumzăit slab, undeva în casă.

— Ellie, tu ești?

Fiecare cuvânt îi arde gâtul. Sus, la etaj. Zgomot de pași, poate murmur de voci? Pocnetul focului în urechile lui, căldura care-i arde corpul, ecourile memoriei luptându-se să-și găsească drumul în confruntarea cu vorbele șoptite. Atât de multe informații pe care mintea lui nu le poate procesa, ciocnindu-se, trăgându-l în diferite direcții doar ca să-l lase rotindu-se în propriul trup, în timp ce fierea îi urcă în gât.

Ellie. Își ancorează mintea în preajma numelui ei, ca să nu fie măturat și tras sub valurile de informații care se învolburează în jurul lui. După câteva respirații profunde, refluxuri violente, își amintește cuvintele prevestitoare pe care i le spusese ea, cuvinte pe care le ignorase. Vocea ei îi șoptește, în timp ce imaginile îi fulgeră în minte. Bucătăria înconjurată de un întuneric opac, silueta lui Ellie întoarsă spre sclipirea argintie a ferestrei, apoi ceea ce

el confundase cu o spaimă copilărească: *Mi s-a părut că am văzut ceva afară.* O fulgerare, în pădure, pierdut în sărutul lor până când plesnetul unei crengi le-a întrerupt îmbrățișarea. Altă fulgerare. Trupul ei întins peste al lui, fierbințeala tot mai stinsă a gurii ei pe gura lui. Neliniștea din vocea ei în timp ce spune *Simt că parcă ne-ar privi cineva.* Poate că ar fi trebuit s-o asculte.

Ellie; acalmia din mijlocul furtunii care urla în jurul și înăuntrul lui. Trebuia să ajungă la ea, să se asigure că e bine. În impulsul lui de a o salva, se repede în față, însă membrele refuză să se miște, oricâtă energie pune în ele. Este sudat de scaun. Precum mintea, și trupul i-a devenit acum altceva, refuzând să răspundă la ordine. Zguduiala și legănatul capului îl dovedesc cu totul. O teamă cu miasmă de mosc umple aerul, împinge pereții în față, înclinându-i spre această nouă realitate, căruia îi este prizonier. Distorsiunea e prea mult pentru el și o altă criză de greață îl copleșește, acreala ei îl înțeapă în adâncul gâtului. Respiră încet, ca să țină răul în frâu.

Mișcare. La etaj, în mod sigur la etaj. În ciuda încercărilor sale de a rămâne calm, imaginația îi evocă scenarii sinistre, în care Ellie se retrage spre tăblia patului din dormitor, prada captivă a unui individ fără chip, aflat la câțiva centimetri de ea. Se roagă de Steven să vină s-o salveze, iar el e înțepenit aici, incapabil să ajungă la ea, până când Ellie e înghițită cu totul de umbra intrusului. Încearcă să-i rostească numele, dar cuvântul îi moare în gât înainte de a putea să deschidă gura.

A greșit când a presupus că vor fi în siguranță aici, singuri și feriți de restul civilizației. Putea intra oricine peste ei, orice străin forțat de furtună să caute adăpost, găsind în schimb o ocazie de a primi mai mult de-atât.

Steven se concentrează asupra propriei respirații, lasă fiecare gură de aer să limpezească ceața, dureros de conștient că fiecare secundă în care nu se clintește este încă o secundă în care Ellie are nevoie de el. O secundă mai aproape de cel mai rău lucru care se poate întâmpla, iar el nu este acolo să-l împiedice.

Un ecou. Un sunet familiar. Numele lui, rostit prelung. Un bâzâit slab care se metamorfozează în galopul îndepărtat al pașilor coborând în fugă treptele din lemn. În tăcerea care urmează, ritmul liniștitor al unei respirații umple încăperea undeva, în spatele lui.

— Steven?

Mintea lui se împletește pe vocea ei, ajutându-l să se extragă din hăul

memoriei. Pleoapele sunt prea grele ca să le ridice, așa că se concentrează asupra gurii.

— Sunt aici.

Chipul încețoșat al lui Ellie își pierde și-și recapătă contururile în fața ochilor săi. Are părul ciufulit și privirea unui animal care vrea să fugă. El clipește, adaptându-și vederea până când liniile feței ei se limpezesc, dar ceva pare în neregulă.

— Cum te simți?

Are vocea distorsionată, ca într-o legătură telefonică proastă, iar ochii fetei îi cercetează cu repeziciune chipul. Mișcarea lor constantă îi trezește iar greața din adâncul gâtului.

Ellie își ridică palmele de pe picioarele lui ca să-i cuprindă fața, să-i stabilizeze capul care îi tot cade. Zâmbetul ei neclar îi apare drept în față și simte cum inima i se umflă în același ritm cu surâsul ei, în timp ce ușurarea îi umple pieptul. Ellie este bine.

— Ce… ce…

O criză de tuse uscată îi întrerupe întrebarea.

— Așteaptă un pic, spune ea, apoi dispare.

Fără susținerea ei, capul îi plonjează în față, apoi se dă brusc pe spate.

Ellie se întoarce într-o clipă și, odată cu ea, marginea unui cerc din plastic pe care-l simte apăsându-i buzele. Valul de apă îi inundă gura cu o prospețime binevenită. O bea lacom; se scurge în pârâiașe pe la colțurile gurii, i se prelinge pe bărbie, udând gulerul cămășii. Nu-i pasă. Dă pe gât tot conținutul. Valul brusc de hidratare nu doar că i-a potolit uscăciunea gurii, ci i-a și îmbunătățit starea: plămânii i se dilată complet și gustă aerul curat, vederea i se stabilizează și, în sfârșit, reușește să focalizeze. Îi revine puterea și se apleacă s-o îmbrățișeze pe Ellie, să-i simtă greutatea trupului pe pieptul lui, să se asigure el însuși că este într-adevăr OK. Acum poate s-o ia de mână, să înșface cheile de la mașină și să evadeze departe de-aici, undeva în siguranță, însă brațele lui refuză să coopereze.

— Ce s-a întâmplat? rostește el, dar întrebarea e întâmpinată de o tăcere care crește între ei, groasă și stânjenitoare, până când devine insuportabilă.

În timp ce așteaptă, mintea lui umple spațiile albe cu un scenariu nou, îngrozitor, unul în care amnezia nu este rezultatul atacului unui intrus, ci al unei combinații de beție și cădere pe scări, în urma căreia și-a rupt coloana vertebrală, ceea ce l-a lăsat paralizat de la gât în jos. Amenințarea unui

străin violent a fost înlocuită de ceva mult mai terifiant.

— Cât de rău este?

De data asta, ea îi răspunde cu o liniște deplină în ochi și cu o ușoară încruntare a frunții. Vede mila pe care o simte pentru el. Sentimentul îi provoacă repulsie. Ultimul lucru pe care și-l dorește este să inspire milă. Ideea îl face să strângă degetele într-o cange care să sugrume mila aceea. Degetele. Poate să le miște; deci nu este paralizat. O ușurare vecină cu delirul îi inundă pieptul. Autodiagnosticarea îi oferă încrederea de care are nevoie pentru ca, în cele din urmă, să privească în jos.

Ambele brațe îi sunt legate de cotierele scaunului cu câteva straturi de bandă adezivă. Se apleacă în față cât de mult poate. Picioarele sunt legate și ele, dar nu stă pe un scaun… Este legat de un scaun cu rotile. Se luptă să rupă legăturile, dar acestea nu cedează. Teoria intrusului îi răsare din nou în minte.

— Ellie, du-te și adu un cuțit sau ceva.

— Nu pot.

Răspunsul ei și tonul detașat îl șochează atât de mult, încât amuțește. Poate că acela care l-a legat pe el a constrâns-o și pe ea, amenințând-o cu lucruri inimaginabile dacă nu se supune instrucțiunilor lui. Cel puțin, pare să nu i se fi făcut niciun rău, dar cine știe ce se ascunde sub haine.

— Dezleagă-mă înainte să se întoarcă.

Ochii ei se măresc, privind rapid pe lângă el spre ceva sau spre cineva. Probabil că instigatorul îi privește din spatele lui, controlând-o în tăcere. Dacă se concentrează, poate jura că aude ritmul ușor al respirației străinului.

— Ellie, înțeleg că ești speriată.

Fiecare cuvânt rostit îi cere întreaga energie pe care o poate stoarce. Ochii ei fug de la chipul lui spre un punct aflat chiar deasupra umărului său drept. Cum au ajuns aici? Acesta trebuia să fie un weekend romantic, doar ei doi încercând să se cunoască mai bine. Toate indiciile pe care le ignorase îi năvălesc încă o dată în minte – pădurea, bucătăria întunecată. Până când sunt albite de o lumină. De luminile orbitoare din mintea lui. Se concentrează asupra lor până când reușește să alunge ceața. Farurile, strălucirea lor palidă reflectată în oglinda retrovizoare, pe acea ultimă bucată de drum. O siluetă în umbră, în spatele volanului, în mașina aceea misterioasă, privind cum Lexusul face un ultim viraj pentru a intra pe

drumul privat mărginit de pădure. Aceeași siluetă strecurându-se în casă în timp ce ei ieșiseră pentru plimbarea de după-amiază, ascunzându-se la etaj și așteptând momentul potrivit. Mintea lui refuză să meargă mai departe.

— Ellie, știu că ești speriată, dar poți face asta.

Fără să spună un cuvânt, ea se ridică, dominându-l de la înălțime. Pletele îi cad peste față ca o cortină. Când îndepărtează șuvițele, expresia de pe chipul ei este schimbată. Arată complet ca o altă persoană, pe care el n-o recunoaște. Aplecându-se, dă la o parte câteva șuvițe ce-i atârnă pe fruntea asudată, cu ochii în ochii lui.

— De ce te-aș dezlega, când eu sunt cea care te-a legat?

21. Ellie

Stă cu gura căscată, dar nu poate scoate o vorbă. Se holbează la mine cu pupilele mărite, pline de un amestec de șoc și neîncredere. Plămânii mi se contractă în piept și anxietatea mă furnică prin vene. Nu m-am mai simțit atât de agitată din ziua în care ne-am cunoscut, în cafeneaua unde îi plăcea să meargă, aproape de școala lui. Pe când stătea acolo, înțolit perfect, cu părul castaniu și strălucitor aranjat într-un ciuf rebel, cu ochii de un albastru-închis sub fruntea netedă, perfect dreaptă, în timp ce eu m-am aruncat pe scaun, cu șuvițele de păr lipite pe obraz precum algele de stâncă, simțindu-mă complet neatrăgătoare. În ciuda tuturor acestor lucruri, el m-a plăcut în ziua aceea; suficient cât să-mi ceară numărul de telefon și să mă sune mai târziu, ca să confirmăm adresa barului unde trebuia să ne întâlnim ca să bem ceva.

— Ellie, ce mama naibii? mă întreabă cu o voce în care se amestecă furia și confuzia. Cum ai…

— Ți-am strecurat ceva, nimic mai mult.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul, cu o energie nervoasă bâzâindu-mi prin brațe.

— Cum? Când?

— Tu nu ești femeie. N-ai fost învățat niciodată să fii precaut și să nu accepți băuturi care n-au fost pregătite în fața ta.

— M-ai drogat?

Cască ochii, cu pupilele în continuare cât o farfurioară, înconjurate de un

inel albăstrui, ca o pisică încercând sentimentul enervant că este șoarece, când întâlnește pentru prima dată în viața ei un câine.

Informația îl face să slăbească strânsoarea degetelor pe brațele scaunului. Acum nu mai este nimic de spus; nu trebuie decât să aștept. Trebuie să vină de la el, în ritmul lui. Anxietatea îmi străbate iar șira spinării. Tentația de-a pleca un pic, ca s-o alung, e puternică, dar mă lupt cu ea. Alergarea a fost încă din adolescență mecanismul meu de apărare. Înghițeam kilometri întregi, cu muzica în urechi, până când nu mă mai puteam gândi decât la arsura din gambe și la ritmul respirației. Îmi măcinam grijile sub fiecare pas care se înfigea în pământ.

Priponită în loc, aștept următoarele lui cuvinte.

— De ce, Ellie? Te rog, spune-mi, de ce?

— Este doar o parte a unui joculeț. Ceva care să facă weekendul… mai interesant. Voiam să fac ceva diferit. Pentru tine. Îl privesc pe sub gene. Te rog, iartă-mă.

Am nevoie ca el să mă ierte.

— Ce mama dracului! Sunt legat, spune el, luptându-se cu legăturile. Expresia care îi deformează chipul cere din răsputeri să fie eliberat.

— E parte dintr-un joc despre care am citit. Voiam să condimentez un pic lucrurile pentru aniversarea noastră.

Îmi răspunde cu o arcuire a sprâncenelor.

— Am crezut că putem face ceva special, să fim mai aventuroși. Nu vreau să devenim unul dintre acele cupluri plicticoase.

— Nu era nevoie să mă droghezi. Dacă voiai…

— Știu, doar că n-am știut cum să ți-o cer. Mă ierți?

În vocea mea este o nuanță de remușcare și îmi mușc buza de jos. Tăcerea lui este o invitație să continui.

— Intri în joc și-ți promit că o să fii norocos. Foarte norocos. Te rog? Hai, fă-mi pe plac.

Pronunț ultimele cuvinte cu buzele lipite de ale lui. Îl sărut și nu-mi rezistă. Desface buzele, limba lui îmi invadează gura. Încă simt gustul lăsat de gin. Mă împing în el, luptându-mă pentru control în acest schimb, până când îl lipesc cu spinarea de scaun și își dă capul pe spate. Mă desprind, lăsându-l să respire gâfâit. Rupe primul tăcerea.

— Despre ce joc e vorba?

— O să-ți placă la nebunie, crede-mă, îi zâmbesc eu.

Recuperez teancul de hârtii de pe măsuța de cafea, unde l-am lăsat ieri. Rezemată de spătarul canapelei, savurez acest moment de așteptare – frunzăresc paginile, revizuiesc ordinea lor –, emoția de a fi pe marginea bărcii, înainte de a plonja în scufundare. Odată ce voi deschide gura, totul se va pune în mișcare, iar greutatea cuvintelor mele va dărâma prima piesă de domino.

— Așadar, profesore, cred că o să-ți testăm cunoștințele de literatură. Texte celebre și autorii lor.

— În regulă…

Cuvintele au o umbră de incertitudine.

— Să începem cu ceva ușor: „Să vezi o lume într-un grăunte de nisip și un rai într-o floare sălbatică, să ții infinitul în palmă și eternitatea într-un ceas”. Cine a scris asta?

Mândria îi aduce un zâmbet pe chip.

— William Blake.

Vanitatea nu are limite, nici măcar pe acelea impuse de banda adezivă.

— Bine, profesore.

Zâmbind, îmi trag puloverul peste cap, apoi îl arunc spre el. Acum sunt în șosete, colanți și o vestă matlasată direct peste sutien. Atenția i se ascute și își îndreaptă spinarea.

— Dar ce zici de asta: „Nu sunt o pasăre; și niciun lanț nu mă poate prinde: sunt o ființă umană, cu voință proprie”?

— *Jane Eyre,* răsună în aer răspunsul lui.

Zâmbesc, îndesându-mi degetele mari în talia colanților. Așteptarea și flăcările lumânărilor rămase îi sclipesc în ochi. Dacă ar fi fost lup, acum și-ar fi lins buzele. În loc să continui cu ceea ce așteaptă, mă aplec și-mi scot șosetele.

— Oh, haide, serios.

Rânjesc în fața aparentei sale dezamăgiri.

— Știi, toate lucrurile bune…

— Știu, știu.

Frunzărind paginile, mă opresc la următorul citat.

— Acum ăsta. „Ne iubeam cu o iubire prematură, marcată de o înverșunare care adeseori distruge viețile adulte”. Vreo idee?

Se încruntă în tăcere. Recunoaște citatul, dar îl caută, încercând să plaseze propoziția pe pagina potrivită, în cartea potrivită. Sar de pe spătarul

canapelei, micșorând distanța care ne separă, până ajung să mă așez la el în poală. Cu gura apropiată de a lui, repet cuvintele, aproape lipindu-mi buzele de ale sale.

— Pot să primesc un indiciu?

Își ține buzele la ultimul cuvânt, aproape transformându-l într-un sărut.

— „Era Lo, doar Lo dimineața, când stătea în picioare, un metru treizeci, într-o șosetă. Când era îmbrăcată în nădragi, era Lola. La școală, era Dolly".

— *Lolita.*

Numele a ieșit mai mult ca o șoaptă purtată pe pielea mea de respirația lui caldă, încă asezonată cu un damf de gin. Stând la el în poală, îmi flutur vesta, rămânând doar în sutien și colanți și cu erecția lui apăsându-mi pe fese.

Chiar și legat în scaunul cu rotile se bucură de joc, poate savurând în secret faptul că el este subiectul în jocul meu. Descoperind că există plăcere în abandon, în anticipare.

— Ce câștig? mă întreabă cu ochii holbați în scobitura dintre sâni, viitoarea recompensă pentru următorul răspuns corect așteptând sub sutienul meu din bumbac.

Trupul meu este premiul la care este îndreptățit dacă spune cuvântul corect. În clipa aceea, văd cum trăsăturile chipului i se încețoșează, transformându-l în efigia tuturor acelora care își cer drepturile asupra noastră: tipii care mi-au pus mâna pe fund la petreceri sau în baruri, bărbații în vârstă care m-au urmărit cinci cvartale când am îndrăznit să le refuz un zâmbet și un răspuns, băiatul de la întâlnire care mi-a luat mâna să o pună pe prohabul lui când ne-am sărutat prima dată.

Este atât de predictibil. E un mister cum de n-a reușit nimeni să vadă prin el. Oamenii pot dezvolta o orbire selectivă pentru ce nu vor să vadă, înșiră povești ca să se distragă de la ceea ce este în fața lor.

— Ultima. „Nu mă pot gândi decât la tine".

Mă privește fără expresie. Într-adevăr, cuvintele astea sunt un clișeu, apar într-o grămadă de romane. Mă mișc înspre el.

— Dar ce zici de: „Nimeni nu m-a făcut până acum să mă simt așa"?

Tot nicio scânteie de recunoaștere din partea lui. În ciuda drogurilor și a faptului că e legat, încă pare lipsit de griji, confortabil în convingerea că mă

cunoaște, că nu sunt o amenințare. Sunt Ellie, iubita lui timidă, fata care roșește ori de câte ori îi face un compliment, fata care îl lasă întotdeauna să facă așa cum vrea el, care face ca totul să fie despre el. Sigura, predictibila Ellie. Acțiunile mele nu merită să te gândești după aceea la ele. Este atât de nepăsător, atât de orbit de strălucirea siguranței de sine, încât nici nu s-a întrebat măcar de unde mama naibii a apărut scaunul ăsta cu rotile.

Îmi umezesc buzele.

— Poate asta o să te ajute.

Mă aplec și obrajii aproape că ni se ating, apoi îi șoptesc la ureche ultimul indiciu.

— „Îți mulțumesc pentru noaptea trecută, profesore H. J, xxx".

Ultima propoziție îi încordează mușchii din corp, îi sapă șanțuri adânci pe frunte când își dă seama cine este autorul. Mâna dreaptă se luptă cu legăturile.

Pentru prima dată nu are niciun răspuns deștept, niciun cuvânt. I le-am furat pe toate. Toată încrederea lui înnăscută i se topește de pe chip și un alt tip de entuziasm îmi gâdilă vârfurile degetelor. Aerul este îngreunat de schimbul de putere din cameră, pentru prima dată în relația noastră. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le spun.

Mă fulgeră peste tot cu privirea. Este îngrijorat. Nu mai sunt Ellie cea sigură și predictibilă.

Chiar mai mult de-atât: știu de mesaje.

Știu de ea.

22.

12 februarie

Astăzi m-ai zărit după ce mă ascunsesem în spatele unui chiparos, pe trotuarul opus, ca o Nancy Drew[7] de mâna a treia.

M-ai întrebat:

— Ce cauți aici?

M-ai apucat de braț și apăsarea degetelor tale mi-a săpat în carne, apoi m-ai grăbit să trec strada și m-ai băgat repede la tine în bloc.

Aerul cunoscut al apartamentului tău mi s-a părut străin de această dată, în timp ce mă agitam de colo până colo, încercând să-mi dau seama unde îmi este locul. Atmosfera era oarecum diferită, o aromă acrișoară de citrice persista înăuntru, apoi mi-am dat seama – era mirosul ei.

Te-ai așezat lângă mine. Parfumul tău abia dacă ascundea mirosul de dedesubt, mirosul pe care-l știam cândva atât de bine, mirosul pe care obișnuiam să-l simt pe mine.

— Te iubesc, am răbufnit.

N-o spusesem niciodată până acum, nu pentru că n-am crezut-o, ci pentru că eram îngrozită de reacția pe care ai fi putut-o avea.

Ai oftat iar, și acel mic pufăit mi-a distrus sufletul mai mult decât toate cuvintele pe care mi-am imaginat că le-ai putea spune. M-am uitat țintă la peretele din spatele tău. Mi-am imaginat un pat nefăcut, o pernă scobită de urma capului ei. Imaginile s-au lichefiat în ochii mei și am încercat din greu să nu clipesc.

M-ai prins de încheietură și m-ai întrebat:

— Ce ai aici?

Mi-ai desfăcut degetele ca să scoți la iveală o bucată împăturită de hârtie, cuibărită în palma mea. Ai despăturit fotografia și culoarea ți-a fugit din obraji.

— Îți dai seama cât de mult mă rănești cu asta?

Ai ridicat tonul vocii, iar eu m-am chircit sub biciul dezamăgirii tale, care m-a strivit atât de tare, încât am crezut că o să mă sfărâm.

— Dacă ar cădea în mâinile nepotrivite?

Mi-ai smuls fotografia din mână și, fără să-i mai arunci o privire măcar, ai rupt în bucăți versiunea noastră imprimată. Ai spintecat-o chiar prin mijlocul zâmbetului meu, transformând povestea noastră în confetti.

23. Steven

Pielea ieftină se cojește sub unghiile lui, în timp ce zgârie șanțuri în brațul scaunului. Cum se poate întâmpla așa ceva? Mereu a fost grijuliu în privința lui J. și nu i-a dat niciodată lui Ellie motive să se îndoiască de el. Banda adezivă i se strânge pe încheieturi și pe glezne și îi fură dreptul de a se sustrage acuzațiilor ei plecând pur și simplu. L-a păcălit. Nu-și

imaginase că e genul ăsta de fată. Genul căruia îi place să joace jocuri, mai ales tipul ăsta de jocuri. Între ei s-a așternut liniștea, inconfortabilă și grea din cauza lucrurilor care n-au fost spuse. Steven e sigur că ea are întrebări; și el are, dar în acest caz întrebările pe care i le-ar pune ar însemna că este un adevăr în ceea ce a descoperit. În șemineu, bușteniii arzând pocnesc și plesnesc ca niște oase călcate în picioare.

— Deci? îl întreabă ea sprijinindu-se de fereastră cu trupul înclinat, așa încât doar umerii iau contact cu sticla, cu brațele petrecute pe sub sâni, cu gleznele încrucișate.

Are fața impasibilă și îl privește de sus; el e nevoit să-și răsucească gâtul în lateral ca să se uite în spate. Ceva e diferit, dar nu poate spune exact ce anume.

— Aștept, adaugă ea.

Ochii ei. Au o răceală pe care n-a mai văzut-o până acum. Ființa ei a devenit un hău, de parcă cineva a scobit din acest trup ceea ce o făcea pe Ellie să fie Ellie.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Se foiește pe scaun ca să-și încrucișeze picioarele, uitând pentru o clipă că acestea sunt încă legate de suportul pentru tălpi.

— Lasă tâmpeniile, Steven. Știu deja. Vreau doar să te aud spunând-o.

Există o anumită asprime în vocea ei, în control, în atitudine; n-are nicio idee cine e fata din fața lui. De parcă ar fi fost schimbată în timp ce zăcea inconștient. E o nebunie. Ar trebui să fie în Stockton, făcând o plimbare pe țărm, aplecându-se să intre și să iasă din magazinele cu antichități. Ea și-ar trece brațul prin îndoitura cotului lui, cerându-i opinia ca să aleagă ceva pentru apartamentul ei. Când ar găsi obiectul, el ar insista să i-l cumpere, doar ca să-i vadă zâmbetul acela particular luminându-i chipul. După cumpărături, s-ar așeza într-un bistro cu mesele acoperite cu pânză cadrilată, unul dintre locurile acelea unde meniul pretinde că toate ingredientele sunt procurate din zonă, un local deținut de cineva care a vrut să scape de stresul traiului într-un oraș mare. În schimb, nimerise în coșmarul ăsta. În jurul lor, încăperea pulsa de strălucirea portocalie a focului, ridicând umbre ca și când pereții ar fi fost vii.

— Nu-i nimic. Una dintre elevele mele se distrează. Asta e tot, îți jur…

— Serios. „Îți mulțumesc pentru noaptea trecută”. Asta e o farsă?

— Am ajutat-o cu un eseu, asta e tot.

— Ți se pare că sunt tâmpită?

— De ce te-aș înșela? N-are niciun sens.

— Semeni așa de mult cu taică-tău!

Ultimele cuvinte au biciuit aerul cu înțepătura unei acuzații. Menționarea neașteptată a bătrânului l-a șocat. Era ultimul loc în care și-ar fi imaginat că o să-l urmărească umbra nemernicului ăluia bătrân. Dacă Ellie l-ar fi întâlnit, poate că ar fi avut o țintă mai valoroasă pentru furia ei, dar n-o făcuse. Se asigurase el de asta.

— De ce îl aduci în discuție pe tata?

— Pentru că și tu ești exact ca el, nu-i așa?

— Cum ai putea să știi așa ceva?

Ca unic răspuns, ea și-a coborât privirea spre fereastră, cu fața ascunsă de cortina pletelor.

El simte că există lucruri pe care nu i le spune. Desigur, nu poate fi una dintre ele – una dintre studentele cu ochi căscați ale lui taică-său. Reface pașii din viața ei, căutând poteca pe care s-ar fi putut intersecta cu profesorul Stewart Harding. Dar, de fapt, viața pe care a dus-o înainte ca ei să se întâlnească este în mare parte un mister pe care, până acum, n-a avut un motiv real să-l dezlege. Oare aici se află răspunsul?

— Doar spune-mi adevărul. Te rog.

Este prea supărată pe el ca să fie vorba în vreun fel despre tatăl lui. Este vorba despre ce a făcut sau nu a făcut el și despre sentimentele ei pentru el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Tu nu ai răspuns la întrebarea mea, i-o întoarce ea.

— Putem să vorbim despre…

— Vorbim, iar eu îți cer să-mi spui adevărul.

Unde este fata care se uita la el pe sub bretonul ei lung? Care îi cerea mereu părerea și-l asculta, agățându-se de fiecare cuvânt al lui? Se uită la buzele ei mușcate, la ochii mânioși. Este aceleași chip, dar nu o vede pe Ellie a lui, sfioasa, nehotărâta Ellie – fata care l-a făcut să aștepte. Șase întâlniri înainte de a fi de acord. Așteptarea îl înnebunise în această epocă a recompensei imediate, dar așteptarea amânată făcuse recompensa mult mai satisfăcătoare.

— Ți-l spun. Îți jur…

— Nu jura.

Cuvintele cad ca lama unui cuțit, tăindu-i minciunile.

Asta nu e ea. Cumva, asta nu este opera ei. Scotocește prin minte după un indiciu. Cineva trebuie să o fi ghidat pe drumul ăsta, să o fi transformat pe Ellie pe care o știa el în această fată răzbunătoare din fața lui.

— Până acum trebuie să mă fi luat drept idioată, iar eu trebuie să fi acceptat asta, dar lucrurile se opresc aici. Știu, așa că n-are niciun rost să minți. Nu faci decât să mă insulți. Am văzut mesajele. Știu de ea.

Ultima ei propoziție îi îngheață măduva spinării, înțepenind-o. Nu poate fi o coincidență. Cuvânt cu cuvânt ce îi spusese și J. în ultimul mesaj trimis.

Și le-a imaginat pe J. și pe Ellie, poate în spațiul familiar de la Norman's Café – dar nu voia ca prezența lor să-i strice vânătoarea obișnuită, iar ele nu și-ar fi dorit oricum riscul de a da peste el. În schimb, le-a relocat într-unul dintre locurile acelea la modă unde mobila desperecheată de living ține loc de aranjament sofisticat. Și-a imaginat-o pe J. prăbușită pe o canapea veche și desfundată, în timp ce Ellie ședea pe marginea unui fotoliu din catifea verde, frângându-și mâinile, cu ochii strălucind sub o pojghiță groasă de lacrimi. Încercând să împace ce-i spune J. cu certitudinile pe care le are în legătură cu ceea ce este între ea și Steven, cu angajamentul lui față de ea. Relația lor se rupe sub acuzațiile lui J.

Îmi pare rău. Na vreau să te rănesc, dar cred că ar trebui să știi.

Nu se poate. Nu mi-ar face așa ceva tocmai mie. Nouă.

Uite, nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt. Crede asta.

J. împingând telefonul spre Ellie, manevrându-l pe după cănile din porțelan supradimensionate. Ellie cu obișnuitul ei cappuccino, cu spuma albă neîntinată de praful de cacao. *Cafeaua și ciocolata n-ar trebui amestecate niciodată,* i-a spus ea odată, cu o expresie solemnă. Ellie, holbându-se la ecranul telefonului lui J.

Mesajele astea ar putea fi trimise de oricine.

Verifică numărul de la care au plecat.

Fiecare cifră a numărului său de telefon este un cui în sicriul încrederii lui Ellie în el. Fiecare clipire eliberează o lacrimă de pe genele ei.

Cum a putut fi atât de neglijent? N-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în J.

Cât Ellie așteaptă, scotocește prin minte după răspunsul potrivit, dar o durere persistentă îi zvâcnește în spatele ochilor, împiedicându-l să rămână

concentrat. Peste tot în jur, pereți de tencuială și sticlă îl țin captiv, iar camera prinde contur deasupra lui. Afară, vântul se rotește cu atâta putere, umplând aerul cu atât de mulți fulgi de zăpadă, încât nu poate distinge nimic de care să fie sigur. Dacă are dreptate și Ellie s-a întâlnit cu J., știe că n-are de ce să se teamă; o eclipsează pe J. în toate felurile posibile. Până la urmă, ea este motivul pentru care a pus capăt chestiei cu J., orice-o fi fost ea.

— Nu înseamnă nimic; ea nu înseamnă nimic. Trebuie să mă crezi.

— De ce, pentru Dumnezeu, ar trebui să te cred?

Are toate barierele de protecție ridicate, ține brațele strânse la piept, cu palmele pe coate, iar fața poartă o mască de ostilitate. Nu e chip să pătrundă până la ea.

— Nu e decât o fată oarecare, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Drăguț… așadar, doar te-ai folosit de ea.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Am avut un moment de slăbiciune; efectiv, s-a aruncat pe mine.

— Vrei să zici că e vina ei?

— Este…

— Ai fi putut spune „nu”.

— Ellie, te rog.

— Cât timp a durat treaba asta?

— Nu prea mult. Am regretat imediat ce s-a întâmplat. De asta m-ai legat? Nu e nevoie de așa ceva. Ești în siguranță cu mine. Nu ți-aș face niciodată rău.

— Tocmai mi-ai făcut.

În cameră se lasă tăcerea, precum zăpada care se așterne afară. Scuturând din cap, Ellie se desprinde de fereastră și se îndreaptă spre șemineu, cu linia trupului luminată de strălucirea portocalie a flăcărilor. Umerii i se lasă și mâinile dispar în coama de păr. Îl întristează s-o vadă așa. N-a avut niciodată de gând s-o rănească, n-a vrut ca ea să afle. Pur și simplu s-a întâmplat. Felul în care îl privea J… n-a știut cum să spună nu. Nu ei, ci ideii de a fi cu ea, încântării că este dorit, râvnit. Ea nu înseamnă nimic; în mod sigur nu înseamnă că-i pasă mai puțin de Ellie.

— Cum ai putut?

Cuvintele abia i se aud peste hohotele focului.

— De unde ai aflat?

— Contează?

— Îmi pare rău. Te rog, poți să mă dezlegi?

— Îți pare rău că ai făcut-o sau îți pare rău că te-am prins?

Cuvintele ei sunt otrăvite cu un dispreț pe care nu i l-a mai văzut niciodată.

— N-am vrut niciodată să te rănesc. Ellie, uită-te la mine.

Ea îi ignoră cererea, privind țintă în întunericul de-afară, unde lumina stelelor este acoperită de o plapumă groasă de nori.

— Te rog, uită-te la mine.

Are nevoie ca ea să-l privească. Poate s-o convingă, s-o facă să înțeleagă, dar trebuie să stabilească mai întâi o conexiune cu ea. Odată ce ochii lui se vor aținti în ai ei, va găsi o cale să ajungă la ea, o cale s-o determine să vadă. J. subestimase legătura pe care o împărtășea cu Ellie. Este o bună ascultătoare, întotdeauna a fost așa. În ziua în care s-au cunoscut, la Norman's Café, ea a șovăit la început, dar el a ales vorbele potrivite și i-a câștigat încrederea și numărul de telefon. Știe că poate aduna cuvintele la care ea va răspunde, combinația corectă pentru a exprima remușcarea, ceea ce-i va aduce iertarea ei, îl va elibera din strânsoare și de pe scaunul ăsta. Dacă el îi poate ierta lipsa de discernământ care o făcuse să-l drogheze și să-l lege, în mod sigur o putea ierta și ea pe-a lui.

— Ea a fost singura?

Întrebarea vine în timp ce ea își privește încă reflexia sau poate pădurea din spatele acesteia, Steven nu poate ști exact.

— Ellie…

Înainte să poată adăuga ceva, ea se desprinde de lângă fereastră, micșorând tot mai mult distanța dintre ei, până când se ghemuiește în fața lui, cu brațul atârnând cald la el în poală.

— Spune-mi adevărul, Steven. Putem trece prin asta, dar numai dacă îmi spui adevărul.

În cuvintele ei se simte o nevoie grăbită. Își împletește degetele cu ale lui, în așteptarea răspunsului, iar expresia de pe chip îi cere să nu-i mai rupă inima încă o dată. În lumina slabă, pielea lui Ellie aruncă o strălucire palidă, dându-i un aspect fantomatic, de parcă n-ar mai fi de fapt acolo. Preț de o clipă, Steven regretă că nu a fost doar un străin care să-i fi atacat. Cel puțin, atunci ar fi știut cum să se protejeze pe sine și s-o protejeze și pe ea de genul ăsta de atac.

Ce să-i spună? Dacă știe doar de J., de ce s-o mai rănească în plus? Dar dacă știe tot și îl prinde că minte… Arătătorul lui zgârie pielea de pe brațul scaunului cu rotile. Care este răspunsul corect? Ceea ce se cuvine să spui poate fi foarte diferit de adevăr. Zgomotul tot mai mare făcut de unghia lui pe piele îi zgârie auzul, dar nu se poate opri. În tot acest timp ochii ei sunt ațintiți asupra lui, implorând, neclintiți.

Mai fusese în acest punct, cu mulți ani în urmă. Aceiași ochi, un chip diferit. Aparțineau mamei sale. S-a uitat la el cu aceeași suferință picurând din privire, pe când el avea doar treisprezece ani. Tocmai se întorsese după ce petrecuse câteva zile cu taică-său, care era în turneu cu ultima sa carte. S-a așezat la masa din bucătărie în dimineața de după sosirea acasă – școala începea curând –, în timp ce taică-său plecase singur spre vest, cu hotărârea primilor pionieri. În timp ce-i așeza pe farfurie frigănelele, preferatele lui, maică-sa îl copleșise cu întrebări. Își îndesase în gură aluatul cald cu scorțișoară, așa încât rostea cuvinte sporadice și greoaie.

S-a ridicat imediat după ce a înfulecat ultima înghițitură, iar picioarele scaunului au zgâriat dalele de gresie. N-a apucat să facă niciun pas, căci mâna mamei l-a oprit, așezându-i-se grea pe umeri. L-a fixat cu aceeași privire cu care-l fixează Ellie acum. Întrebarea mamei de atunci nu era prea diferită de a lui Ellie; răspunsul lui, identic.

— Nu, îi răspunde. Nu mai e nimeni altcineva.

24.

25 februarie

Te-ai scuzat cu unul dintre acele zâmbete ale tale care mă fac să mă prăbușesc în propriul trup, spunându-mi că speri să înțeleg, dar că de acum înainte trebuie să renunți la sesiunile noastre private, fiindcă ai mult de lucru în această perioadă. Nu-mi amintesc ce ai mai spus după aceea. Totul este în ceață.

M-am străduit să schițez ceea ce speram să fie un surâs convingător.

— Desigur, înțeleg, este în regulă.

Nu este în regulă, este departe de a fi în regulă. Dacă „în regulă” ar fi soarele, atunci eu aș fi cea mai îndepărtată planetă de el. Nu este în regulă, este un bolovan care mă strivește, este inima mea făcută bucăți, este o

durere atât de viscerală, încât mă face să ies din încăpere și să mă reped în prima cabină de toaletă.

Mai târziu te-am întrebat:

— Am greșit eu cu ceva?

— Nu știu la ce te referi, mi-ai răspuns. Nu e nimic greșit. Diseci prea mult lucrurile. Pur și simplu sunt ocupat.

Câteodată, durerea devine altceva. Ca atunci când poți strivi o bucată de hârtie într-o suprapunere de straturi, ca să se transforme într-un cocor, o floare de lotus sau un fluture. Câteodată, suferința mă chircește, se preface în furie și cred… cred că tu m-ai costat fericirea și poate – spun doar că poate – ar trebui să plătești pentru asta.

25. Steven

Ea se ridică oftând și-și trage degetele dintr-ale lui. Banda adezivă din jurul încheieturilor îl împiedică s-o urmeze.

— Poți, te rog, să mă dezlegi, ca să putem vorbi ca oamenii?

— De ce aș dezlega un mincinos care în mod evident n-are niciun pic de respect pentru mine? îi răspunde ea, apucând din nou teancul de hârtii de care se folosise în jocul de mai devreme.

— Ellie…

— Ai zis că n-au fost altele?

— Da, dar…

— Atunci cum numești chestia asta?

Îi aruncă niște foi care îi aterizează în poală. Coboară privirea și simte cum fiori de gheață îi alunecă iar pe șira spinării.

— Șireata aia de J. este roșcată, dacă zic bine, nu-i așa?

În scobitura subsuorilor i se adună bălți de sudoare, udând materialul cămășii de sub pulover. Fotografiile neclare înfățișează o fată cu părul lung și blond, purtând niște chiloți albi din dantelă împestrițați cu floricele brodate, iar data și ora tipărite pe hârtie strigă la el din colțul de jos, din dreapta. Se blestemă că a făcut pozele alea, se blestemă pentru momentul de slăbiciune. Nu voia decât să-i facă fetei pe plac în ziua aceea. Ar fi trebuit să spună „nu”. N-avea nevoie de poze. Și le amintea pe toate.

•

Lui A. îi plăcea mult să-i pozeze. În ciuda printului de proastă calitate, i se vede clar expresia de mulțumire de pe față. Felul în care arăta întotdeauna după ce făceau sex.

Încetase să se mai vadă cu ea la scurtă vreme după ce începuse să se întâlnească cu Ellie. O întâlnise la biblioteca publică, unde făcea cercetare pentru un proiect. Dăduse peste el coborând în fugă scările uriașe și îi doborâse cărțile din brațe. Scuzele ei insistente îl făcuseră să zâmbească. Îi plăcea felul în care își trecea degetele prin caiet, în timp ce-l asculta. Stabiliseră să se întâlnească din nou două zile mai târziu, când o și sărutase pentru prima dată, în secțiunea de astronomie. Avea gust de cireșe și își lipise trupul de al lui, cu putere – o ofertă pe care n-o putuse refuza. Îi cedase foarte repede.

Am crescut într-o casă de copii. Mama este o drogată, tata un donator de spermă tipic, care n-a stat prea mult prin preajmă. Nimănui nu i-a păsat vreodată de ceea ce fac. Am fost întotdeauna de capul meu.

Era disponibilă oricând îi cerea, recunoscătoare pentru atenția și experiența lui de bărbat, nu de băiețandru. Prima dată când a dus-o la el în dormitor a ținut-o de mână, cu degetele împletite cu ale ei, la fel cum făcuse Ellie o clipă mai devreme. Fotografiile fuseseră ideea ei – deja se culcau împreună de câteva săptămâni.

La el în poală, fotografiile prind viață. Membrele palide ale lui A. se ridică de pe hârtie, până când o vede aievea stând pe patul lui, așa cum făcuse în ziua aceea.

Crezi că sunt frumoasă? îl întrebase ea, punându-și sutienul.

Sigur că ești, replicase el, sărutându-i buzele pline. Abia făcuseră sex și obrajii îi erau încă îmbujorați de la orgasm.

— Vreau să pozez pentru tine.

Se lăsase pe spate pe pat, oferindu-i-se.

— Îmi faci o poză? Vreau să văd cum arăt după ce ți-ai dat drumul în mine.

A fost bucuros să-i facă pe plac, iar ea s-a întins în fața lui complet expusă, vulnerabilă și absolut încrezătoare. După câteva cadre, a aruncat telefonul deoparte și i-a cuprins trupul în al lui, ca să-i dea drumul înapoi în lume treizeci de minute mai târziu. După acest moment, relația lor s-a terminat destul de repede.

Fata fusese o luminoasă stea căzătoare, ale cărei raze l-au distras pentru o clipă. N-ar fi trebuit să păstreze pozele, dar ori de câte ori se uita la ele, cu degetul ezitând, gata să le trimită în coșul de gunoi, ele îi aminteau de felul în care se simțise în ziua aceea și, cu pieptul umflat, zâmbea către ecran și păstra fotografiile la locul lor, în computer.

•

Refuzul de a le șterge demonstrează o slăbiciune care-l înfurie. Privirea încremenită a lui A., pe care n-o mai văzuse niciodată capturată pe hârtie – și care trăia doar în pixelii de pe ecran –, îl face să se întrebe cum aterizaseră acele poze neclare în mâinile lui Ellie și, în cele din urmă, la el în poală. În piept i se stârnește o furtună ce-i încleștează maxilarul, îi încordează brațele și îi întărește mușchii în confruntarea cu banda adezivă, în timp ce rușinea se încheagă în indignare.

— Ai intrat în computerul meu fără știrea mea?

Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că Ellie era tipul de fată geloasă care îți scotocește prin lucrurile personale, ignorând limitele pentru că se simte îndreptățită la fiecare bucățică din viața celuilalt, lipsindu-l de orice intimitate. Dar cum a știut ce să caute, în primul și în primul rând? Nimeni nu știa de ele, nici măcar J. *În mod sigur,* nu J. Singura persoană care știa… frica nu-i permite să-și termine gândul. A. trebuie să fi fost cumva amestecată în treaba asta – cam aduce a impulsivitatea ei. Acel spirit liber care îl atrăsese – felul în care îl trăgea prin colțuri dosnice, printre rafturile înalte cu cărți, mereu în pericol să fie surprinși; felul în care îl dezbrăca, imediat ce închidea ușa. Oare acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că pusese capăt scurtului moment pe care-l împărtășiseră – îi sabota șansa de a avea o relație fericită, spunându-i lui Ellie?

În minte îi apare o altă scenă, în care A. pierde vremea prin fața blocului unde locuia el, așteptându-l să apară și văzându-l în schimb cu Ellie. Mai târziu o aborda pe ea, spunându-i totul, legănându-se înainte și înapoi pe tocurile ghetelor, ca o bilă din oțel așteptând să câștige balansul necesar pentru a-i zdrobi relația. Acum, n-a mai rămas decât ca el să fie tras în țeapă pe bucăți. Nu o să înțeleagă niciodată această nevoie de a persista într-o răzbunare atât de meschină, nevoie atât de prezentă la femei. De ce nu reușesc să-și vadă de drum, cu demnitate?

— M-ai înșelat, și nu cu una, ci cu două fete, și tot *mie* ar trebui să-mi fie rușine că am intrat în computerul tău?

Se ridică iar, dominându-l, obligându-l să-și dea capul pe spate ca să o poată privi.

— Ești ceva de necrezut.

Lăsându-l captiv în scaun, împreună cu acuzațiile ei, se îndreaptă spre căruciorul încărcat cu sticle și își toarnă ceva de băut. Dă pe gât două degete de gin, apoi umple iar paharul. Metamorfoza continuă. „Ellie" pe care o știe el nu suge alcoolul în halul ăsta; soarbe ca un copil, bea încet, sperând să atenueze amărăciunea cu înghițituri mici, de bebeluș. Nu este persoana care să dea o dușcă pe gât fără să clipească.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva tocmai mie? Nouă?

Caută febril prin minte cuvintele cu care să-i explice că toate astea n-au nimic de-a face cu ea, cu ei, că relația lor este ceva ce există la un alt nivel decât fetele astea. Ele satisfac o dorință, scarpină o mâncărime. Sunt superficiale și nesemnificative comparativ cu ce simte alături de ea.

— Poți să-mi dai niște apă?

— Poftim?

Cererea lui neașteptată o face să-și îngusteze ochii mari, până când aceștia ajung ca două fante subțiri.

— Apă. Poți să-mi mai dai un pic? Am gura încă foarte uscată și mi-e greață în continuare. Te rog?

Oftând, Ellie iese din cameră. Ca și cum el ar fi devenit o povară. Fără privirea ei pătrunzătoare și tirul neîncetat al întrebărilor și acuzațiilor, Steven poate, în sfârșit, să-și adune gândurile.

Singurul motiv pentru care-l poate urî într-atât este că se simte rănită. Suferința o face să se dezlănțuie, iar reacția aceasta exagerată înseamnă că-l iubește. Acțiunile lui n-ar fi afectat-o într-atât dacă nu i-ar fi păsat. A., J., oricare dintre ele i-a dezvăluit relația, nu a reușit să stingă și iubirea pe care i-o poartă Ellie. Știe genul ăsta de suferință, durerea aceasta năucitoare. Are și un nume pentru ea; un nume la care nu s-a mai gândit de ani întregi. Zoey.

Când o să se întoarcă, o să-i spună, o să-i arate cât de mult înseamnă pentru el. O să spună orice va fi nevoie ca să scape din scaunul ăsta. Dacă prețul pentru libertatea lui este să-și pună cenușă în cap, atunci îi va așterne la picioare cuvintele potrivite.

Atmosfera din încăpere se schimbă și mirosul de vanilie și iasomie se prelinge pe lângă el. O atingere ușoară îi face pielea ca de găină, de parcă ar

fi simțit pe ceafa goală mișcarea ușoară a picioarelor unui păianjen.

— E cineva aici?

Întinde gâtul ca să vadă dacă mai e cineva în spatele lui, dar întrebarea este întâmpinată doar de nenorocitele de pocnete din foc.

Parfumul persistă în aer, precum și amintirea alunecoasă adusă de această aromă, ceva familiar, dar imposibil de localizat. Expresia gravată pe un chip neclar, un zâmbet. Nu al lui J. Nu al lui A., nu al lui C. Și categoric nu al lui Ellie. Al altcuiva.

•

Înainte de a apuca să definească trăsăturile, este orbit de explozia de lumină din candelabrul de deasupra capului său, iar Ellie revine în cameră. Steven mijește ochii, clipind până când privirea i se ajustează la contururile precise din jur, și repetă în minte cuvintele care o vor convinge.

26. Ellie

Ajunsă în bucătărie, nici nu mă mai deranjez să-mi iau un pahar. Apa țâșnește de la robinet și sorb cu înghițituri mari din palmele făcute căuș, până simt că mă doare. Apa mă lasă fără respirație. Îmi stropesc și fața, dar nu mă ajută. Este mai dificil decât mă așteptam. Însă am un motiv, unul mai puternic decât orice altceva, mai puternic decât orice milă ar putea stoarce de la mine. Nu poate să dea vina pentru situația asta decât pe aroganta și excesiva lui încredere în sine. Confundă blândețea cu naivitatea. Chiar crede că nu i-am văzut telefonul – mereu întors cu fața în jos – pe masă, la cină, sau alături, pe canapea, verificările rapide, la intervale regulate, felul în care îl ascunde intenționat în buzunarele hainei sau ale sacoului. M-am întrebat mereu dacă este un gest premeditat sau un mecanism de apărare subconștient. Stând aplecată peste blat, simt cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Recent, au mai fost și tot mai multe drumuri la biblioteca publică, pentru munca lui de cercetare, precum și tot mai multe planuri anulate sau schimbate în ultimul moment. Dar n-am făcut nicio scenă; n-am cerut explicații; nu am încetat să fac sex cu el.

În timp ce sticla se umple sub robinet, ating cu degetul inima din argint. Zâmbetul de pe chipul lui Steven în această dimineață, când am deschis

cutia. El întorcând clătitele, mirosul aluatului îndulcind chiar aerul din această încăpere, nu cu mult timp în urmă, încrederea mea se fisurează într-o aschie de îndoială.

Chipul de care am nevoie așteaptă în spatele pleoapelor mele închise. Amintirile revin. Una dintre ele se ridică mai presus de toate celelalte. Sărutul nostru în seara aceea, departe de ochii curioși de la petrecere, crescând înăuntrul meu cu senzațiile stârnite de riscul de a fi prinși. Amintirea îmi șterge orice îndoieli ar mai fi rămas. Îmi fulgeră prin minte ce a făcut atunci Steven și ghimpii lacrimilor îmi înțeapă ochii. Câteva dintre ele scapă printre gene și le șterg cu manșeta puloverului.

Doar noi doi. Cuvintele mi se rostogolesc pe limbă de câteva ori, ca mătăniile. În intimitatea bucătăriei, îmi iau timp să mă adun.

•

— Ascultă, aș vrea să-ți spun ceva.

Cuvintele lui Steven mă surprind de îndată ce pășesc sub lumina scânteietoare din living.

— Nu mai vrei să bei apă?

— Nu. Ascultă, Ellie.

Expresia i s-a schimbat, de parcă s-ar fi transformat în altcineva în lipsa mea. N-am fost plecată atât de mult timp, îmi spun. Steven cel defensiv și demn de dispreț s-a dus, iar acum, în scaunul cu rotile stă o versiune mult mai calmă a lui, cu liniile feței îndulcite, cu palma dreaptă deschisă, cu degetele făcute evantai. Mă holbez confuză la gestul acesta ciudat, până când îmi dau seama ce vrea și-mi strecor mâna într-a lui. Mă pregătesc pentru o strângere puternică, o încercare de a-mi frânge degetele, dar, în schimb, mă mângâie cu degetul mare.

— Îmi pare rău.

— Îți pare?

Scuza aceasta venită de la el mă ia prin surprindere mai mult decât efortul de a face un gest de iubire. Mă dezbracă de toate emoțiile. Pe chip are întipărită o expresie autentică de remușcare, în totală contradicție cu acel Steven pe care îl știu.

— Te-am rănit, deși n-am vrut niciodată să te rănesc. Am fost un nebun, un idiot, futu-i.

Bomba cu „F”, neauzită vreodată din gura lui; chiar și când se lovea cu degetul mic de colțul patului, nu mergea niciodată mai departe de „fir-ar al

dracului”. Nici măcar în ziua în care am vărsat cafea pe el, din greșeală.

— Chiar vorbești serios?

— Am fost înspăimântat de ideea unui angajament total, iar fetele alea au fost… Am făcut-o de oaie, dar n-o să se mai întâmple niciodată. Dacă îmi mai dai o șansă, n-o să te mai rănesc niciodată în felul în care am făcut-o.

Promisiunea lui vine împreună cu o strângere de mână pe care i-o întorc, spre surprinderea amândurora. Are degetele reci, probabil din cauza bandei adezive care îi încetinește circulația sângelui. Afară, furtuna s-a mai potolit, transformându-se într-un vârtej de zăpadă. Privirea îmi fuge spre bucătărie.

— Iertarea se câștigă prin fapte, nu prin vorbe.

— În regulă. O să merg la terapie cât de des și cât de mult o să vrei tu.

— Chiar ai face asta, pe bune?

Întrebarea mi se oprește în gât. Poate că o sperietură a fost suficientă. Dacă s-ar duce la terapie, nu ar mai putea să se ascundă în spatele negării lui și ar fi nevoit să recunoască, în sfârșit, ce a făcut.

— Aș face-o, încuviințează el dând din cap.

— Dar cum aș putea să am încredere în tine?

Chipul i se luminează la auzul întrebării.

— Du-te sus. Uită-te în geanta mea.

— Nu înțeleg.

— Pot să ți-o dovedesc. Caută în geanta mea de voiaj, am pus-o în dulapul din dormitor. În buzunarul mic din interior o să găsești un plic. Adu-l încoace.

Mă încrunt.

— O să vezi că are sens, îți promit. Te rog, Ellie.

Dintr-o apăsare pe comutator, dormitorul este inundat de o lumină caldă, portocalie. Perspectiva de la fereastra etajului doi adaugă dramatism furtunii de afară. Vântul biciuiește fulgii într-o frenezie, iar rafalele îi izbesc, strivindu-i de geam. Pădurea a dispărut sub ceața grea de omăt. Un vaiet lung de vânt mă face să mă cutremur.

Geanta lui Steven așteaptă pe un raft din dulap. E goală, conținutul ei fie atârnă aici, pe umerașe, fie este frumos împăturit, în cameră. Deschid buzunărașul. Plicul este făcut din hârtie scumpă, cu aspect de pergament, și-mi atârnă greu în palmă. Aș putea să-l deschid pur și simplu aici și să termin cu asta, dar îl aduc la parter.

— Mulțumesc, îmi spune el când mă vede apărând cu plicul în mână. Nu

este cum am plănuit, dar dă-i drumul, deschide-l.

Fața i se ascute de așteptare, în timp ce degetele mele deschid capacul nesigilat. Pe fața felicitării scrie „pentru femeia care are totul”, cu niște litere înclinate și rotunjite, pe un fundal floral, pictat în acuarelă. Nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu flatată sau ușor ofensată de această afirmație. Simt sub hârtie conturul tare al unui obiect.

Steven îmi face semn din privire să deschid felicitarea. Înăuntru, în loc de inelul cu diamant după care tânjesc, este o simplă cheie, asigurată cu scotch transparent. Toate astea pentru o cheie.

— Este cheia de la mine de acasă. Plănuiam să ți-o dau ieri, mai târziu. Vreau să știi că poți veni oricând și poți sta oricât. Și asta nu e tot, adaugă el, când nu reușesc să am nicio reacție la cadoul lui. Poți să-mi verifici telefonul și e-mailurile oricând vrei tu. De acum încolo, fără secrete între noi.

Buzele i se deschid într-un zâmbet care se întinde apoi și spre ochi, un zâmbet care nu face decât să adâncească fisura din comportamentul meu. Scutur din cap. Și totuși, mai sunt secrete. Secrete pe care știu că le păstrează în continuare. Și secrete pe care el nu știe că le am.

— Nu știu ce să zic…

— Ellie, uită-te la mine.

În ciuda rațiunii, mă supun rugăminții lui. Ochii îi strălucesc cu o patimă autentică.

— Am fost prost. Tu ești singura care contează pentru mine. M-am mințit singur, dar s-a terminat.

Singura.

— Și celelalte?

— Toate fetele alea n-au însemnat nimic pentru mine.

Pun cheia jos. Pentru o clipă, am uitat cine este bărbatul din fața mea. Este omul care, cu doar câteva ore în urmă, m-a aplecat peste masa a cărei muchie tare mi s-a înfipt în abdomen, al cărei furnir patinat mi s-a frecat de obraz, care m-a ținut cu privirea ațintită asupra ficusului înalt din colț, căruia i-am numărat frunzele în minte, până când el s-a împleticit și n-a mai putut duce până la capăt ce începuse.

— N-au însemnat nimic? Niciuna dintre ele?

— Nici măcar una.

27.

15 martie

Mă uit la celelalte fete, sunt exact așa cum eram și eu. Așezate în fotoliile din cafenele, stând în picioare pe holuri. Mă uit la felul în care li se animă fețele când îți vorbesc. Zâmbete sincere, râsete din toată inima care dezvăluie sclipirea dinților albi sau sclipirea luciului de buze.

Le privesc și mă întreb… Câte oare mai sunt printre ele?

28. Steven

Metalul a pârâit sub el, în timp ce din adâncul gâtului i-a răbufnit un mârâit de frustrare. Se luptă cu scaunul în sine tot atât cât se luptă cu ceea ce reprezintă el.

Cum i-a putut face Ellie așa ceva? I-a aruncat drept în față scuzele și darul lui, pe care nu l-a luat în considerare nici măcar cinci secunde înainte de a-i ignora bunele intenții, de a-l refuza pur și simplu. Nu dăduse cheia de acasă niciunei alte fete cu care se întâlnise. Apartamentul lui, *sanctum sanctorum*. Nu înțelege oare magnitudinea acestui gest, ce spune el despre profunzimea sentimentelor sale pentru ea? Le-a depășit pe toate celelalte. Oțelul lustruit al cheii prinde o sclipire a flăcărilor, tachinându-l din locul în care a căzut. Ellie a aruncat-o pe jos, cu un gest de copil dezamăgit de jucăria cea nouă.

Simte cum furia i se adună în adâncul gâtlejului, apăsându-i cutia toracică. Drept răspuns, scaunul se mișcă spasmodic. Se înclină, amenințând să cadă pe-o parte. Nu-i pasă. Își simte tot trupul ca o bombă artizanală, dar înainte de a exploda o vede pe Ellie revenind în living. Își înghite furia, cu inima bătând să-i spargă coastele. Fata își mijește ochii spre el. Corpul i se relaxează. N-ar trebui să-i dea ce vrea – s-o lase să-l scoată din sărite. Își încordează în schimb coloana vertebrală și își îndreaptă umerii.

Ellie se sprijină de marginea canapelei și îi zâmbește, apoi își adună pletele cu mâinile și le răsucește într-un coc lejer, cu capul dat pe spate, într-un gest care îi expune gâtul. Nu cu mult timp în urmă, nu se putea sătura să sărute liniile acelea delicate; acum, se gândește la tot ce i-ar face

odată eliberat de banda lipicioasă care-l trage la fiecare mișcare de părul de pe încheieturi. La lecțiile pe care i le-ar da. Numai dacă ar găsi o cale să se elibereze.

De pe mâinile încă ridicate în aer, mânecile puloverului alunecă spre coate, dezvăluind tatuajele recente de pe încheieturile ei suple. Se încruntă la vederea lor, până înțelege ce sunt – vânătăile făcute de el, când făcuseră sex. Greu de crezut că, doar cu câteva ore în urmă, avuseseră împreună orgasm exact aici, pe podea. Exact aceiași oameni care sunt acum. Și mai greu de crezut este că ea îl disprețuia deja foarte tare. Anvergura înșelăciunii ei îl amețise; era captiv într-o casă, în mijlocul pustietății, alături de străina care devenise.

Neavând un elastic, Ellie dă drumul coamei de păr, care cade împrăștiindu-i-se pe umeri în valuri, dându-i o înfățișare sălbatică, de parcă ar fi crescut în pădurea care se întindea în spatele ei.

P. obișnuia să facă la fel cu părul ei: îl încolăcea în creștet, pentru ca apoi să-i dea drumul. N-a înțeles niciodată motivul pentru care o făcea. De ce să pierzi vremea să faci un lucru, știind că n-are niciun rost, că părul o să cadă imediat ce-i dai drumul?

— N-aș fi crezut niciodată că ești o fată atât de lipsită de inimă. Pot înțelege că ești supărată, dar asta nu-ți dă dreptul să mă droghezi și să mă legi într-un nenorocit de scaun.

Lipsită de inimă, dar nu prea isteață. Până la urmă tot avea să-l elibereze. Și ce crede ea că se va întâmpla atunci? Doar dacă nu plănuiește să-l drogheze din nou, ca să poată pleca fără ca el s-o urmărească.

— Ești un mincinos și un infidel, dar tot tu ești victima aici, nu eu. Interesant, răspunde ea pe ton neutru, cu capul aplecat într-o parte. Și să știi că sunt femeie în toată firea, nu fată.

— Tot nu merit așa ceva.

Mânia îi subțiază buzele. Tensiunea pe care Ellie o creează în el este ceva nou, care îl face să-și încordeze umerii. Își rotește capul până aude cum trosnește o vertebră. O mică detensionare care o să-și facă treaba deocamdată.

— Ce vârste aveau? vorbește ea către degetele de la picioare.

Steven urăște faptul că Ellie are încredere să meargă desculță prin încăpere.

— Poftim?

— Fetele alea. Oricâte or fi fost.

Ridică privirea spre el și e atât de rece, încât își dorește să se fi uitat în continuare în jos, spre picioare.

— Câți ani au?

Stă acolo, în scaun, participant involuntar la un oarecare show televizat, dar genul pervers, în care – dacă dă răspunsul greșit – va pierde mai mult de 50.000 de dolari. Pielea artificială de sub palma lui e lipicioasă de la sudoare.

— Știi răspunsul.

— Îl știu, dar vreau să te aud spunând-o.

Luându-și privirea de la aroganța ei, își fixează ochii asupra căruciorului de băuturi. Amăreala familiară a unui whisky sau a unui scotch ar fi binevenită, dar n-o să se roage de ea. Își trece limba peste dinți și rămâne tăcut.

29. Steven

Se uită de sus la el. În mod normal, el este cel care se uită de sus la ea, fiind cu un cap mai înalt. Îi place la nebunie felul în care o face să-și lase capul pe spate când se sărută. Și nu doar pe Ellie. Pe toate celelalte. Până la urmă, toate fețele lor sfârșesc prin a aștepta ca el să le sărute. Da, există mereu o diferență mare de vârstă. Și ce? Este o diferență și între el și Ellie. Ea încă așteaptă un răspuns care n-o să vină. N-o să-i dea satisfacția asta. Sunt atât de multe întrebări pe care ar vrea să i le pună, dar nu e sigur că mai vrea să audă răspunsurile. Lungesc amândoi cât mai mult tăcerea, dar ea e prima care cedează.

— OK, o să-ți spun eu. Puștoaice. Asta sunt – puștoaice. Fetițe.

Ultimele ei cuvinte îl ofensează, fiindcă acreditează ca adevăr judecata ei. Fetițe. Fetițele se joacă cu păpuși și cu seturi de ceai din plastic, nu poartă lenjerie din dantelă. Fetițele desenează unicorni și poartă șosete până la gleznă, nu se machiază și nu se uită la el cum se uitau fetele alea. Fetele alea stăteau pe linia ce marca începutul devenirii ca femeie, ele au fost cele care i-au întins mâinile, cerându-i să le treacă pe partea cealaltă. Cu greu ar fi putut-o numi pe J. fetiță, în niciun caz pentru felul în care îl urmărise. Sau pe A., pentru felul în care pozase pentru el. Și le amintea pe

toate, și niciuna dintre ele nu era fetiță. Se știe doar că fetele se maturizează mai repede decât băieții. Era sigur că Ellie însăși trebuie să fi fost o adolescentă precoce, la vremea ei. *Puștoaice.* Indiferent cât de tare e rănită, n-o să-i permită să interpreteze faptele în așa fel încât să se potrivească poveștii pe care și-o trâmbițase ea în minte, oricare ar fi fost aceasta.

— Doar nu crezi asta.

— Ba exact asta cred. Vârsta pentru consimțământ nu este un concept fluid. Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla cu reputația ta, dacă ar ieși la iveală toate astea? îl întreabă ea, îndreptându-se spre cărucior.

Întrebarea îl încremenește.

— Vrei și tu unul? adaugă ea înainte s-o poată întreba ce vrea să spună.

— Aș vrea, dar sunt un pic imobilizat în momentul ăsta, răspunde el fără să ezite. Și sunt încă deshidratat.

Ellie mârâie în fața sarcasmului său și, preț de o clipă, fosta lor relație iese la suprafață în ușurința conversației. Ar fi putut avea o conversație lejeră și un ultim pahar înainte de a merge la etaj, ca să se culce, dar prăpastia se redeschide imediat, iar realitatea situației lui îl înghite din nou. Ellie apucă sticla pe care o umpluse mai devreme, în singurătatea bucătăriei. Ar trebui s-o refuze din principiu, dar ispita apei proaspete e atât de grozavă, încât aproape că salivează anticipând momentul. Îi ridică sticla în dreptul buzelor.

— De fapt, sunt OK, spune el, întorcând capul într-o parte, cu vorbele și cu limba lipite de cerul gurii.

— Nu fi ridicol, răspunde ea, înclinându-i sticla spre gură.

— Fir-ar al dracului, Ellie, m-am răzgândit.

Ea îl observă în tăcere, cu privirea disecându-i fața, în timp ce plasticul subțire al sticlei trosnește sub apăsarea degetelor ei. Oftează, iar chipul i se relaxează. Duce sticla la gură și soarbe lung, apoi face un întreg spectacol din cum înghite apa.

Ca răspuns, el nu face decât să dea simplu din cap. Încă o dată sticla vine spre el; de data asta, buzele i se lipesc de gura sticlei și ia o înghițitură lungă. Apa îi invadează gura și se bucură de durerea ușoară provocată de sorbitul pe nerăsuflate. Odată ce se pornește, nu se mai poate opri până nu golește sticla.

— Serios, Steven. Cum ai putut?

— Pur și simplu s-a întâmplat. O atracție reciprocă, o nevoie.

— Reciprocă? Glumești, nu-i așa?

— Nu glumesc, se încruntă el. Te asigur că totul a fost consimțit. Te rog să nu mă confunzi cu unul dintre tipii ăia.

— Care tipi?

— Ciudații ăia care urmăresc femeile și care nu pot accepta un „nu”. Te-am salvat de destui dintr-ăștia până acum, ca să nu-i știu. Ca tipul ăla de la bar, de săptămâna trecută, sau tipul de la galerie.

— Incredibil. În toată chestia asta, tu te crezi vreun soi de cavaler în armură strălucitoare?

Se uită țintă în jos, adulmecând cu nasul spre el până când sfârșește prin a-l freca cu dosul palmei. Umerii lui se încordează. Gestul acela, deopotrivă familiar și străin pentru el, văzut la galerie, în noaptea aceea. Chipul familiar, dar nu din motivul la care se gândise inițial.

•

Venise la Ellie acasă cu intenția de a o surprinde cu o după-amiază târzie de patinaj, la patinoarul Bryant Park. El mergea în fiecare an, de obicei singur, pentru plăcerea simplă de a tăia o cărare prin gheață, cu mâinile prinse la spate, în timp ce grijile – eseurile proaste scrise de elevi, refuzurile care veneau de la fiecare publicație, laudele smerite ale bătrânului său tată – toate se topeau ca așchiile de gheață sub lama patinelor lui. Mica lui tradiție, pe care voia s-o împărtășească cu ea.

Impulsul îi dusese până în centru, spre blocul ei din West Village. Liftul era defect și a urcat pe scări, sărind câte două trepte deodată. Abia aștepta ca Ellie să facă primul pas pe patinoar, cu mâna în mâna lui, ghidând-o pe gheață. Era pierdut în imaginea lor șerpuind în jurul celorlalți, când scările au fost invadate de tropăitul tot mai puternic al unor pași grăbiți, apoi umărul i-a fost lovit de un alt umăr.

— Scuze, omule.

Incidentul fusese atât de insignifiant, încât nici nu catadicsise să răspundă. Steven a încetinit și s-a întors din reflex, să vadă cine își ceruse scuze. Un vârvoi de păr castaniu-roșcat și o barbă îngrijită; celălalt își reluase deja coborârea pe scări, pierdut în propriile gânduri și frecându-și nasul cu dosul mâinii. Când a ajuns la etajul unde locuia Ellie, străinul îi fugise deja din minte; nici nu l-a recunoscut, câteva săptămâni mai târziu, când a prins o frântură din imaginea lui alături de Ellie, în fața galeriei.

Dorința ei insistentă de a pleca, dintr-odată, în noaptea aceea, căpăta acum o nouă dimensiune, în care el nu era singurul motiv.

Cu un singur detaliu aparent irelevant, toate elementele se aliniau ca pătrățelele diferite ale unui cub Rubik. Scara. Galeria. Apoi, în urmă cu câteva săptămâni, ea a comandat băuturile la barul unde avuseseră prima lor întâlnire. Se pisicise pe lângă el toată noaptea; Steven băuse bourbon, iar ea sorbise vodcă îndulcită cu sirop de merișoare, încolăcindu-se toată pe brațul lui, apăsându-și șoldul de al său. Se sărutaseră în umbra intimă a separeului, cu buzele neliniștite și iuți. Mersese la el acasă, cherchelită și dornică. Pe când stăteau întinși în pat, după aceea, ea i-a spus de surpriza pe care i-o pregătise – un weekend lung împreună, în Chesapeake Bay. Lipindu-și trupul cald de al lui, așteptase să fie de acord. Cum ar fi putut refuza ochii aceia? În noaptea aia străluciseră mai albaștri ca niciodată.

Schimbul de replici pe care-l prinsese cu coada ochiului prin geamurile galeriei era acum încărcat cu o nouă semnificație. Nu era vorba despre cineva care o hărțuia, ci despre cineva pe care-l cunoștea destul de bine încât să-i imite gesturile; cineva care conspira cu ea. Trebuia doar să-și dea seama ce voiau.

Ellie se holbează la el, frecându-se pe brațe. Mânecile supradimensionate fac ca brațele să-i pară și mai slabe decât sunt. Brațele acelea pe care i le ținuse deasupra capului, în timp ce ea stătea întinsă sub el exact aici, pe podea, brațele acelea care nu se putuseră clinti din menghina lui. Brațele acelea care nu vor fi niciodată suficient de puternice ca să-i mute trupul greu în scaunul cu rotile, după ce și-a pierdut conștiența.

Brațele acelea încrucișate în fața lui sunt dovada de care avea nevoie pentru a fi sigur. Nu sunt singuri aici.

30.

19 martie

De fiecare dată când vorbim la telefon, Vee mă tot întreabă ce e în neregulă. Chiar și luni, pe WhatsApp. Mă simt ca o proastă, jenată doar când mă gândesc la ce s-a întâmplat. Ar fi de un milion de ori mai rău dacă

ar trebui s-o spun cu voce tare. Nu i-aș povesti niciodată despre tine, fiindcă mi-ai spus că este secretul nostru. Dar acum tu ai plecat, iar eu mă simt ca proasta proastelor. Am trădat-o, și pentru ce?

Mama mă tot întreabă și ea ce este în neregulă. Toate întrebările alea, privirile mamei, pauzele pe care le face Vee între cuvinte, la telefon.

Iar apoi, tăcerea ta. Tăcerea ta este partea cea mai asurzitoare.

Totul e atât de copleșitor, încât am sărit în piscină. Am alergat în linie dreaptă, de la mașină spre apă. Am așteptat sub apă până când am simțit că-mi iau foc plămânii. Când n-am mai putut să-mi țin respirația, am urlat. Am lăsat totul să iasă din mine, să se ducă tăvălug în sus, până când m-am înecat.

31. Steven

— Nu poate fi consensual, spune ea, și îi aude vocea înainte să intre iar în cameră și să apară în câmpul lui vizual.

— Poftim?

Sursa principală de lumină din living se stinge fără niciun avertisment. Încă ceva de adăugat pe lista lucrurilor de care l-a jefuit Ellie, obligația de a-i suporta toanele și alegerile, inclusiv aprinderea sau stingerea luminii. Din fericire, focul din șemineu este încă puternic.

Deschide gura, dar nu poate să protesteze, fiindcă îl înecă furia. Atenția i se îndreaptă spre mâna ei închisă; stă cu spatele lipit de căptușeala scaunului.

Infidelitățile nu se pedepsesc cu moartea, altminteri tatăl lui ar fi fost mort de zeci de ani. Bătrânul a făcut lucruri de nedescris, a depășit linii pe care Steven n-ar îndrăzni niciodată să le treacă.

— Ce le-ai făcut fetelor ălora.

Aude cuvintele, dar cuțitul îi ocupă mintea cu totul. Ceea ce a făcut n-ar trebui să-i aducă o lovitură de cuțit în burtă sau un gât tăiat. Sau poate că are în minte alt gen de răzbunare. Să-l desfigureze, drept pedeapsă. Să-i scrijelească pe obraz, cu vârful ascuțit de oțel, un nenorocit de „T”. Greața îi revine și simte în gât acreala ei de fiere.

Dacă vrea să pedepsească pe cineva, atunci ar trebui să-și îndrepte atenția spre profesorul Stewart Harding, omul care a distrus vieți în feluri

de care Steven e bucuros că maică-sa n-a aflat niciodată. Negarea lui a ținut-o la adăpost de niște fapte care ar fi distrus-o.

Au mai fost vorbe șoptite pe la comitetele colegiale, insinuări schimbate pe deasupra paharelor cu băutură, la evenimentele de la universitate, suficiente amănunte ventilate pentru a crea o poveste clară. Nu a părut să existe un instigator explicit al acestor zvonuri; ele au apărut în eter gata formate, cutreierând pe coridoare și strecurându-se în săli închise, legende care nu pot fi niciodată verificate, care nu câștigă niciodată acea putere reală obținută prin coroborarea dovezilor și mărturiilor.

Odată, pe când îl aștepta pe Jeffrey la unul dintre aceste evenimente universitare, cu nimic deosebit de toate celelalte, prinsese finalul unei astfel de legende. Chiar dacă nu a fost pomenit explicit niciun nume, Steven a recunoscut în detalii conturul personalității tatălui său. Era povestea unei probleme ce nu putea fi rezolvată cu o simplă procedură, la o clinică discretă. O sumă confortabilă obținută din avansul pentru o carte, adevărul îngropat cu o semnătură de la finalul unui acord de confidențialitate. Toate, în interesul fetei: merita viitorul luminos ce i se promisese. Totul anonim, dezmințire garantată.

În comparație cu ce făcuse taică-său, el abia dacă făcuse o greșeală, una pe care o regreta cu adevărat.

— Steven?

Ridică privirea spre fața ei, pe care se citește confuzia.

— Mă asculți?

Flutură din mână spre el, dar ochii bărbatului revin asupra mâinii care ține cuțitul.

— Te distrage ăsta?

De data asta, flutură spre el cuțitul. Precaritatea situației sale îi trimite un frison între clavicule. Ca și când s-ar afla pe o pojghiță de gheață care tivește malul, trebuie să trateze situația cu grijă. Cuvântul greșit l-ar putea prăbuși în abisul mortal al apelor învolburate.

— Ellie, te rog, draga mea…

Ea își dă ochii peste cap.

— Chiar crezi că alintările astea te pot scoate din rahat?

Sprijinindu-se de canapea, Ellie taie un măr în felii, apoi înfige cuțitul într-un sfert de fruct pe care și-l îndeasă în gură, rontăind. În colțul buzelor îi atârnă un strop de spumă de suc. Steven simte cum gura i se umple de

salivă la vederea mărului și de la mirosul îmbătător și dulce de fruct. Ea mai scobește o bucată din pulpa albă și moale.

Mestecând încă, întinde cuțitul cu o felie de măr înfiptă în vârf.

— Vrei și tu o bucată?

— Nu.

Ea ridică din umeri.

— Tu pierzi.

În tăcerea care urmează, Ellie își vede de treabă cu mărul, îndesând în gură bucată după bucată, transformând pulpa într-o pastă pe care o înghite. Când termină, aruncă în foc cotorul rămas. Se îndreaptă iar spre el, ștergându-se la gură, apoi ștergând și lama cuțitului cu mâneca puloverului.

— Ai de gând să recunoști ce le-ai făcut acelor fete?

— Ce le-am făcut? Ce crezi tu că le-am făcut?

— Nu vorbim despre doi puști care se prostesc pe bancheta din spate a mașinii. Tu ești… tu ești adult, iar ele nu sunt decât niște copii. Ai profitat de ele.

Scaunul scârțâie sub trupul lui captiv.

— Nu, nu am profitat. N-am făcut niciodată ceva împotriva voinței lor.

— Nu contează. Tu ești adult. Nenorocitul lor de profesor, strigă ea, înfigând cuțitul în căptușeala din spatele canapelei, în timp ce degetele i se încleștează pe mâner.

Când slăbește strânsoarea, cuțitul rămâne înfipt în căptușeala de microfibră.

— Chestia asta se numește molestare.

Urâțenia ultimului cuvânt rostit de ea îl lovește ca un pumn în stomac, sufocându-l. N-a molestat niciodată pe nimeni. Nu este genul de bărbat care să pândească în umbră, printre blocuri, așteptând să acosteze femeile; cu siguranță, nu a drogat pe nimeni, niciodată, ca să profite în vreun fel. Niciuna dintre ele nu spusese vreodată „nu”, fiindcă, dacă ar fi spus, s-ar fi oprit imediat. Totul a fost consimțit, iar ea nu poate schimba asta. Nu a forțat niciodată pe nimeni. Ideea de a poseda o fată împotriva voinței ei îl revoltă. Ce fel de joc bolnav și pervers joacă femeia asta? Ideea că-i fabrică asemenea acuzații din dispreț îi provoacă un nod în gât, făcându-l să înghită greu.

— Cum îndrăznești?

Cuvintele se luptă să scape printre dinții lui încleștați.

— Cum îndrăznesc eu? Tu ești ăla care a încălcat legea cu ceea ce le-ai făcut acelor fete.

— Și ce faci tu aici nu încalcă legea?

— N-am zis niciodată asta. Cel puțin, eu știu exact ce fac și îmi asum.

— Și ce anume îți asumi? Că ești instabilă mintal, o țicnită? Ascultă, îmi pare rău dacă te-am rănit. Sincer.

Ea mârâie, ca răspuns.

— Dar asta nu justifică stilul tău nebunesc de a rezolva situația.

Cum de a putut s-o judece atât de greșit? A reușit cumva să-l prostească. În ce scop, încă îi scapă. Această conversație, dacă o poți numi așa, pare un *uroborus* – un ciclu fără sfârșit, care nu-i duce nicăieri. Cu ochii închiși, își cercetează memoria în căutarea unui indiciu, a unui semn care să-i fi dat de înțeles că este cam tulburată.

Nu-i vin în minte decât zilele lenețe în pat, discuțiile despre Keats sau Whitman, brunch-urile luate în oraș. Seara petrecută nu cu mult timp în urmă, când au participat la o degustare de vinuri într-un bar nou din The Bowery. I-a mărturisit că nu știa prea multe despre vinuri. El i-a arătat cum să verifice culoarea și opacitatea, apoi cum să miroasă, ca să identifice diferite arome, și, în cele din urmă, cum să simtă gustul pe limbă înainte de prima înghițitură și să observe cum se schimbă aroma. Au sorbit din pahare cu Burgundy, Shiraz, Cabernet Sauvignon. De fiecare dată, ea îl cerceta cu privirea, ca să-i ceară părerea și să caute îndrumare. Aștepta ca el să-și dea verdictul. După câteva pahare, s-au urcat într-un taxi, ea mai amețită decât el. Pe bancheta din spate, s-a repezit la el și l-a sărutat pornită. Această încredere în sine abia găsită avea gust de merișoare, cu o ușoară aromă de lemn-dulce, de la paharul de Pinot Noir pe care îl degustaseră. Poate că, în acel taxi, văzuse o frântură din adevărata Ellie, ascunsă în franchețea îndrăzneață a acelui sărut.

Când deschide ochii, o vede sărind de pe canapea și venind spre el. Se apleacă deasupra lui, punându-i palmele pe genunchi. Inima din argint i se leagănă în fața ochilor, în bătaie de joc – simbolul prostiei lui, al felului în care a fost tras pe sfoară. Oare se culcase cu bărbatul de la galerie, bărbatul care trebuie să fie pe aici pe undeva, ajutând-o într-un fel sau altul? Încearcă să și-o imagineze cu străinul acela mișcându-se deasupra ei, dar nu se poate vedea decât pe sine. Flăcările din spatele ei îi însuflețesc pletele cu o

strălucire portocalie. I se pare că vede Meduza.

— Cum să te fac să pricepi cât de pervers ești?

Privirea ei neclintită pare pregătită să-l transforme în stană de piatră.

Cuvântul acesta dezlănțuie un val de energie sălbatică ce îl inundă. Se întinde spre ea și înhață cu mâinile mănunchiuri din pletele ce-i atârnă în fața ochilor. Șuvițele i se încolăcesc pe degete și o trage spre el, făcând-o să lase capul tot mai jos. Ea strigă de durere. Nu vrea să-i facă rău. Respectă femeile, dar ea îl forțează să devină genul ăsta de bărbat.

— Destul. Dezleagă-mă. Acum.

Își mai rotește o dată încheietura, ca să-i arate că e hotărât, iar Ellie scâncește. E atât de aproape, încât simte mirosul de alcool și de măr din respirația ei, amestecat cu miasma fricii.

— Dă-mi drumul.

Drept răspuns, o trage și mai tare, iar ea șuieră de durere. O aduce cât mai jos, cu un genunchi aproape pe podea. Acum o are unde și-a dorit. Simte cum se schimbă greutatea palmelor de pe genunchii lui. Oftează ușurat, așteptând să audă cum i se dezlipește banda adezivă de pe încheieturi. În schimb, îl izbește o durere ca un șoc electric, când Ellie îi zdrobește scrotul cu podul palmei. Degetele i se zbat spasmodic, încurcate în părul ei, iar chipul femeii se strâmbă de durere, însă ea nu cedează; dimpotrivă, mâna ca o gheară sapă și mai adânc în carnea lui. Durerea îi începătoșează privirea și îl face să se încovoaie; înainte de a ceda, se repede cu capul în fața ei. Ellie se clatină și cade pe canapea, lăsându-și în mâinile lui câteva șuvițe, care se leagănă încă între degetele lui Steven.

Bărbatul se îndreaptă de spate. În ciuda durerii care îl arde în vintre și a celei care îi bubuie în spatele frunții, o privește drept în ochi, cu maxilarele încleștate, așteptându-i răzbunarea.

N-a mai lovit o femeie niciodată până acum. Are oroare de violență, instrumentul gregar al celor fără minte. Dar ea l-a obligat să se coboare până la acest nivel; nu poate da vina decât pe ea însăși pentru că l-a adus până în acest punct extrem. L-a drogat, l-a legat de scaunul ăsta și refuză să-l asculte. La ce altceva se așteaptă? Orice bărbat are un punct în care cedează nervos.

Privindu-l, Ellie își trece limba peste rana nouă care îi crestează buza de jos, împrăștiindu-și sângele pe dinți.

— A venit momentul să-ți predau o lecție, profesore.

32.

4 aprilie

Nu pot vorbi cu nimeni. Oricum, e numai vina mea. Nu pot să dau vina decât pe mine însămi. Eu am urcat în mașina ta. Eu te-am sunat. Eu am întrebat dacă pot rămâne peste noapte. Eu am vrut să se întâmple. Eu am spus „da”, de fiecare dată când mi-ai cerut-o. Da. Da. DA. Tu nu m-ai obligat niciodată. Îmi amintesc totul.

Toată lumea plecase acasă, rămăseserăm ultimii, împingând ușile duble, grele, ne-am oprit în capul scărilor, contemplând potopul de afară. Ploaia cădea ca o perdea, în rafale atât de dese și de abundente, încât mașinile din parcare abia se mai zăreau. Abilitățile mele îngrozitoare de șoferiță *versus* potopul. Nu prea îmi plăcea perspectiva. Oricum, nu m-ai lăsat să conduc. Cavalerul meu în armură strălucitoare. Mister Rochester al meu.

Am pornit, picioarele tale lungi îți dădeau un avantaj. Cu rucsacul pe cap, alergam în urma ta, ajungând în dreptul mașinii chiar când tu îmi deschideai pe dinăuntru portiera din dreapta. M-am prăbușit pe scaunul tapițat ca un balot îmbibat cu apă. În ciuda cursei noastre prin parcare, eram amândoi uzi până la piele. Ne-am uitat unul la altul – doi șobolani murați de ploaie – și am izbucnit în râs.

Ploaia bătea darabana în acoperișul mașinii, împroșca geamurile, le aburea pe dinăuntru. Zgomotul din jurul nostru era asurzitor, întemnițându-ne în acea capsulă de sticlă și metal, estompând existența lumii din afară. Aerul se îngroșase de la căldura zilei ce trecuse.

Te-ai aplecat peste mine ca să deschizi torpedoul. Sângele îmi pulsa în urechi. Apropierea trupurilor noastre. Respirația ta rece pe obrazul meu umed. Pleoapele strânse cu putere, buzele mele izbite de buzele tale cu atâta forță, încât am simțit sub carne conturul dinților tăi. De aproape miroseai a umed și a parfum. Nu te-ai tras înapoi. Nu imediat. Dar nici nu ai zăbovit prea mult.

— N-ai voie să faci asta, mi-ai spus.

Voiam să fug, să mă înghită furtuna. Cu toate astea, am rămas pe scaun, uitându-mă țintă la mâinile care îmi atârnau inerte în poală.

— Este în regulă, ai continuat. A fost o greșeală. N-o să spun nimic. Hai

să uităm de treaba asta și gata. O să fie secretul nostru.

33. Steven

Din boașe îi radiază o durere care-l face să lăcrimeze. Trupul lui ar vrea să se încovoaie, dar nu poate cu totul, pentru că ea l-a legat în scaunul ăsta. Respiră superficial, printre dinții încleștați. Livingul înoată sub pojghița de lacrimi care i se adună în ochi. Cu capul dat pe spate, așteaptă să-i treacă. Atât îi permite să facă banda adezivă cu care l-a legat și să fie al naibii dacă o s-o lase să-l vadă în lacrimi. Într-un final, când durerea i se mai domolește și rămâne doar o înțepătură suportabilă, primul lucru pe care-l vede este lama cuțitului străpungând tapițeria mobilei – un totem al nebuniei ei.

Simpla evadare nu mai este suficientă. Trebuie să scape de-aici, dar mai întâi trebuie să înțeleagă de unde a aflat ea de toate astea și, mai important de-atât, cum plănuiește să folosească ceea ce știe. Părul zbârlit de pe ceafă îi spune că acest mic *huis clos*[{8}] pe care l-a orchestrat nu înseamnă doar răzbunarea dezlănțuită a unei iubite înșelate.

Evocă iar în minte imaginea bărbatului de la galerie, chica dezordonată de păr castaniu-roșcat, scena prinsă cu coada ochiului prin fereastra bovindoului – și prezența lui în blocul lui Ellie, înainte de asta. Captiv în acest scaun, nu-și mai poate permite să creadă în coincidențe. Trebuie să fie ceva care-i scapă.

Se foiește și banda adezivă îi mușcă din încheietură. Urăște să se simtă atât de neajutorat și de bulversat. Capacitatea lui de a gândi limpede fusese afectată de drogurile cu care îi otrăvise corpul. Râvnea după confortul certitudinii și își dorea mult să-și poată întinde picioarele, să-și întindă brațele deasupra capului. Recâștigarea cu forță a propriei libertăți îi domină viitorul imediat. După aceea, o să vadă cum o să se descurce cu Ellie.

Nepăsătoare la suferința lui, stă cocoțată pe canapea. S-a pieptănat și și-a prins părul cu un elastic. Arată atât de tânără cu părul strâns și cu fața demachiată! Stă cu brațele încrucișate la piept, ținând în mână exemplarul ei din *Demonii* lui Dostoievski.

Nu chestia aia, din nou. În ultima lună, cartea asta trăise practic în geanta ei. Îi vorbise prima dată de ea când se văzuseră la cină, la Gramercy Tavern. Când ajunsese ea, Steven trecuse deja la al doilea bourbon din seara aceea.

— Scuză-mă că am întârziat, a spus Ellie, strecurându-se pe scaunul ei.

— Încă un bourbon și aș fi început să mă gândesc că mi-ai dat țeapă.

Un val de rușine îi îmbujorase obrajii cu o umbră minunată, purpurie, ca răspuns la încruntarea lui prefăcută.

— Scuze, am fost reținută la bibliotecă, a trebuit să iau o carte de care am nevoie pentru următorul meu proiect.

Așezase pe masă cartea voluminoasă, iar el se aplecase și o trăsese spre el, înclinând capul ca să poată citi titlul. Coperta înfățișa un bărbat cu barbă, în cămașă albă și haină neagră, tolănit pe o pernă vărgată. Pe fundalul negru scria cu litere albe: „Feodor Dostoievski – *Demonii”*.

— Ți-aș fi putut împrumuta exemplarul meu.

— Îmi trebuia ediția specială, cu capitolul acela lipsă. Bineînțeles, tipului care era în tură i-a luat secole ca să mi-o găsească.

Cel mai probabil, asistentul de la bibliotecă se lungise ca să petreacă mai mult timp cu ea și poate chiar flirtase un pic, sperând că-i va smulge un număr de telefon sau o întâlnire la cafea. Era enervant că treaba asta o făcuse să întârzie, dar nu-l putea învinovăți pe tip și nici nu se simțea amenințat de el. Ellie era a lui și, după felul în care îl privea în această seară, nu avea ochi pentru nimeni în afară de el. Până la urmă, ar fi fost bucuros chiar să-i facă cinste tipului ăluia cu o băutură pentru că o făcuse să întârzie, fiindcă acum era dornică să-și câștige pe drept iertarea lui în această seară.

De atunci, abia dacă mai lăsase cartea din mână. Curând, a început să-l indispună prezența ei, ca și când Ellie și-ar fi găsit un amant rus. Nu mai erau niciodată cu adevărat singuri, fiindcă de sub vreun pulover aruncat pe biroul ei se ițea un colț de copertă sau bărbosul din imagine se ivea de sub clapeta genții ei, spionându-i când se sărutau sau când făceau sex. Un observator tăcut al relației lor, judecându-i cu privirea lui aspră și vicleană.

Și iat-o și acum, aici, înfiptă în îmbrățișarea ei ca un complice. Legată cumva de lecția pe care – după cum spunea ea – trebuie să i-o predea.

— Ce vrei să faci cu aia?

— M-am gândit că unele dintre temele din cartea asta ar putea fi relevante pentru conversația noastră.

— Hai să lămurim o chestie: asta nu-i o conversație.

— Mă gândeam că am putea să aruncăm o privire asupra capitolului care lipsește, adăugat mai târziu versiunii publicate.

Deschide cartea și frunzărește paginile până găsește secțiunea căutată.

— Probabil că glumești.

— I-am sărutat din nou mâna și am luat-o pe genunchii mei. Apoi ea s-a tras brusc și a zâmbit ca și cum ar fi fost rușinată, cu un surâs crispat. Se înroșise toată de rușine. Îi șopteam încontinuu, de parcă aș fi fost beat. În cele din urmă, din senin, s-a întâmplat un lucru atât de ciudat, încât n-o să-l uit niciodată, fiindcă m-a descumpănit: fetița și-a încolăcit brațele în jurul grumazului meu și a început dintr-odată să mă sărute cu patimă. Chipul ei exprima extazul perfect.

Urmărind rândurile cu o privire fermă, ea citește fără efort, ca și când ar fi lecturat pasajul acesta de atâtea ori, încât cuvintele tipărite nu-i mai sunt necesare ca să știe ce trebuie să spună în continuare.

Peste umărul ei, căderea neîncetată a zăpezii s-a potolit, transformată într-o plutire ușoară, și numai întunericul este cel care mai persistă. Steven se întreabă cât este ceasul. Presupune că e după-amiază târziu, dar în niciun caz n-o s-o întrebe.

— Așa faci și tu? întreabă ea, ridicând privirea din carte.

Steven tace mâlc. Ar putea discuta despre stilul lui Dostoievski și ar putea contesta validitatea traducerii din momentul în care a fost găsit, în cele din urmă, capitolul care lipsea, dar nu asta vrea ea să audă. Când vorbește, ea nu-l ascultă; așa că n-o să-i mai facă pe plac. Îl doare spatele de la cât a stat așezat pe scaun. Își schimbă centrul de greutate, dar nu reușește decât să-și repoziționeze durerea. Ea i-a luat toate opțiunile, chiar și posibilitatea de a-și încrucișa picioarele.

Se uită dincolo de ea, la pânza monocromă a pădurii, la cortina netulburată de zăpadă care îi amintește cât de sinistru de singuri sunt. Nimeni care să-l audă urlând, niciun vecin îngrijorat care să verifice ce mai fac sau să recurgă la clișeul ăla cu împrumutatul unei căni de zahăr. Trebuia să recunoască, ea – sau ei – alesese – sau aleseseră – bine locul ăsta.

Iar el stă aici, un profesor de literatură golit de cuvinte. Orice spune va fi răstălmăcit până când se va potrivi în forma poveștii ei, așa că n-o să-i ofere nimic. Fiecare fată cu care a fost vreodată s-a simțit atrasă de el. Nu le-a încurajat niciodată și nici nu le-a luat pe genunchi. Nu i-a cerut niciodată lui J. să rămână în urmă și să-i vorbească, să stea atât de aproape încât să simtă în respirația ei mirosul de mentă al gumei de mestecat. Niciodată nu i-a cerut lui A. să-i pozeze. Cum putea fi el responsabil pentru

alegerile lor?

Aroma fugară de vanilie și iasomie străbate aerul, o respirație chiar în urechea lui. Se frământă pe loc, ca să zărească oricât de puțin din vidul din spate și din sursa parfumului, dar coloana nu-l lasă să se răsucească mai mult. Aroma dispare și originea ei rămâne în continuare un mister.

— Când totul s-a terminat, am văzut-o tulburată. Nu am încercat s-o liniștesc și am încetat s-o pipăi. M-a privit zâmbind timid. Chipul ei mi s-a părut stupid.

De data asta nici nu se uită pe carte, ochii ei nu se desprind de fața lui, pândindu-i reacția la mărturisirea lui Stavroghin.

— Așa ai simțit și tu?

Sesizează o ezitare în vocea ei, o undă de tristețe, dar înainte să continue, Ellie își drege vocea și slăbiciunea dispare. Poate că a fost doar în imaginația lui.

— Ce ai vrea să-ți spun?

Întrebarea iese din el ca un oftat.

Ea stă pe marginea canapelei, cu cartea ca un meterez între ei, cu trupul protejat de ea, ca într-o fortăreață. Își amintește de plimbarea lor în pădure, de capul ei dat pe spate, de mintea ei pierdută în răsucirea crengilor de deasupra. *Există niște lucruri pe care nu i le spune.*

— Le-am iubit cât timp am fost cu ele, adaugă el dând din picioare în lupta cu banda adezivă, uitând că nu le poate încrucișa așa cum face ea chiar acum.

— Le-ai iubit?

Cuvintele acestea o fac să sară din adăpostul pe care și l-a făcut pe canapea.

— Știi ceva, tot va trebui să-mi dai drumul la un moment dat.

Îi ignoră întrebarea, preocupat de înțepăturile și cârceii din șira spinării.

— Nu mă poți ține la infinit în scaunul ăsta.

Ea se preumblă prin fața lui ca o periculoasă pasăre a paradisului, cu picioarele subțiri și negre dispărând sub puloverul supradimensionat, împestrițat cu albastru, roșu și galben. Chiar și capul ei, cu pometii aceia înalți și ochii enormi, are forma delicată a capului unei păsări. A petrecut ore întregi uitându-se țintă la ochii aceia, în pat sau peste mesele din restaurante sau baruri, încercând să decidă dacă sunt albaștri sau verzi. Îi amintesc de acele inele care-și schimbau culoarea după temperatură, pe

care le purtau fetele când era el mic. După toate aceste luni, tot nu se hotărâse. Dar niciodată nu văzuse în ei unda de cruzime pe care o experimentase în ultimele câteva ore.

— Te rog, ca un intelectual ce te dai, nu poți fi atât de prost. Nu le-ai iubit, ai iubit felul în care te făceau să te simți.

În momentul ăsta, ochii ei sclipesc ca o piatră rece de jad. În fundal, un buștean se prăbușește în cămin și flăcările țâșnesc din el, de parcă s-ar fi înțeles cu Ellie să-și arate indignarea.

— Acum ai pretenții de psiholog?

— Scutește-mă de sarcasmele astea. De fapt, tu ai iubit felul în care se uitau spre tine, cum te puseseră pe piedestalul ăla la care râvnești așa de tare. Să fii cu ele, cu atenția lor necontestată de nimeni te-a scos pentru o clipă de sub umbra tăticului Harding.

— Mai du-te dracului.

— Cel mai trist lucru este că nici măcar nu-ți dai seama că vrei ce urăști cel mai mult.

— Cum adică?

— Haide, recunoaște. Ăsta-i adevărul, psihologie clasică, noțiunile de bază.

Greșește. Niciuna dintre ele n-a avut nimic de-a face cu taică-său. De ce nu încetează să aducă vorba de ele? Nu face altceva decât să emită presupuneri care să se potrivească teoriilor ei nebunești și să-și justifice comportamentul smintit. Îi oferă un surâs seducător, un hibrid între zâmbet afectat și bosumflare. Același pe care i l-a oferit și ieri, când ascultau Chris Isaak. Parcă a trecut o viață de atunci. Felul cum îi rezistase ea, cum se bucurase el de încântarea de-a o poseda, cum îi permisese s-o împingă peste limita fină a ceea ce era permis, cum dorința lui explodase când pretinsese ceea ce ea nu voia să-i ofere. Dar niciodată nu o penetrase cu forța, dacă i-ar fi cerut să se oprească, ar fi făcut-o. Nu este genul acela de bărbat. Nici cu ea, nici cu vreuna dintre celelalte.

El este genul de bărbat care deschide mereu ușa și care oferă locul lui femeilor în metrou, care trimite întotdeauna flori, care le răsfață cu daruri scumpe. I-a cumpărat rochia pe care a purtat-o ieri pentru că a știut că va arăta grozav în ea. Mereu știe în ce i-ar sta bine. De fiecare dată când ies, el este cel care plătește băuturile sau cina. Întotdeauna e gata s-o ajute și să-i ofere sfatul lui. Îl scoate din minți când îl face să aștepte, dar îi respectă

alegerea.

Atunci, cum poate ea să insinueze că le-ar fi forțat în vreun fel pe fetele alea, când el este genul de bărbat mereu gata s-o salveze, ori de câte ori o sâcâie alții? Când fiecare faptă a lui arată că este unul dintre băieții buni?

34.

6 aprilie

Câteodată, în creierii nopții, îmi revine totul în minte. Umezeala degetelor lui Tom, acidul berii în gura mea, gustul fermentat al limbii lui.

Atingerea rece a degetelor sale pe sub materialul fustei mă aduce înapoi. Mișunau ca furnicile, tot mai aproape, prea aproape. Mâna lui mi se strecurase pe picior. Degetele lui nu erau ca ale tale. I le-am dat la o parte. Prea repede. Am fost atât de proastă. Degetele s-au cățărat până la marginea bustierei. Vârfurile lor reci, de la cutiile de bere scoase din frigider.

I-am cerut să se oprească. Sunt sigură că am făcut-o. Strigătele mele au umplut spațiul mic al mașinii și l-am lovit cu pumnii în umeri până când l-am împins de pe mine. Asprimea din privirea lui m-a lipit de portieră.

— Ești o vampă nenorocită, care stârnește bărbații.

Eram o vampă care stârnea bărbații? Am urcat în mașina lui. Mi-am lipit trupul de al lui. Erecția care împungea materialul negru al pantalonilor lui mă acuza.

Am ieșit din mașină împleticindu-mă. Insultele lui m-au urmărit până în stradă. Mi-a strigat că sunt curvă, m-a întrebat la ce mă așteptasem și a urlat că am căutat-o cu lumânarea. Și pentru că tot nu l-am lăsat, mi-a zis că eram o lesbiană proastă. Am continuat să fug multă vreme după ce cuvintele lui s-au stins.

Din cauza lui, nu mai aveam cum să ajung acasă. Din cauza lui te-am sunat. Ai spus că pot să te sun oricând, dacă am vreodată probleme, așa că asta am și făcut. Vocea ta era încărcată de grijă. Grijă pentru mine.

Din cauza lui am aflat că îți pasă. Tocmai mi-ai spus:

— Vin să te iau.

Este o nebunie că îți sunt încă recunoscătoare pentru asta? Chiar știind

cum se termină, aș face-o din nou, tară ezitare.

7 aprilie

La știrile de seară au arătat o casă de lângă Orlando, Florida, înghițită de o dolină. S-a văzut pe ecran cum s-a prăbușit în beznă, într-o secundă, apoi a dispărut ca și când n-ar fi fost.

Am ars-o pe Jane. Am folosit grătarul din curte și am aruncat-o pe foc, înmuiată în gaz de brichetă. M-am uitat cum este înghițită de flăcări, toate cele patru sute patruzeci și opt de pagini ale poveștii ei, ale amăgirii ei. M-am uitat cum flăcările încovoaie hârtia, înnegresc cuvintele, le transformă în cenușă.

Un bob de jar mi-a aterizat pe dosul mâinii, însemnându-mi pielea cu un triunghi roșu, minuscul. Mi-l frecam în oră, în timp ce fantazam că-ți spun ce am făcut. Oare te-ai înfuria? Aș putea să te determin să mă atingi? Să mă plesnești, să-ți înfigi degetele în părul meu?

Aș vrea să am pe cineva cu care să vorbesc. Aș vrea să-i fi spus lui Vee despre tine încă de atunci, de când a început totul. Lucrurile au mers prea departe ca să mai explic ceva acum.

35. Steven

Stă în fața lui cu ochii strălucind de sfidare, mai mult albaștri decât verzi. Ținând totul în el, cu dinții încleștați, Steven îi studiază chipul. Lumina slabă i-a ascuțit pomeții și puntea subțire a nasului, ștergându-i de pe față orice urmă de blândețe.

— Dar tu? o întreabă el.

— Ce-i cu mine?

— Tu nu ești una dintre fetele astea, așa că, dacă asta e ceea ce caut, de ce sunt cu tine?

În loc de răspuns, ea ridică din umeri. Este replica uneia care nu are un argument valid. A mai văzut-o și altă dată. Acea ridicare și coborâre din umeri care populează sălile de clasă de la Richmond Prep ori de câte ori îi constrânge un pic mai mult pe elevi, când testează mai tare eșafodajul argumentației lor și-l vede cum se face bucăți. Chiar săptămâna trecută, Hunter Markham se predase cu același răspuns sec dat de Ellie acum.

Buzele lui schițează un zâmbet subțire, dar acesta nu rezistă mult.

Mica lui victorie are gust de cenușă. În doar câteva ore, ea a distrus totul. Mâinile i se strâng în pumni, degetele i se încovoaie. Aceleași degete care îi mângâiaseră obrajii, ale căror vârfuri ea le sărutase înainte să-i cutreiere trupul, aceste degete râvneau acum să se strângă pe beregata ei și să oprească minciunile și ura care țâșneau din ea.

O privește țintă și în toată furia lui simte și un sâmbure de amărăciune și dor pentru fata pe care o știa, fata pe care o iubește. Acea Ellie nu mai există. Fata cu care a rămas acum are puterea de a distruge totul.

Își trece limba peste dinți, dar asta nu-i ușurează uscăciunea gurii.

— De fapt, ai putea să-mi mai dai ceva de băut? Simt că ar merge un pahar acum.

— Sigur. Vrei un bourbon?

— Credeam că nu mai avem.

— Am mințit.

Clinchetul cuburilor de gheață lovind fundul paharului nu i s-a părut niciodată atât de minunat ca acum, când îi îndepărtează încordarea din umeri. Îi aduce un pahar cu două degete de tărie de culoarea chihlimbarului, iar el ar trebui să refuze. Are nevoie să rămână cu mintea limpede dacă vrea să o păcălească și să iasă din orice i-ar fi pregătit ea și cine știe cine altcineva.

Cu ajutorul lui Ellie, ia o înghițitură scurtă și gustul înțepător de malț îi amorțește gura. Închide ochii și își deschide simțurile ca să simtă arsura liniștitoare a alcoolului alunecându-i pe gât, înainte de a-i intra în sânge. Se împinge în pahar ca să arate că a terminat.

Ellie lasă paharul jos și vede o picătură atârnându-i lui Steven în colțul gurii. Înainte s-o ia la vale, o șterge cu buricul degetului mare. Un gest familiar. Și le amintește pe toate.

•

Pe când era profesor suplinitor, relațiile lui aveau o dată naturală de expirare. Odată ce repartizarea ajungea la termen, el avea să dispară. Ele știau mereu lucrul ăsta. Statutul lui de bărbat singur însemna că putea fi trimis cu ușurință dintr-un stat în altul. Câteodată ele îngreunau situația. N. a plâns timp de un ceas pe canapeaua lui când a anunțat-o că relația lor s-a terminat.

— Ce-o să mă fac fără tine? a sughițat ea cuvintele, printre suspine.

Instinctul i-a spus să-i șteargă lacrimile cu buricul degetului mare. Dar n-a făcut nimic. Orice gest către ea în acel stadiu ar fi fost văzut ca o încurajare, ca un semnal că lucrurile poate că nu sunt cu totul terminate, că mai era încă o șansă. Chiar și o mână discretă pe genunchiul ei putea fi fluturele care aduce în viață un uragan. Nu putea permite să se întâmple una ca asta, așa că și-a așezat palmele în poală, una peste alta. Până la urmă, ea a înțeles și a plecat din apartamentul lui cu ochii înroșiți, dar resemnată.

T. nu fusese ușor de convins, se amăgise singură că l-ar putea ține interesat fiind mai îndrăzneață. Cinstit vorbind, se bucurase de unele dintre înscenările pe care le punea la cale – de pildă, la el în mașină, după ce îl sunase plângând, în creierii nopții, ca să vină s-o ia. Pretinsese că a rămas blocată la mall, după ce fusese la film, seara târziu. N-ar fi trebuit să se lase prins în capcană, era o periclitare nesăbuită a carierei lui, dar a fost un risc pe care a meritat să și-l asume, fiindcă era fără martori, departe de serviciu. Însă când l-a sărutat în sala de clasă, unde putea intra oricine, sfârșise prin a avea o mică discuție cu directorul școlii.

— Sunt îngrijorat că dezvoltă un soi de pasiune nesănătoasă pentru mine și, ca să fiu sincer, mă face să mă simt inconfortabil. Cred că sunt niște probleme acasă, care se adaugă la toată treaba asta.

— Adolescente, spusese Forsyth – așa îl chema pe director –, bătându-l pe Steven pe spate. Nu-ți face griji. Mă bucur că ai venit să-mi spui.

Da, și le amintea pe toate. Dar niciuna n-a reușit să-i rețină atenția pentru mult timp. Până la Ellie – fata care a rămas. Ochii lui Ellie fixați asupra lui sunt acum ca un lac cu nuferi, de un albastru înspicat cu verde. În abisul acestei clipe, ultimele câteva ore nu există, iar el întoarce iar clătitele pe care i le pregătise, în timp ce ea se învârtea prin bucătărie căutând niște căni.

— Ellie…

Numele ei spus cu vocea lui acționează în Ellie declanșatorul greșit; chipul ei se închide, iar lumina care pâlpâise în urmă cu câteva clipe moare împreună cu speranța lui de a se reconecta cu ea. O vede retrăgându-se în sine, ca un trup care se scufundă tot mai mult într-o apă întunecată, până când dispare cu totul din vedere și tot ce rămâne este o suprafață netedă, impenetrabilă. Se răsucește în scaun cât de mult îi permit legăturile, în ciuda mișcării, materialul cămășii îi rămâne lipit de spate.

Lumina din focul aproape stins se face tot mai mică, permițând umbrelor

să crească înalte și să se amestece până formează, încetul cu încetul, un văl de întuneric ce coboară peste living.

Înainte să poată spune vreun cuvânt care s-o determine s-o readucă la viață pe acea Ellie pe care-o știe, ea începe din nou să citească.

— *M-am plimbat în sus și-n jos, apoi m-am așezat pe canapea. Îmi amintesc totul, până în ultimul moment. Categoric mi-a plăcut să nu vorbesc cu Matriosa, ci s-o țin în suspans; nu știu de ce.* Ai jucat jocuri de-astea cu toate fetele pe care le-ai sedus?

— Nu! Crezi că suntem în vreun roman din secolul al nouăsprezecelea? Serios, ascultă și tu ce spui, Ellie.

— Ești sigur?

Îl îngrijorează ușoara tresărire din tonul ei și vorba tărăgănată, ca și când are acces la unele informații care lui îi scapă.

N-o să-i permită să se joace cu mintea lui, nu mai mult decât a făcut-o deja. Este un respectat profesor de facultate, un autor reputat, iar ea cine e? Nimic mai mult decât o fată supărată că nu se află în central atenției lui.

Ellie frunzărește paginile până când găsește un nou pasaj; are o asemenea dexteritate, încât el se întreabă dacă nu cumva le-a marcat pe toate, pregătindu-se pentru seara aceasta.

— *Cam pe la ora unsprezece, micuța fiică a portarului mi-a adus de la proprietăreasa din strada Gorokovaia mesajul că Matriosa s-a spânzurat.*

În timp ce ea citește, sau mai degrabă recită, chipul pe care nu putea să și-l amintească îi reapare în minte pe un val de iasomie și vanilie. Fiecare dintre cuvintele rostite de Ellie aduce mai multă limpezime a trăsăturilor, colorează liniile, ochii, buzele – o păpușă din porțelan care prinde viață. Acum își amintește.

Fusese cu el când stătea suspendat la marginea conștienței, după ce îl drogase Ellie. Ecourile unei voci familiare strigându-l pe nume. Stătea pe o stâncă, privind oceanul, cu vântul zburătăcindu-i peste față șuvițele buclate. Captiv într-o amintire veche, de mult uitată, agățându-se de margini care se sfărâmă sub atingerea lui în timp ce se luptă să se trezească. Doar conturul unei fantome ce continuă să-i șoptească numele. Dar ea a fost în urmă cu prea mult timp, aproape un deceniu, în cealaltă parte a țării. N-are cum să fie cu ei, aici, în seara asta.

Cercetează liniile de pe chipul lui Ellie, tensiunea de pe fruntea ei, în căutarea unui indiciu. Dar ea nu-i oferă nimic.

36. Steven

Închide cartea plesnind-o cu atâta putere, încât Steven tresare în scaunul lui.

— S-a sinucis. Folosită, abandonată și ignorată. Nu i-a mai rămas decât să sară în gol.

Cuvintele îi tremură în respirație în timp ce se întoarce iute spre el. Poate că plânge, dar nu e sigur până când n-o vede ștergându-și fața cu dosul mâinii.

— Ești bine?

— Da, sunt bine, răspunde ea cu vocea încă tremurând.

Când îl privește iar drept în față, are genele de jos încă umede. Chiar dacă în picioare îl înțeapă o mie de ace, fundul i-a amorțit și spatele e înțepenit și scăldat în sudoare, și toate astea din cauza ei, tot simte pentru ea o milă ciudată. Masca de încredere de pe chipul ei se subțiază tot mai mult. Deși Ellie nu știe încă, în curând îi va cere să-l dezlege, iar ea o va face. Îmbrățișează strâns cartea la pieptul îngreunat, ca și când ar putea să-i aducă un pic de alinare.

— Vrei să bei ceva?

Femeia doar dă din cap și nici nu se mai obosește să-și ia un pahar; trage o dușcă direct din sticlă. N-o pune la loc, în cărucior. Strânge între degete gâtul sticlei și se îndreaptă spre șemineu. Stropește jarul aproape stins cu un jet generos de bourbon, care revigorează focul cu flăcări frenetice ce țâșnesc lingând peretele de piatră din spate. Aruncă în cămin încă un buștean, ca o ofrandă adusă focului, pentru a-i hrăni apetitul feroce. Coboară mâna spre flăcări, făcând echilibristică pe linia dintre disconfort și durere, apoi și-o retrage, scuturându-se de senzația aceea. Focul ar trebui să fie ultima dintre grijile ei în aceste momente. În ciuda căldurii, Steven o vede tremurând.

Îndată ce-l eliberează, o s-o lege și o s-o închidă timp de câteva ore într-una dintre camerele goale ale casei, cât să aibă și el parte de câteva ore binevenite de somn bun, în dormitorul matrimonial. După ce se va fi odihnit, poate că se va îndura s-o asculte pledându-și cazul, ca să o ducă înapoi în oraș, în loc s-o abandoneze aici, legată. Se înșelase. Oricine ar fi fost tipul ăla de la galerie și de pe scara blocului ei, arăta prea vulnerabilă

pentru ca în casă să se mai afle cineva care s-o ajute.

— Crezi că ar trebui să fie iertat?

Vocea ei abia se aude peste pocnetele ascuțite ale lemnului care arde.

— Poftim?

— Stavroghin. Asta e toată ideea din confesiunea lui către Tihon: caută izbăvirea. Ar trebui să fie iertat doar pentru că mărturisește?

În ciuda reticenței lui de a se implica în acest joc pervers, întrebarea lui Ellie trezește profesorul din el. Mintea îi fuge înapoi la conversațiile pe care le aveau pe canapeaua lui, când dezbăteau care dintre surorile Brontë a fost mai influentă – Charlotte, din punctul lui de vedere, Emily, din al ei – sau validitatea argumentelor lui Anaïs Nin din *In Favor of the Sensitive Man,* și la fervoarea cu care își apăra de fiecare dată opiniile. Dezbaterile lor o animau; se apleca, gesticulând, încinsă de dispută, până când se prăbușea înapoi pe canapea, fie triumfătoare, fie frustrată, dacă el se descurca mai bine. Turnirurile lor literare se terminau întotdeauna cu râsete sau cu unul din ei încercând să deturneze schimbul de replici cu tactici viclene: gură, limbă și, de multe ori, dezbăratul de haine. Ca o felină mare, Ellie avansa de la locul ei de pe canapea. El o privea, cu cotul așezat pe brațul canapelei, cu capul sprijinit în nodurile degetelor. Ea își desfăcea nasturii bluzei, enumerând motivele pentru care „Corbul”[{9}] era una dintre cele mai bune opere în stil gotic[{10}] scrise vreodată. Amintirile zăbovesc undeva, în adâncul minții, încărcate de nostalgie.

Dacă un proscris rus poate fi iertat, în mod sigur ar avea un motiv să-l ierte și pe el. Ellie rămâne tăcută, iar ochii ei îi cercetează fața ca și cum ar evalua validitatea argumentelor aduse. Acum, când stă în umbră, par mai mult verzi decât albaștri. Sprijinită de spatele canapelei, ridică privirea. Este tentat să folosească acest răgaz pentru a-și aduna cuvintele și argumentele, până când ea va ceda sub greutatea acestora. Dar strategia asta nu mai funcționează. Un cuvânt din partea lui, acum, s-ar putea ca mai degrabă s-o stârnească pe ea decât să-i facă vreun serviciu lui. Este mișcarea ei.

Ellie deschide gura și duce sticla la buze, dar apoi se răzgândește.

— Regreți ce ai făcut?

— Da.

Cuvintele țâșnesc din el.

— Sigur că regret. N-am avut niciodată intenția să-ți fac rău.

— Dar în privința lor? Regreți ce le-ai făcut fetelor acelora?

Ochii ei sclipesc ca lamele foarfecii care i-ar putea reteza legăturile. Vrea să audă cuvintele, așa că i le oferă.

— Bineînțeles, dacă vreuna dintre ele s-a simțit rănită de ce am făcut, regret și asta.

Sclipirea din ochii ei se stinge și, împreună cu ea, speranța că ar putea fi eliberat alunecă acolo unde n-o mai poate ajunge.

Ridicându-se de pe podea, Ellie se îndepărtează de el și se oprește în fața ferestrei. De partea cealaltă, pătura de nori este pătată de o umbră violet. Nu-și amintește când a văzut ultima dată cerul sau chiar soarele. Ori alte lucruri care nu există aici, precum civilizația sau trecerea timpului. N-are nicio idee cât e ceasul. Ar putea fi captiv în scaunul ăsta de câteva minute sau de câteva ore.

— Cât de mult regreți?

Deschide gura, dar își dă seama că a rămas fără cuvinte. Între ei se întinde tot mai mult tăcerea, palpabilă și nocivă ca un strat gros de buruieni sau ca o ciupercă. Aproape că-i simte gustul pe limbă, îmbâcseala ca de pâslă. Boabe de sudoare i se preling pe șira spinării, în timp ce scotocește prin minte nu doar după cuvintele potrivite, ci și după combinația potrivită: ca pentru încuietorile cu cifru, măcar să poată găsi înșiruirea corectă.

— Ce vrei să spui?

— Cât de departe ești dispus să mergi ca să-ți arăți remușcarea? întreabă ea, adresându-se reflexiei sale din fereastră.

Râcâind și frecând mica crustă de sânge uscat din centrul buzei, Ellie se întoarce spre el. N-a intenționat deloc s-o lovească, trebuie să știe și ea asta. Nu este genul acela de bărbat. Cu doar câteva ore în urmă, o salvase să nu se prăbușească peste balustradă. Reflexul acela rezumă cine este el cu adevărat. Scaunul de care este țintuit acum a scos ce-i mai rău din el – nici măcar ce-i mai rău, ci o cu totul altă persoană, de parcă suferise un soi de mutație. Îi prinde obrazul în căușul palmei, iar pielea ei are o familiaritate caldă în care se cuibărește, sperând să se reconecteze cu ea, să-i amintească de bărbatul de la mezanin, bărbatul pe care-l sărutase în pădure și alături de care făcuse clătite. Orice l-ar putea scăpa de-aici.

— Dă-mi drumul din scaunul ăsta și îți promit, o să-ți demonstrez în fiecare zi cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat.

— Am ceva în minte…

— Tot ce vrei tu, spune el, apoi își rotește fața ca s-o sărute în palma încă lipită de obraz. Are gust de sare.

Ea se apleacă și, cu un clinchet metalic, deblochează frânele scaunului. Eliberându-l din poziția de oprire, rotește scaunul, iar universul casei aflat în spatele lui există din nou. Se simte de parcă s-ar reîntâlni cu un vechi prieten. Totul este așa cum trebuie să fie. Niciun bărbat înalt cu o claie de păr roșcat, niciun sunet de la etaj. Doar masa cu scaune împrejur și, dincolo de ele, un petic din podeaua în pătrățele a holului de la intrare, vizibil prin deschizătura ușii. Ceea ce vede îi relaxează mușchii mâinii – nici nu realizase cât de tare își încordase degetele. Dar această poziție nouă este temporară. Ellie icnește în spatele lui, împingând scaunul rulant pe lângă masă. Îl trece încetișor peste prag și ajung în hol.

Acesta este luminat ca ziua în amiaza mare. Intensitatea luminii îl orbește și clipește de câteva ori, până când contururile familiare ale încăperii răsar din strălucirea aceea albă.

„Să-ți înghețe sângele în vine” este o expresie melodramatică pe care adeseori o sublinia de două ori, cu roșu, în eseurile elevilor. Dar când imaginea holului s-a limpezit, l-au trecut fiori reci pe sub piele.

Bine prinsă de balustrada de la primul etaj, încolăcită pe mahonul de culoare închisă, atârna o frânghie albă și groasă. Era o funie în genul celor folosite de alpiniști ca parte a echipamentului de escaladare a unui perete muntos periculos.

Era o funie al cărei capăt se termina cu un laț.

37.

20 aprilie

Mai devreme m-am închis în baie. Rănită. Cu trupul vibrând de durere. Mă doare de când am plecat de la tine. N-am mai fost în stare să respir de când ne-am despărțit. O parte vitală din mine a rămas captivă încă în apartamentul tău. Foarfeca îmi tremura în mână, așa că mi-a alunecat și mi s-a înfipt în piele. Un junghi dureros a eclipsat orice altceva, mai bine decât dușul rece pe care l-am făcut, și infernul din mintea mea a tăcut preț de o clipă.

M-am așezat pe veceu. Pulpana halatului de baie a alunecat, dezvăluind

pielea albă și vinele albăstrui, ca niște râuri subterane. Lamele foarfecii erau deschise larg, vârful ascuțit m-a apăsat pe piele până când a făcut o adâncitură în carne. Am tras o buclă pe interiorul coapsei, până când simbolul infinitului a început să pulseze fierbinte, roșu. M-am lăsat în voia durerii, care m-a copleșit. N-a mai existat nimic altceva în afară de arsura acelei linii roșii.

38. Ellie

Frica schimonosește liniile perfecte ale feței lui și le rearanjează într-o expresie pe care nu i-am mai văzut-o niciodată. Ceva visceral, nerafinat a preluat controlul. Chiar înainte de a primi vreo explicație, a luat în serios frânghia și semnificația ei. Oricare ar fi ideile vagi din mintea lui, sunt foarte departe de adevăr. În ciuda fricii, aroganța rămâne; tot mai crede că știe despre ce e vorba aici. Nu știe. Cu toate indiciile primite, refuză să priceapă.

— Ce dracului e asta?

— Șansa ta la izbăvire.

Mă așez între scaun și ștreang, însă ochii lui rămân ațintiți pe funia din fundal. După obscuritatea din living, privirea nu i s-a ajustat încă la lumina holului de la intrare și clipește la mine cu ochii mijiți, dezorientat. Acum câteva minute, arăta ca unul convins că mi-a înfrânt voința și că e pe cale de a fi eliberat, dar, ca de obicei, îngâmfarea și excesul de încredere în sine l-au indus în eroare.

— Șansa mea la ce?

— La izbăvire, repet cu un zâmbet și cu o dicție exagerate.

Gura îi zvâcnește de parcă ar mesteca vorbele pe care nu vrea să le spună, adevărurile pe care nu vrea să le știu.

Îmi strecor mâna sub tivul puloverului și pescuiesc de acolo pachetul de țigări îndesat la brâul colanților îmi strecor o țigară între buze și o aprind, adăpostind flacăra în căușul palmelor. Un pufăit lung, și fumul îmi umple gura, apoi îl înghit. Îmi șerpuiește pe gât în jos, încetinindu-mi bătăile inimii, înmuind înțepeneala din gât. Cu capul dat pe spate, expir acel prim fum și simt că-l pot tolera un pic mai ușor pe Steven.

— De când fumezi? întreabă el, cu fața schimonosită de dezgust.

În loc de răspuns, mă îndrept spre bucătărie și apuc o cană. O umplu și susurul apei ajunge până în hol, de unde aud vocea distorsionată a lui Steven.

— Poți să-mi dai și mie niște apă?

Fără „te rog”: s-a dus încă un strat de politețe contrafăcută. Cu țigara atârnată în colțul gurii, apuc încă o cană. Nu rezolv nimic să țin omul însetat. Mai avem încă mult drum de parcurs împreună. Mă întorc în holul cel mare de la intrare și el întredeschide buzele întâmpinând marginea din porțelan a cănii pe care i-o țin în dreptul gurii. Gâlgâiturile răsună în spațiul larg al vestibulului de mărimea unui mic studio din New York. În această casă, totul a fost supradimensionat, inclusiv scara cu armăturile și accesoriile ei din sticlă, lemn și oțel. Trag un fum lung, care îmi scobește obrajii și îmi umple plămânii, și savurez plăcerea enormă de a ține informațiile secrete – un preludiu chinuitor pe care frustrarea lui abia mascată nu face decât să-l accentueze. Se holbează la încheietura mea relaxată și la mâna care ține țigara.

— Ce urăști mai mult, țigara sau tatuajul? Sau sunt amândouă niște obiceiuri scârboase potrivit busolei ăleia morale denaturate pe care o ai?

— Nu înțeleg nevoia de a-ți degrada corpul în halul ăsta, ridică el din umeri.

— Ia uite la el, se încruntă când vede că cineva își desenează cu cerneală pe corp, dar n-are nicio problemă cu abuzarea adolescentelor – ăsta e un relativism etic serios, profesore.

Drept răspuns, nu face decât să zgârie cu degetul pielea artificială de pe brațul scaunului. Oare e conștient de ce face? Scaunul zornăie cu frustrarea unui animal prins în cușcă și o teamă neliniștitoare îmi furnică spatele. Dacă reușește să scape…

O singură mișcare greșită și aș putea fi rănită. Grav.

Abuz. Chiar dacă știu ce a făcut, tot îmi e greu să rostesc acest cuvânt. El este agresorul, eu sunt acuzatorul și totuși cuvântul care ne face, pe mine și pe alții, să ne simțim inconfortabil stă captiv în adâncul gâtlejului, așa că îl ascundem în aproximări ceva mai suportabile – molestare, agresiune sexuală –, dar el trebuie să-l audă, să se confrunte cu ce a făcut, fără diminuarea faptelor sale prin folosirea unor cuvinte mai blânde.

— Cât de mult valorează pentru tine simulacrul tău de viață? Pentru ca violarea sistematică a elevelor să rămână secretă?

— Ce tot spui?

— Am poze, nume, date, toate micile tale secrete, fantome ale relațiilor prezente și trecute. Cât ești de pregătit să oferi pentru ca reputația ta să rămână la fel de nepătată ca zăpada de afară?

Pufnește în semn de răspuns, iar expresia de dispreț de pe chip este inconfundabilă.

— Deci, despre asta e vorba – vrei bani?

Ce jalnic. De ce presupun mereu bărbații că totul pe lume are ceva de-a face cu sexul sau cu banii? Dar sunt curioasă să văd unde-o să ducă asta.

— Ce vrei să spui?

— De asta tu și iubitul tău ați orchestrat toată treaba. De asta m-ai păcălit să vin aici, ca să mă poți speria și să te plătesc pentru tăcerea ta.

— Iubitul meu?

Acuzația asta este neașteptată. Mai trag un fum lung și îmi scanez memoria după un moment sau o situație din care s-ar fi putut deduce că am un iubit.

— Spune-mi, ați plănuit toată chestia asta de la început? Sau v-a venit ideea după ce am început să ne vedem?

— Aici m-ai pierdut. Ce iubit?

— Sunteți vreunul dintre cuplurile alea de comedianți care vin la *America's Most Wanted* sau ceva mult mai infect? Poți să renunți la șarada asta.

Ridică vocea, în timp ce-și răsucește capul în toate părțile. Așteaptă în tăcere ca cineva să iasă din umbră, să-și facă marea intrare, dovedindu-i astfel că a intuit corect. Momentul dramatic pe care-l pune la cale ajunge la punctul culminant și apoi se vlăguiește într-o tăcere ciudată.

— Sau poate așteaptă prin apropiere ca să te ia de-aici odată ce se termină totul?

— De unde ți-a venit ideea că mai e cineva aici?

— Haide, nu mă lua de prost. E imposibil să mă fi așezat de una singură în scaunul ăsta cu rotile.

Expresia de înfumurare de pe chipul lui ar fi enervantă, dacă nu s-ar înșela atât de tare. În schimb, îmi ridică într-un zâmbet colțurile gurii.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt singură. Am folosit metoda căratului în cârcă. Ar trebui s-o cauți. E atâta cunoaștere acolo, la doar un motor de căutare distanță.

— Chiar dacă iubitul tău nu este…

— Ce te face să crezi că am un iubit?

— Poți să renunți la prefăcătorie. M-am prins cum stă treaba. V-am văzut împreună.

— Când?

— La deschiderea galeriei lui Sasha. V-am văzut stând de vorbă afară. Odată l-am văzut ieșind de la tine din bloc. Ai încercat să-l alungi acolo, în fața galeriei, dar tot v-am văzut. Păreați foarte familiari unul cu altul.

Hohotele mele de râs explodează în vestibul, reverberând din tavanul înalt și lovindu-se de dalele podelei. Odată ce m-am pornit, nu mă mai pot opri. Mi-a cuprins tot corpul, scuturându-mă până mă dor șalele și-mi dau lacrimile. În mijlocul podelei cu pătrate, Steven stă bosumflat în scaunul lui, holbându-se la mine. Doar să-i văd chipul și mă lovește încă o criză de râs, care îmi zguduie trupul.

— Connor nu e iubitul meu, e vărul meu, îi spun, cu ultimele valuri de râs tremurându-mi în voce. Și, pentru informarea ta, el ar fi mult mai interesat să-ți intre ție în chiloți, nu mie.

Connor. Dragul de Connor n-ar-răni-nici-o-muscă. Connor, care cruță păianjenii, ducându-i afară, când vreau să-i strivesc cu piciorul. Connor, pentru care smoothie-urile și cartofii prăjiți sunt soluția pentru orice problemă. E adevărat: cumva, a fost acolo în momentul inițierii, momentul de început, când a fost luată prima decizie. Dar aceasta nu este bătălia altcuiva.

— Asta nu înseamnă nimic. Te putea ajuta să pui totul la cale.

— Sunt fată mare, Steven. N-am nevoie de vreun tip care să tragă sforile.

Arunc chiștocul în cană, mai scot o țigară și o aprind. În clipa asta, nicotină și gudronul par mai puțin toxice decât apropierea lui. Este atât de tipic pentru el să creadă că în spatele tuturor acestor lucruri se află un bărbat, că nu le pot face singură. Întreaga noastră relație a fost saturată de sfaturile pe care mi le servea – și pe care nu i le ceream niciodată –, bazându-se pe amăgirea că el știe cel mai bine. E momentul să strivim convingerea asta.

— Este foarte simplu. Îți ofer șansa să alegi. Pot spune Consiliului pentru Educație despre violurile tale sistematice asupra elevelor și fetelor minore, îi pot furniza numele lor, datele, pozele. O să-ți distrug cariera și chiar mai mult de-atât: o să-ți distrug și prețioasa reputație.

Păşesc în faţă şi-mi aşez mâinile pe ale lui; încetează să mai zgârie pielea scaunului. Cum ocup cu corpul meu tot spaţiul din faţa lui, nu are altă posibilitate decât să mă privească în faţă şi să vadă hotărârea care îmbibă fiecare fibră a fiinţei mele.

— N-o să mai poţi nici preda, nici vâna vreodată vreo puştoaică. O să fii cunoscut drept fiul căzut în dizgraţie al profesorului Stewart Harding.

Cuvintele sunt o armă şi ultima propoziţie îl înjunghie în măruntaie, în timp ce ochii îi ies din orbite, încărcaţi de teroare în faţa posibilei perspective de a cădea pentru totdeauna din graţiile celorlalţi.

— Sau…

Mă îndepărtez ca să scutur în cană turnul de scrum din vârful ţigării; sfârâie la contactul cu apa. Negocierea neterminată se umflă în el şi un zdrăngănit metalic umple aerul. Zuruitul scaunului cu rotile sub greutatea corpului său a devenit un cod Morse al sentimentelor şi frustrărilor lui, un cod pe care încă învăţ să-l descifrez.

— Sau ce?

Mă ţintuieşte cu privirea, fără să clipească, şi îl privesc la rândul meu neclintită. S-a terminat cu docila Ellie, care privea în jos şi îl cerceta printre gene. Cu fiecare moment mă îndepărtez de ea, alungând-o ca pe o fantomă căreia i-am permis să mă ia în stăpânire pentru o vreme, cât a servit unui scop.

— Sau poţi alege o ieşire onorabilă. Să te sinucizi spânzurându-te şi îţi promit că n-o să suflu nicio vorbă. O să mori cu reputaţia nepătată. Cine ştie, moartea asta prematură te-ar putea ridica pe culmi pe care nu le-ai fi putut atinge niciodată în timpul vieţii.

Chiştocul de ţigară loveşte fundul căniii cu un sfârâit.

Ne-a luat ceva timp să ajungem aici, mai mult de trei ore şi jumătate de condus. Săptămânile în care se tot adunau dovezi – scuzele care-i lăsau un gust amar, săruturile care miroseau a altcineva, pozele în care apăreau chipuri parcă de copil, mesajele, secretele lor pecetluite cu „xxx”. Orele întregi de căutare prin liste şi oferte, ca să găsesc scena potrivită, destinaţia perfectă pentru această vacanţă izolată, locul unde puteam fi doar noi doi – şi fantomele celorlalte. Case trecându-mi prin faţa ochilor ca într-o ceaţă. Însă, aşa cum se spune, când o să vezi, o să ştii. Ferestrele înalte, liniile zimţate dintre ocean şi pădure. O privire pe Google Maps şi câteva clicuri ca să măresc imaginea mi-au arătat doar verde pe kilometri întregi, iar asta

mi-a confirmat că e locul perfect. Și până acum nu m-a dezamăgit. S-au întâmplat deja atât de multe! Dar n-am ajuns încă la capăt.

Un mormăit venit dinspre el mi se strecoară în gânduri.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am zis: termină, chiar nu-i amuzant. Nu ne folosește la nimic.

Face o pauză.

— În plus, chiar trebuie să mă duc la baie, spune el, cu un zâmbet arogant pe față.

39. Steven

Zâmbetul i se evaporă imediat când Ellie iese din cameră fără o vorbă, lăsându-l singur, cu vezica plină. L-a abandonat aici, când tot ce știe despre ea îi spune că ar fi trebuit să empatizeze și să-l elibereze din nenorocitul ăsta de scaun. Dacă teatrul cu funia și ștreangul nu sunt niște farse disperate ale unei fetițe înșelate sau tacticile de înfricoșare ale unui șantajist, atunci ce urmărește? Cu cât află mai multe, cu atât mai puțin sens are. Cu atât mai puțin sens are *ea*.

Începe să se îndoiască de cât de multe a știut vreodată despre ea. Dincolo de predispoziția de a-l asculta și de dragostea ei și faptul că studiază literatura, Ellie este un mister de care s-a bucurat până acum. Faptul că nu a încercat să-l prezinte prietenilor ei sau, mai rău, familiei a fost mereu un avantaj. S-a dus de câteva ori la ea acasă, dar n-a dat niciodată prea multă atenție fotografiilor care poate că înțesau locul, bucuros că petreceau cea mai mare parte din timpul lor împreună la el acasă – de departe un loc mai spațios.

Sângele i-a înghețat în vine când a realizat oroarea că, de fapt, în apartamentul ei nu erau deloc fotografii. Cine n-are momente personale pe care să le expună? Chiar și el avea câteva poze, puține: absolvirea, cu silueta lui înaltă, îmbrăcat la patru ace, încadrat de părinți; în postura de cavaler de onoare la nunta lui Jeffrey; primirea Premiului pentru Eseu Samuel Sewall. Caută în amintirea apartamentului ei și nu-și poate reprezenta nici măcar un singur suvenir al trecutului, nicio rudă și niciun prieten privindu-l țintă de sub sticla rece, nicio dovadă că ar fi avut vreo viață înainte să-l întâlnească. La fel și în privința conversațiilor: nicio

poveste reală din copilărie, din anii adolescenței, nimic mai mult decât o anecdotă aruncată ici și colo. *Ea* se cuibărea pe canapeaua lui, cu bărbia sprijinită în palmă, ascultând poveștile *lui.*

Fiecare amintire desface câte o cusătură din relația lor, până când totul se destramă complet. Fiecare presupunere făcută și fiecare decizie luată până acum se bazaseră pe ceea ce știa despre ea. Dar n-avea absolut nicio idee despre cine e femeia care-l ținea captiv. I se ivise dinainte, o făptură perfect conturată, murată de ploaie, picurând pe dalele de la Norman's Café, însă nu-i păsase niciodată de unde venea, cine a fost înainte de a o întâlni el. Știa atât de puține, încât ar fi putut să fie și scăpată dintr-o clinică de psihiatrie, direct în viața lui.

Și totuși, împotriva tuturor lucrurilor prin care-l făcuse să treacă, a umilinței, a remarcilor disprețuitoare, tot nu putea să împace prezența acestei Ellie crude și perfide care stătea în fața lui – fata care-i pusese la cale decăderea – cu Ellie din relația lor. Ura acea parte din el care se simțea încă atașată de ea. Fata care-l surprinsese la serviciu, în urmă cu doar o lună. Soarele palid de iarnă cobora în spatele lanțului muntos de zgârie-nori care eclipsau blocurile turn și casele din cărămidă aflate în prim-plan. Tocmai ieșise pe ușile duble de la Richmond Prep, în după-amiaza vântoasă și aspră; rămăsese ultimul, întârziat de un telefon de la tatăl lui.

•

Deși convorbirea se terminase, vocea bătrânului îi răsuna sâcâitor în minte, ca o melodie de care nu mai scapi, subminându-i profund răbdarea, măcinându-i-o. Șiretenia lui săpa deghizată sub forma unui comentariu amuzant sau inofensiv în legătură cu jobul lui – „Ți-am citit eseul din *North England Review.* Ai făcut treabă bună, băiete, într-o zi o să publici și tu o carte a ta, ca bătrânul tău tată". *Băiete,* lui Steven i s-au încleștat maxilarele la auzul colocvialității deliberat adoptate de nemernicul ăla bătrân ori de câte ori se referea la el, încremenindu-l pe vecie pe Steven într-un stadiu infantil.

Stând în capul scărilor, dezbătea dacă să-și dea la schimb cafeaua de după-amiază pe câteva pahare de bourbon, când a observat-o – nu puteai s-o ratezi, în paltonul ei supradimensionat, o insulă de un roșu aprins într-o mare de uniforme bleumarin. Ellie a înălțat privirea spre el. De la distanță, o pojghiță de lacrimi i-a sclipit în ochi, apoi s-a întors repede pe călcâie. A ignorat discuția telefonică mizerabilă pe care o avusese pe verandă și s-a

repezit pe trepte, tăind în două marea de elevi, ca să ajungă la ea.

A ajuns exact la timp pentru a strivi cu degetul mare lacrima ce i se rostogolea pe obraz.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, a pufnit ea.

— Spune-mi.

— E o prostie, serios.

El i-a ridicat bărbia, pentru ca Ellie să-i vadă hotărârea.

— Am zis să-mi spui.

L-a surprins chiar și pe el că dorea cu adevărat să afle.

Înainte de a-i răspunde, Ellie l-a privit îndelung.

— Doar o neînțelegere stupidă cu o prietenă.

Și-a punctat declarația cu un oftat greu, determinându-l să o tragă mai aproape, până când i-a simțit capul sprijinindu-se de pieptul lui, uitând pentru moment de aversiunea sa față de manifestarea publică a afecțiunii, mai ales în fața elevilor și colegilor. Trupul ei, încordat de la vântul iernatic de afară, se simțea greu în îmbrățișare.

— Ce-i asta? a dat el din cap spre cutiuța de carton colorată într-un verde pastel simpatic, pe care ea o ținea de baieri și care-l lovise peste picior.

— Mi-ai zis alaltăieri că n-ai gustat niciodată budinca de banane de la Magnolia Bakery.

— Ți-ai amintit de asta?

Ea a încuviințat dând din cap.

— Azi am avut doar un curs, așa că m-am gândit să-ți aduc. Chiar trebuie s-o încerci.

Cuvintele ei erau simple, dar tonul încă părea încărcat de tristețea ce persista în interior, oricare ar fi fost aceea. I-a înmânat pachetul. Baierile pungii îi marcaseră cu linii roșii interiorul degetelor.

— Oricum, probabil că ești ocupat. Te las.

Deja se îndepărtase de el, pe punctul de a fi înghițită de valul de elevi ce plecau spre casă, când a prins-o de mână cu mâna liberă.

— Stai așa.

Bourbonul și plânsul de milă mai puteau aștepta.

— Nu cred că e o idee bună acum.

— Ce vrei să spui?

— Chiar ar trebui să plec.

Vorbele îi contraziceau privirea.

— Doar nu te aștepți să mănânc toată asta de unul singur, nu?

Întrebare era retorică; știa cum s-o facă să se simtă mai bine.

— Vino, hai să mergem.

L-a urmat la el acasă, dar a dispărut undeva în capul ei, așa că au mers în liniște. Steven nu voia să insiste, cu toate că abia se putea abține să nu se întrebe ce anume se întâmplase. Dar totul s-a schimbat odată ce au ajuns în apartamentul lui. Oricare ar fi fost grijile pe care le-ar fi avut vreunul din ei, se revărsau și rămâneau băltind pe podea, alături de hainele scoase în grabă.

A rămas cu ochii închiși și pleoapele strânse cât el a mâncat budinca de banane din scobitura abdomenului ei, a lins frișca de pe piele, lăsând o dâră sclipitoare de salivă. Apoi s-a repezit flămând să-i găsească buzele, iar trupul i s-a prăbușit peste al ei, strivind desertul între abdomenele lor, împrăștiindu-l pe piele. Înainte s-o sărute, Ellie s-a întors pe burtă, pătând așternuturile din bumbac egiptean scump. Nu-i păsa. Cu capul îngropat în pernă, Ellie i se oferea toată.

Într-un târziu s-a răsucit pe spate, cu un braț sub cap și cu celălalt încolăcit pe o Ellie goală, cu trupurile și așternuturile lipicioase de la rămășițele de budincă și un damf vag de banană și zahăr adăstând în aerul din dormitor. Simțea fluturarea genelor ei umede, respirația ei căzându-i pe piept. După un minut, Ellie s-a tras din îmbrățișarea lui și s-a îndreptat spre baie. Proptit într-un cot, a privit balansul leneș al șoldurilor ei în timp ce traversa încăperea. Îi amintea de un pui de cerb testându-și picioarele pentru prima dată.

— Îmi pun ceva de băut. Vrei și tu? a întrebat-o el.

Fără să se întoarcă, Ellie a scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc, a răspuns cu vocea încă tremurând după ceea ce tocmai făcuseră.

Doar câteva ore cu ea și uitase complet de taică-său. Ea așternuse un strat de vopsea peste resentimentul ce bolborosea la suprafață înainte s-o vadă așteptându-l, spălase acreala pe care i-o lăsau mereu în gură conversațiile cu tatăl lui.

— Nu, *eu* îți mulțumesc, respirase el în timp ce șuieratul apei se insinua în dormitor.

•

Dar, în realitate, nu știa ce făcea ea sau cu cine se vedea când nu era cu

el sau la NYU. N-o întrebase niciodată cine era prietena care o supărase și nu reprezentase niciodată o îngrijorare pentru el, până azi. Acum se purta ca una dintre femeile alea nebune din filme, din seriale TV sau din ziarele ieftine care se vând la casele din supermarket, distrugând viața unui bărbat în virtutea unor drepturi prost înțelese sau din cauza unor presupuse fărădelegi.

Stă singur, înconjurat de mirosul înțepător al țigărilor ei, combinat cu acreala propriei sudori. Tânjește să scape, să stea afară și să-și umple plămânii cu aer limpede, curat. Cum a ajuns aici? Și atunci simte un alt parfum, purtător al unei amintiri care-l zguduie, încărcat cu un puternic miros de chimicale.

40. Steven

M. avea șaisprezece ani, iar el era un suplinitor de douăzeci și cinci de ani, care abia își începuse munca în al doilea post ca profesor. După ce-și luase doctoratul, simțise nevoia să fugă de mediul academic în care bântuia umbra tatălui său.

La orele de engleză, ea stătea în a treia bancă. Își tot azvârlea într-o parte și-n alta părul lung și negru și rodea capătul pixurilor între buzele umede de la luciul rozaliu. În zilele călduroase, își răsucea pletele și le strângea într-un coc lejer, în care înfigea unul dintre pixurile roase. Era ca un pol magnetic, atrăgându-i neîncetat privirea în după-amiezile de joi, între orele două și trei.

Steven avea obiceiul ca, o dată la două zile, să meargă să înoate dimineața, înainte de serviciu, chiar la ora deschiderii, fiindcă piscina era foarte convenabil plasată între studioul lui mult prea scump și școală. Fiind foarte devreme, avea tot locul doar pentru el, împreună cu un salvamar solitar prăbușit în scaunul lui înalt, cu brațele încrucișate și bărbia în piept. Timp de patruzeci și cinci de minute, Steven tăia apa înainte și înapoi, până când îl dureau brațele, definindu-și mușchii, arzând orice fir de grăsime ar fi îndrăznit să se lipească de el. Cu trupul scufundat în apă, mintea i se îndrepta spre taică-său plimbându-se vara trecută pe Plaja Coopers, în timp ce toți cunoscuții comentau cât de bine se ține pentru cei cincizeci și patru de ani ai lui – fizicul bătrânului era un subiect de mirare mai bun decât

reușitele academice extraordinare ale lui Steven.

Ea apăruse într-o dimineață – cam la o lună după ce venise el ca suplinitor –, îmbrăcată într-un costum de baie roșu, sportiv. Se lăsase să alunece pe culoarul cel mai îndepărtat de el. Înotând cu nonșalanță în stilul bras, cu bărbia ridicată, sau holbându-se la casetele de pe tavan, când înota pe spate. Indiferența ei îl intrigase. Ritmul i-a încetinit, fiindcă se oprea între ture ca s-o observe.

De fiecare dată apărea la puțin timp după el și se strecura în apă, fără să spună vreodată vreun cuvânt sau chiar să-i observe prezența, și pleca mereu înainte ca el să-și termine turele. Scotea capul la suprafață și o vedea împingându-se spre scară – cu apa picurând din ea – sau plecând deja de la piscină, cu spandexul roșu îmbibat de apă adus la viață de legănarea șoldurilor. Lipăitul tălpilor goale ce loveau fiecare dală îi anunța plecarea.

Fusese o dimineață ca oricare alta, cu nimic deosebită de cele ce-o precedaseră. În intimitatea cabinei sale, se freca cu prosopul pe păr și pe față, ca să se usuce, când a fost întrerupt de o bătaie în ușă. Oare își uitase ochelarii pe marginea piscinei? Imediat ce a tras zăvorul, fata s-a strecurat înăuntru. Abia dacă era loc pentru ei doi; în mod sigur, nu era loc pentru explicații sau întrebări, ea i-a scos slipul în tăcere, apoi s-a lăsat în jos. Steven s-a proptit de perete, uluit de îndrăzneala și de căldura gurii ei. Când a îndrăznit să coboare privirea, a văzut că breteaua de pe umărul drept îi stătea răsucită. Trebuie să-i fi simțit privirea, pentru că l-a privit țintă, pe sub gene. Îngenunchind în fața lui, expusă, oferindu-i-se, cu ochii ei cenușii căutând aprobarea, un spectacol întreg pentru plăcerea lui. Nu și-a luat privirea de la chipul ei, în timp ce ea a continuat, înghițindu-l tot mai mult. Era ceva incredibil de erotic în privirea fetei, la vederea felului în care părul i se lipise de obraz. Acea privire de supunere totală l-a copleșit, provocându-i convulsii interioare repetate, până când nu s-a mai putut ține.

Îndrăzneala ei contrasta cu sfială cuibărit a în tăcerea pe care a păstrat-o. Nu era doar sex, era o conexiune, el a știut instinctiv că ea își dorea să fie văzută, recunoscută. N-au schimbat nicio vorbă. Era o înțelegere tacită pe care n-o făcuseră niciodată, dar cumva subînțeleasă. El avea să lase ușa descuiată și ea urma să se strecoare înăuntru, mereu îmbrăcată în costumul ei roșu. Două trupuri înghesuite în spațiul strâmt, năpădit de miros de clor. De atunci, nu mai poate merge la piscină fără amintirea fugară a lui M. trecându-i prin minte, ca un fel de reacție pavloviană.

Aventura lor se terminase la fel cum începuse – fără un cuvânt, în ziua în care încetase să mai meargă la piscină, când i s-a terminat perioada de suplinire.

A văzut din nou aceeași privire la Școala Catolică St. John, din Boston. Tocmai o complimenta pe una dintre elevele sale pentru eseul despre *Jane Eyre* și prețioasele ei comentarii. Și ea vrusese ca el s-o observe. H. Sub ochiul stâng poposise o aluniță, atât de neagră încât părea desenată. Când îi prindea obrazul în palmă, obișnuia să mângâie cu buricul degetului mare alunița aceea micuță. Fata avea ochii la fel de verzi ca iarba din Fenway Park. Chiar nu urmărea meciurile de baseball, dar când ești în Boston…

Și le amintește pe toate. Fiecare, o experiență unică, o poveste care îi aparține. Le-a oferit recunoașterea după care tânjeau. Le-a văzut, le-a spus că sunt frumoase, că ele contează. Fetele ascultau ce avea de spus, îi căutau sfatul. Le-a arătat cât de multă plăcere poți să obții, le-a arătat locul potrivit de sărutat și de atins.

Una dintre ele s-a distins de grup. Chipul care s-a coagulat printre recitările lui Ellie din *Demonii,* cea despre care ea n-avea cum să știe. În mintea lui, ea stă pe o stâncă, iar vântul îi zburătăcește părul.

W. Cu fiecare moment care trece, totul are tot mai puțin sens. Vanilie și iasomie. Ciudat, amănunte care rămân cu tine.

•

— Mai ai nevoie la baie?

— Da, urgent.

Ellie s-a întors și se așteaptă ca ea să folosească ori cuțitul, ori foarfecă pe care le-a adus; în schimb, fata îi zâmbește, ținând în mână o sticlă goală. Stomacul i se strânge cu neîncredere la vederea sticlei.

— Faci mișto de mine?

— Deloc.

— Dezleagă-mă imediat, izbucnește el, iar marginile benzii adezive îi intră în piele.

— Nu.

— Dezleagă-mă odată, futu-i, urlă Steven în timp ce scaunul zdrăngăne sub furia lui.

Ea îi răspunde cu o tăcere de piatră, care îi alimentează frustrarea, iar roțile scaunului se ridică periculos de la pământ. Odată ce și-a consumat furia, scaunul încetează să se miște.

— Gata, ai terminat?

N-o să se obosească să-i răspundă.

— Nu te dezleg, așa că ai două opțiuni: fie folosești sticla, fie faci pe tine. Care să fie?

Cruzimea cuvintelor și fermitatea tonului ei îi spun că Ellie pe care o știe nu mai există. Acum este captiv în mijlocul sălbăticiei alături de o străină și habar n-are de ce e capabilă. Însă consecințele îngrozitoare ale acestui fapt trebuie să mai aștepte. Deocamdată, umilința de a face pipi pe el este prea rușinoasă ca să-i poată face față.

— Sticla, spune Steven, strecurând cuvintele printre dinți.

N-o s-o ierte niciodată pentru asta. Nu fusese niciodată tratat cu atâta lipsă de respect. Cum putea să-i facă una ca asta?

Simte cum se desface fermoarul și închide ochii, încercând să-și ia gândul de la situația în care se află. Simte cum îl ia în mână și, pentru prima dată, nu se întărește la atingerea ei. Renunță definitiv la orice mândrie, în timp ce șuvoiul cald de urină se scurge în sticlă. Cum a ajuns aici? Niciodată, în viața lui, nu a ajuns atât de jos. Odată eliberat, indiferent când se va întâmpla asta, o s-o facă să plătească. Nu-l poate ține legat pentru totdeauna. Umilința atinge cele mai joase cote când Ellie scutură din el ultimele picături, apoi îi încheie fermoarul.

Îl lasă singur în mirosul acru de urină, ca să golească sticla și s-o arunce. Iar el își dezlănțuie furia.

41.

23 aprilie

Sunt nevoită să te văd în fiecare zi la școală. Sunt nevoită să stau în nenorocita aia de sală de clasă, captivă cu tine, timp de o oră îngrozitoare. Am ajuns să văd cum mă ignori, cum le zâmbești celorlalte fete din clasă, cum pălăvrăgești cu domnișoara Winters pe culoar. Ieri, la finalul orei, am venit ostentativ lângă tine, la catedră, așteptând să ridici privirea și să mă vezi, dar ai rămas cu ochii pironiți în niște hârtii de pe masă.

— Putem să vorbim despre tema mea? te-am întrebat, cu vorbele

tremurându-mi pe buze.

N-ai spus nimic, doar ai oftat de parcă ți-ar fi pierit orice poftă de viață. Oftatul tău a trecut prin mine și am luat-o la fugă. M-am ghemuit în cea mai apropiată toaletă a fetelor. În intimitatea cabinei zăvorâte, am găsit un punct de pe piele și apoi am găsit o ușurare.

După aceea a fost o adunare la școală, despre pericolele de pe internet. Se pare că o fată de la Jefferson High vorbise online cu un adolescent, chipurile, care se dovedise apoi că este un pervers ciudat, de patruzeci de ani.

Stăteai în prezidiu alături de ceilalți profesori, dând din cap la fel ca ei în fața acestei situații tragice. Nu te-ai uitat nici măcar o dată în direcția mea. Directorul Harvey ne-a cerut cu obișnuita lui voce plângăreață: „Dacă vreunul dintre voi a trăit ceva de genul ăsta sau dacă sunteți îngrijorați pentru o prietenă sau un cunoscut, puteți vorbi cu toată încrederea cu domnul Gibson sau cu unul dintre profesorii voștri. Suntem cu toții aici, pentru voi”.

Aici, pentru mine. Una de cincisprezece ani. Care știa în ce se bagă. Așezată în partea de sus a tribunei, privesc în jos spre podium.

Cum aș putea să spun vreunuia dintre ei, când sunt cu toții de partea ta?

42. Ellie

Lumina curge prea strălucitoare, transformându-mi pentru o clipă ochii în două fante înguste. De jur împrejurul oglinzii din baie este o sclipire albă, care îmi decolorează trăsăturile. Arăt palidă, sfrijită; tot nu mă recunosc.

Atât de mult timp am fost Ellie – zile care s-au adunat în săptămâni, apoi în luni. Sticla caldă îmi tremură în mână. O las jos și mă prind de marginea chiuvetei, căutându-mă pe mine însămi în spatele măștii din oglindă. Este ca și când mi-aș găsi drumul prin întuneric pipăind prin jur până când mă împiedic de ceva cunoscut. Îmi fac loc înapoi în vechiul meu sine; mă scutur de sfiala pe care am avut-o față de el. O arunc pe podeaua băii ca pe o invizibilă piele de șarpe, acum inutilă.

Scot poza. Doar faptul că o privesc și e suficient ca să-mi aducă aminte cine sunt cu adevărat. Dar recunoașterea vine împreună cu suferința care a stat ferecată adânc în mine. Se revarsă ca un val, aducându-mi inima în gât,

înecându-mi plămânii. Îmi înmoaie picioarele și mă pune la pământ.

Z… Y… X… W…

Pierdută în recitarea inversă a alfabetului, suferința – înfometată de atenție – se stinge în ceva gestionabil, o înțepătură surdă în piept. Dacă tata ar mai fi pe-aici și ar ști că tot mai am atacurile astea de panică, ar veni el însuși și m-ar târî înapoi acasă. *Nu așa ne-a fost înțelegerea, Gândăcel,* mi-ar spune el cu vocea gravă care îi speria pe toți, mai puțin pe mine. Îmi lipsește atât de mult. El știa cât de mult m-a dat peste cap ce s-a întâmplat, efectiv în ziua aceea a avut un loc în față la spectacol, și tot a avut încredere în mine că mă pot descurca – până la un punct.

•

După întâmplările acelea, am vrut să revin în lumea reală. Reținerea tatei de a mă lăsa să mă mut singură în cealaltă parte a țării s-a dovedit principalul obstacol, dar o aveam de partea mea pe doctorița S.

— Credeți că e pregătită? a întrebat el, în timp ce eu pândeam lângă fereastra de la biroul de acasă, în aerul de pe terasă, încărcat cu miros de carne arsă venind de la un vecin care făcea grătar.

Mi-am imaginat cum e la Berkeley, cum m-aș adapta acolo, m-am văzut în campus, cu prieteni în jurul meu, chiar dacă aveau cu toții același chip.

— Cred că a făcut niște progrese uimitoare și ăsta e pasul următor pentru ea, a replicat doctorița S.

I-am mulțumit tatei și obiceiului său de a folosi difuzorul telefonului pentru cele mai multe dintre conversații.

— Dar încă are…

Am simțit că mă sufoc auzind cum se frânge vocea tatei. Nevoia de a alerga și de a-l lua în brațe m-a copleșit, dar am rămas tăcută, ascunsă.

— Nu pot vorbi despre sesiunile mele cu fiica dumneavoastră și despre ce discutăm, dar sunt încrezătoare că este gata pentru următoarea etapă din viața ei.

Tata a răspuns cu o tăcere. Parcă îl și vedeam, de cealaltă parte a ferestrei, lăsându-se pe spate în scaunul lui rotativ, cu spătarul gemând sub greutatea lui, frunzărind cu degetele hârtiile de pe birou sau poate jucându-se cu un pix, în timp ce procesa informația. Indiferent unde am locuit, biroul lui a rămas mereu o constantă în toate casele pe care le-am numit acasă.

— Trebuie să ne luăm unele măsuri de siguranță?

— Am recomandat-o deja unui coleg care o poate vedea în Oakland și bineînțeles că rămân și eu disponibilă dacă simte nevoia să discute cu mine.

La auzul vorbelor ei, am simțit cum mi se pune un nod în gât. Încă era o parte din mine care se temea să se afle departe. Ea știa cuvintele care să mă înalțe, cuvintele care să mă facă să cred că o să fiu bine, cuvintele care să facă durerea suportabilă.

— Și vă mulțumesc pentru asta.

— Mi-a spus că aveți o casă în zonă.

— Da, în Monterey. Planific s-o redeschid, ca să ne putem muta acolo.

— Deci va avea la dispoziție un sistem de rezervă, dacă o să fie nevoie.

— Mulțumesc. O să vă dau de știre dacă mai am întrebări.

În tăcerea care a urmat clinchetului ce marca finalul conversației, am așteptat să aud cum își drege vocea sau un foșnet de hârtii, orice aș fi putut interpreta ca indiciu.

— Poți să ieși de-acolo, Gândăcel.

Am zâmbit, incitată de faptul că mi-a fost descoperită mica infracțiune.

— Nu sunt prea mare pentru un nume de alint? am spus, intrând pe fereastra deschisă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, îmi pare rău.

A făcut o pauză.

— Atunci, Berkeley să fie.

Nu m-a păcălit expresia fals serioasă de pe chipul lui. Așa cum el a știut că mă ascundeam, la fel știam și eu, de fiecare dată, când s-a decis și în ce direcție bate vântul.

— Mulțumesc, tată, am spus și am putut, în sfârșit, să-l iau în brațe.

— Acum șterge-o de-aici, am o convorbire cu procurorul.

•

Sticla se înclină pe marginea veceului; pișatul lui Steven se revarsă în apă cu un șuierat și un miros puternic – aproape copleșitor – se ridică din vasul de toaletă. Zâmbesc, gândindu-mă la umilința lui, apoi trag apa. A fost întotdeauna așa de sigur pe el, dar am reușit să ciobesc spoiala, i-am făcut o crăpătură în care pot să mă strecor și să mai produc niște daune. Poate să-l cioplesc un pic, să vedem din ce este cu adevărat făcut la interior. Oare anatomia lui ne-ar dezvălui cât de compromis e? Am vedea pe organele lui puncte de mucegai, cât a avansat întunericul sau putregaiul a pus cu totul stăpânire pe el, ajungând până la măduvă?

Mintea mi se învârte în jurul lucrurilor pe care mi le-ar face Steven dacă ar reuși să se elibereze, ce ar face degetele acelea care zgâriau pielea scaunului dacă s-ar târî pe pielea mea, dacă s-ar înfășură pe oasele mele. Toate astea, într-un loc unde nimeni nu m-ar auzi strigând. Dar nu este vorba despre mine. Ăsta-i lucrul pe care el nu-l pricepe încă.

Îl aud respirând la parter. Nu sunt gata încă să dau piept cu disprețul și cu furia lui, cu falsa indignare care mustește din el. Așezată pe marginea căzii, îmi aprind o țigară. Deasupra vanei din porțelan, fereastra taie peretele, umplând spațiul cu o priveliște directă spre ocean. Furtuna a cedat, incapabilă să susțină energia de care e nevoie pentru a izbi valurile de țărm. Toată agitația aia și nu s-a schimbat nimic: casa e tot în picioare, pădurea nu s-a clintit nici ea.

Un alt fum își găsește loc în plămânii mei, răsucindu-se în mine. De cealaltă parte a geamului, oceanul alunecă precum un strat de ulei negru, liniștindu-mi bătăile inimii. Arată aproape ademenitor, dar sub aparența lui adormită, apa e înghețată și curentul suficient de puternic încât să te tragă la fund și să termine cu tine. Stând pe marginea căzii, mă simt ca o supraviețuitoare pe o plută, sperând ca până la răsărit să ajung la țărm. Filtrul îmi arde buzele, făcându-mă să tresar și să mă adun.

Chiar dacă nu s-a văzut deloc azi, soarele s-a dus de tot acum, iar norii s-au înnegrit la sosirea nopții. Mucul țigării sfârâie sub șiroiul de apă de la robinet, apoi îl arunc în coșul de gunoi. În loc să plec, îmi mai aduc un pic de alinare, rămânând încă o vreme cu amintirea tatei.

Tata. Avea să moară la niciun an după acea convorbire cu doctorița S. încă o moarte căreia să-i supraviețuiesc. Inima lui puternică s-a consumat prea mult făcându-și griji pentru mine. Mă sprijin de perete, cu fața scăldată în lacrimi. Lacrimi pentru absența lui și pentru că un om bun ca el e mort, în timp ce într-un om ca Steven încă bate o inimă. Pentru că, fără Steven, tata ar fi încă aici. Dar, pe de altă parte, dacă tata n-ar fi murit, eu n-aș fi aflat niciodată adevărul.

43. Ellie

Lumina din ochii lui s-a schimbat, strălucirea le vine acum dintr-o ură arzând mai puternic decât o furie sau un dispreț nimicitor. Comportamentul

calm și rece al profesorului Steven Harding s-a topit și i s-a scurs din corp, i s-a diluat în urină și a lăsat la vedere bărbatul gregar de dedesubt.

— N-o să te iert niciodată pentru asta.

— Faptul că ai făcut pipi în sticlă ar trebui să fie ultima ta grijă acum.

— Ești nebună. Delirezi. De câte ori trebuie s-o spun? Nu am profitat de nimeni. N-au spus niciodată „nu”.

Tirada lui mă face să mă prăbușesc pe podea, unde mă așez cu picioarele încrucișate. Dominația egoului său este epuizantă. Un monolit gigantic pe care și l-a ridicat singur, care îi blochează perspectiva și ricoșează totul spre el. Chiar trebuie să fie zdrobit într-un nisip fin, să-l expună ca pe un impostor ce este, să nu-i mai lase niciun loc unde să se ascundă.

Faptul că l-am legat i-a răpit mai mult decât libertatea; i-a smuls și hălci întregi din încrederea în sine. Recent, am văzut în *Washington Square News* un articol despre dr. Albert Mehrabian și cartea lui, *Silent Messages*[{11}]. Articolul prezenta descoperirea potrivit căreia doar șapte procente din orice mesaj sunt transmise prin intermediul cuvintelor, treizeci și opt prin voce și cincizeci și cinci prin limbajul nonverbal – mimică, gesturi, postură[{12}] etc… Uitându-mă la Steven, înțepenit chiar acum în scaunul lui, mă întreb cât de mult din acele cincizeci și cinci de procente a fost deteriorat.

— Doar pentru că tu le-ai încurajat.

Lipsa lui de înțelegere, aparent autentică, dar mai probabil prefăcută, mă face să mă ridic în picioare și să-mi controlez frustrarea bătând încolo și încoace podeaua în formă de tablă de șah. Regina poate să se miște mereu în orice direcție, dar în jocul ăsta regele este blocat într-o perpetuă stare de șah, aflând astfel că nu este omnipotent.

Prinzând o strălucire a flăcărilor, inelul cu sigiliu de pe degetul lui mic îmi face cu ochiul.

— Semeni așa de mult cu taică-tău.

Dau din cap spre inel.

— Ai primit până și sigiliul lui.

— Ăsta nu-i un sigiliu, îmi răspunde el, mișcând din degetul mic. E un cadou primit când mi-am luat doctoratul.

— Sau un cadou pentru un măr care nu a căzut departe de trunchiul său patriarhal? Iartă-mă, știu că detești clișeele. Dar amintește-ți, mi-am făcut temele, ca orice student conștiincios. Știu tot despre tati Harding și despre

apucăturile lui de fustangiu. Sunt destul de sigură că unele dintre ele nu aveau vârsta consimțământului legal. Amândoi ne-ați văzut ca pe niște mijloace pentru un scop. Să vă mângâiați egourile și penisurile deopotrivă.

— Serios, Ellie?

— Le alegeai pe cele singure, le făceai să se simtă speciale, le dădeai cantitatea potrivită de atenție ca să le determini să creadă că au o șansă, așa că ele erau cele care se aruncau asupra ta, iar tu te puteai amăgi că nu ai făcut nimic greșit. Le făceai să creadă că sunt Jane Eyre, iar tu ești Mister Rochester al lor.

Îi cercetez chipul în căutarea unei reacții. Chiar este cel mai priceput dintre prădători, unul care te ademenește cu complimente, interesat să-și seducă prada prin a o face să se întindă în fața lui, oferindu-se de bunăvoie. Este atât de iscusit, încât aproape că am căzut în capcană la prima noastră întâlnire. Câteva pahare m-au făcut să las garda jos, în timp ce lumea se tulbura în jurul nostru. Am fost prinsă în mreaja surâsului său. Își alege bine locul, atmosfera creată de voci și de trupa live sunt propice pentru fabricarea aerului de intimitate – răsuflarea lui caldă pe gâtul meu, apăsarea degetelor pe o mână sau pe un braț, de fiecare dată când trebuia să ne aplecăm unul spre celălalt ca să ne continuăm conversația. M-am pierdut în farmecul lui, îndrăgostindu-mă rapid de acea *persona* pe care a rafinat-o în atâția și atâția ani. În cele din urmă, a trebuit să mă scuz și să mă așez pentru câteva minute pe un veceu de la baie, ca să mă adun și să-mi potolesc ritmul inimii.

Abundența detaliilor despre tehnica lui face ca o venă subțire să-i pulseze sub pielea delicată de sub ochiul stâng. Dacă am fi fost la un joc de pocher, tocmai aș fi descoperit ce mână are.

— De unde ți-au venit ideile astea tâmpite?

— Am sursele mele.

Mica zbatere flutură sub ochi și mă bucur de stresul fizic pe care i-l provoacă spusele mele.

— Sunt surprinsă că nu ți-a scăpat niciodată și nu mi-ai zis din greșeală „draga mea Jane”.

Și atunci văd, în sfârșit, lucrul pe care am așteptat să-l zăresc în ochii lui de când l-am legat în scaunul ăsta cu rotile – o fulgerare de frică autentică.

44. Ellie

Eu stau în picioare, el stă pe scaun, iar între noi tăcerea curge ca un râu care ne înghite. În jurul nostru se adună întunericul; este doar după-amiază târziu și lumina aproape că s-a dus de tot, nu că ar fi fost prea multă în timpul zilei. Și când te gândești că sunt locuri pe lume în care nopțile înghit zilele și se întind pe luni întregi de întuneric, unde singura rază de soare înseamnă un bob de lumină la orizont… N-a fost vorba decât de o zi și faptul că n-am văzut soarele mă împinge deja la limită.

Pierderea luminii adâncește umbrele și stârnește fricile ultimei nopți. Abandonându-l pe Steven, atenția mea se îndreaptă în sus, pe scări. Cercetez palierul de la primul etaj, așteptându-mă să zăresc silueta unei fantome, amintirea unui intrus stând într-un colț sau pe balustradă, privind în jos și judecându-ne. Pentru o fracțiune de secundă, frica îmi trimite un deget de gheață pe șira spinării. Cercetez bezna cu ochii, până când îl aud pe Steven dregându-și vocea.

— Încetează să te mai porți ca o victimă, Ellie. Nimic din ce-am făcut nu-ți dă dreptul să faci lucrurile astea.

Insistența lui de a face să pară că toate acestea sunt despre mine și despre incapacitatea mea de a gestiona ceea ce el crede că nu-i decât o mică trădare este extrem de enervantă, și totuși foarte tipică. Mi se târăște pe sub piele, mici descărcări electrice înțepându-mă în claviculă și în partea din spate a brațelor. Incapabilă să-l privesc și să-i mai văd delirul, mă reped în vestibul, apoi în living. Trec pe lângă ficus, rup o frunză și o răsucesc între degete. Cum poate încă să creadă că asta este doar răzbunarea unei femei înșelate? Vederea funiei și a lațului nu a reușit să-l sperie într-atât încât să-și recunoască vina. Cercetez încăperea după ceva ce-aș putea folosi drept amenințare, să-l scutur din starea asta de dispreț. Îmi atrage atenția arama instrumentelor pentru șemineu, dar apoi observ elementul evident care mă privește fix din spatele canapelei.

Când mă întorc la el, vederea cuțitului din mâna mea îl face să-și înceteze mișcarea sacadată. Își încordează degetele pe mânerele scaunului și se împinge în spătar. Chiar și frica lui e predictibilă. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât se îndreaptă mai mult de spate, întinzându-se până la un punct în care vertebrele trebuie să se fi desprins una de alta. Indiferent cât

de mult încearcă, n-are unde să fugă. Muchia cuțitului îi apasă pielea de sub pomete și îi taie respirația preț de o clipă, cât își răsucește capul.

— Nu te mișca, îi ordon. N-ai vrea să te tai din greșeală.

Se supune fără să opună rezistență, fără să spună un cuvânt. Ghidat de mâna mea, cuțitul coboară pe obraz, până spre colțul gurii, urmând o linie imaginară pe același traseu pe care îl urmam cu degetul atunci când mă prefăceam că vreau să duc lucrurile mai departe, în pat. Euforia acestui gest este copleșitoare și îmi eliberează impulsuri despre care nici nu bănuiam că există. Furia se retrage și pieptul mi se încordează, înfiorat la gândul lucrurilor de care sunt capabilă, al satisfacției și plăcerii obținute dacă i-aș face rău, dacă aș fi arhitecta suferinței lui.

Mă întreb cât de tare ar trebui să apăs ca să-i străpung pielea, să văd sângele apărând la suprafață.

— Care crezi că ar fi pedeapsa potrivită? Poate o crestătură mare și frumoasă în obraz ar fi ce-ți trebuie. Gata cu apariția arătoasă și spilcuită care să le atragă pe fetele impresionabile. Dar atunci…

Apăs încă puțin și lama cuțitului se adâncește un pic, totuși fără să străpungă pielea. În gâtul întins, mărul lui Adam culisează ca o bilă propulsată de lovitura cu ciocanul din jocurile de bâlci, măsurând forța terorii la care e supus.

— … cicatricea ar putea să-ți aducă simpatia lor.

Zâmbind, plimb cuțitul pe puntea îngustă a gâtului, apoi continui pe lățimea pieptului. Privirea lui panicată se mută, ca o minge de ping-pong, dinspre fața mea spre cuțit; e disperat să supravegheze cât de hotărâtă sunt și, în același timp, să urmărească lama cuțitului și destinația spre care tind. Cam pe la jumătatea drumului, muchia vârfului ciupește totuși țesătura puloverului, făcând o găurică.

— Scuze.

Zâmbesc din nou. Sub lama cuțitului, pieptul îi freamătă într-o respirație superficială. Petele umede de la subsuori, unde lâna e colorată într-o nuanță mai închisă de bleumarin, emană un miros îngrozitor, greu. Când cuțitul ajunge la marginea tare a blugilor, zăbovesc un pic, trecând lama de-a lungul muchiei de denim care se întinde chiar sub buric. Sub haine este pielea, acoperită cu puful fin pe care l-am sărutat de multe ori. Aș putea să crestez straturile de lână, bumbac, piele și, în cele din urmă, peretele de mușchi încordați de sub care i s-ar revărsa în poală zeci de centimetri de

intestine încolăcite. Printre ele ar aluneca oare afară și unele dintre secretele lui, scăldate în sânge cald?

Ideea este ispititoare, dar nu face parte din plan. Ar fi prea simplu și nu merită să scape ușor. În tot acest timp, nu-mi iau ochii de la chipul lui; mă întreb dacă poate să-și dea seama la ce mă gândesc.

Îmi reiau călătoria pe trupul lui, în jos. Când cuțitul ajunge la prohab, tot restul corpului se încordează de frică. Plimb lama în cerc, trăgând-o ușor pe sub scrot.

— Sau aș putea să-ți tai pur și simplu boașele, să mă asigur că niciodată n-o să le mai poți face rău fetelor. Ai prefera asta, în loc să fii dat în vileag ca agresor sexual? Ar fi o pedeapsă mai potrivită, profesore? Să-ți pierzi ouăle, în locul carierei?

— Ești nebună.

Lama mai face un cerc în jurul prohabului, iar oțelul ascuțit răzuie denimul.

— Crezi că ești un tip grozav, nu-i așa? Un bărbat care tratează bine femeile, fiindcă plătește pentru toate alea și – ce ziceai? — le oferă locul în metrou? Cinele, cadourile costisitoare și bunul-simț nu te fac special și nici nu-ți dau dreptul să faci tot ce vrei. Femeile nu sunt jucăriile tale, Steven. Nu poți să ne cumperi și apoi să ne îmbraci, ca pe niște păpuși. Faptul că le-ai ascultat pe fetele alea și ai fost drăguț cu ele când toți ceilalți le ignorau nu înseamnă că îți datorau ceva. Nu poți să le distrugi viețile și apoi să te porți de parcă ar fi vina lor, să spui că ele au cerut-o.

— N-am făcut rău nimănui. Îți pot spune și ele.

Își linge buzele.

— Iar dacă le-am rănit sentimentele, atunci chiar îmi pare rău.

Cu capul plecat, mă uit spre cuțit; am nodurile degetelor albe de la cât de tare strâng mânerul.

— Încetează să te mai porți de parcă am ucis pe cineva.

Mă ridic, am genunchii amorțiți de la cât am stat pe vine. Trebuie să îndepărtez cuțitul de el. De mine. Ideea de a-i tăia gâtul ca să-l fac să înceteze cu minciunile care-i ies pe gură este mult prea tentantă în momentul ăsta. Mă întorc în living și las cuțitul pe canapea.

În vestibul, umbrele s-au întins atât de mult, încât se ating și se coagulează într-un întuneric uniform. Cu un clic, strălucirea albă a candelabrului inundă încăperea. Abia acum îmi dau seama că vrejii lungi de

sticlă, coborând din tavan, dau impresia unei colecții de țurțuri profilându-se deasupra noastră. Chiar dacă noaptea a fost alungată din încăpere, lumina aruncă o răcoare artificială care îmi smulge un frison.

Iluzia delirantă că nu are nicio responsabilitate este foarte înrădăcinată în el – o buruiană care a crescut puternică și rezistentă, cu rădăcinile înfipte foarte adânc în mintea lui. O să-mi ia mai mult decât am crezut ca să trec de ea, s-o smulg de-acolo și să scot de dedesubt adevărul sufocat. Dar n-o să mă opresc până n-o să reușesc.

45. Steven

Îndată ce Ellie a fost din nou înghițită de întunericul din bucătărie, Steven începe să se lupte iar cu scaunul. Dar încremenește în toiul unei alte încercări de a se dezmorți, în ciuda legăturilor. Pe mâna stângă, banda adezivă din jurul încheieturii s-a slăbit zdravăn. Dacă-și rotește suficient palma, ar putea s-o scoată din legătură. Începe să lucreze, cu smucituri scurte. Își scutură mâna stângă, cu ochii fixați asupra cuțitului lăsat pe spătarul canapelei, din care zărește o frântură prin ușa deschisă. Lama proeminentă îl motivează.

Evadarea nu mai este un concept abstract. Este la o aruncătură de băț. O poate face. Doar să spargă în obiective gestionabile o acțiune care părea de neîndeplinit: mai întâi să se ridice de pe scaun, apoi să ia cuțitul și pe urmă să fugă de-aici.

Ea e pierdută, dar orice ar fi avut de gând cu acel cuțit este ultima dintre grijile lui de acum. Acele trei cuvinte pe care i le-a spus mai devreme continuă să-i clocotească în minte – *draga mea Jane.*

Nu i-a spus că nu le-ar fi întâlnit niciodată pe J. sau pe A., dar niciuna din ele nu știa nimic dincolo de propria relație cu el. Cum de Ellie părea să știe atât de multe? Banda adezivă îi roade pielea, însă nu se oprește. Trebuie să pună la îndoială fiecare moment al relației lor, dar mai ales pe acelea când nu era lângă ea. Până acum n-a fost deranjat de acest aspect. Ce făcea Ellie când el intra la duș fără ea? În dimineața de după prima lor noapte petrecută împreună o găsise studiind cu atenție livingul, dar poate că, fără să știe, o prinsese de fapt spionând. Se trezise având alături doar urma de căldură lăsată de trupul ei în pat, așa că plecase s-o caute și o

găsise în living, îmbrăcată în cămașa lui, trecându-și degetele peste cotoarele revistelor și cronicilor aliniate ordonat pe un raft. Se sprijinise de tocul ușii, contemplându-i mișcările în spațiul și în hainele lui.

— Ce-s astea?

Întorcându-se, îi oferise un zâmbet perfect încadrat de părul ciufulit. Un amestec impecabil de inocență și de sexualitate, care a făcut să i se strângă stomacul.

— Reviste și ziare în care am fost publicat.

— Ai fost publicat… Cu ce anume?

— În principal, eseuri, articole, câteva recenzii.

În mod normal, acela ar fi fost momentul în care s-ar fi oferit să-i plătească taxiul, după promisiunile că o s-o sune și o să facă planuri pentru mai târziu, dar s-a trezit că îi place s-o mai vadă zăbovind.

— Îmi citești și mie din ele?

— Nu vreau să te plictisesc.

— Sunt sigură că le poți face să sune interesant.

S-a întors apoi spre șirul de reviste. N-a mai lăsat-o să plece până duminică dimineață. Ellie – fata care a rămas, dar fusese într-adevăr alegerea lui?

Sub această nouă și neiertătoare lumină, gestul său măreț de adineauri, de a-i oferi o cheie de la apartamentul lui, devine ridicol, o acțiune prostească. Umilința i se zbate atât de tare în piept, încât i se pare că aproape îl îneacă. Cel mai probabil s-a servit singură și are deja o cheie. În mintea lui, Ellie intră în apartament când el e la serviciu, deschide sertarele, frunzărește hârtiile. A lăsat-o înăuntru și ea a abuzat de încrederea lui în cel mai rău mod posibil. Și doar își promisese să nu le lase niciodată să intre în viața lui.

Zoey. Numele acesta se ridică la suprafața memoriei, alături de gustul amar al trădării. Nu se mai gândise de ani întregi la ea, nu-și dăduse voie să viziteze din nou acea parte din viața lui; însă minte. Câteodată, noaptea târziu, în rarele ocazii când nu poate să doarmă, se întreabă ce-ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat diferit între ei: dacă, acum, aici, ar fi fost alt bărbat. Sau dacă ar mai fi fost aici.

•

Se pierduse, încercând să ajungă la cursul de justiție socială, când Steven se ciocnise de ea.

— Justiția socială e supraestimată, i-a spus el. Vino să bei o cafea cu mine. Cappuccino? Latte? Mocca? Te rog, spune ceva înainte să ajung la macchiato. Nu sunt sigur că mă descurc cu o fată macchiato.

— Dar ce-i așa de îngrozitor la macchiato? a râs ea.

— Vino cu mine și-ți zic. O să fie mult mai fascinant decât cursul ăla, îți promit.

Era atât de diferită de el, avea o ciudățenie de care s-a îndrăgostit. Facultatea era timpul experimentelor, iar Zoey, subiectul perfect. Îi plăcea să meargă la marșuri și proteste, refuza să mănânce orice avusese cândva un chip și-și dădea cu prea mult creion negru în jurul ochilor. Să fie cu Zoey era ca și când ar fi încercat să prindă un zmeu dansând în vânturi vijelioase, ceva incitant care-l lăsa mereu fără răsuflare.

— Hai cu mine la reședința din Hamptons, în weekendul cu Ziua Muncii, i-a spus el pe când stătea lungită în patul lui, cu trupul gol adăpostit în hanoracul lui de la Princeton.

Devenise un accesoriu permanent al camerei sale de cămin, un element pe care era pregătit să-l introducă în mediul familial și să-l prezinte părinților lui.

— Ești sigur? Cred că în mediul ăla o să ies în evidență ca un cucui în frunte, socialist.

— Asta-i toată ideea, poți să zburătăcești niște pene republicane bătrâne, să faci lucrurile mai interesante.

Lui nu i-a luat mult s-o convingă să vină, dar ei i-a luat mult să-l convingă să ia un autobuz, în loc să meargă cu trenul sau să se lipească de alți studenți care aveau drum într-acolo. Experiența l-a făcut să se simtă întinat în foarte multe feluri. Trei ore într-o conservă lunguiață din tablă, pe roți, cu un aer condiționat paradit, în care toate scaunele erau ocupate de câte un trup copt de căldură. Toată lumea lucea de sudoare sub soarele necruțător care lovea geamurile, erau înconjurați cu totul de un aer stătut, străbătut de miasma amară a făpturilor umane captive în valul de căldură.

Când au coborât din autobuz, împleticindu-se, s-au hotărât să nu intre în casă, ci să se scalde în valurile Oceanului Atlantic, ca să se răcorească. Mai târziu, când au ajuns la locuința părinților lui, pielea li se strângea deja de la sare și de la statul la soare.

— Alo? a strigat el ca și cum ar fi făcut parte dintr-o echipă de salvare, în căutarea unui semn de viață.

— Steven.

Maică-sa a apărut imediat în urma cuvintelor de bun-venit. Ochii îi străluceau de bucurie. A venit spre el cu brațele deschise, într-o invitație disperată la o îmbrățișare. Ea l-a strâns cu putere, iar el a lăsat-o să-l strângă cât dorește, întrebându-se ce crede Zoey despre scena asta. După un timp jenant de lung, brațele mamei l-au eliberat.

— Hei, ia uite-l și pe domnul Harding, a spus Zoey cu un rânjet enorm pe chipul pistruiat, scuturând mâna tatălui lui cu un entuziasm care a străpuns stânjeneala și a spulberat ciudățenia momentului de dinainte.

Buzele tatălui s-au întins într-un zâmbet subțire, iar Steven și l-a imaginat pe bătrân înghițindu-și corecția „De fapt, se spune profesorul Harding", înțepenită în gât.

Fără să aibă habar de asta, Zoey s-a îndreptat spre mama lui, lăsând în urmă dâra obișnuită de parfum de paciuli, apoi a îmbrățișat-o pe aceasta sub privirea sceptică a tatălui, care ridicase din sprâncene. Lui Zoey îi lipsea o componentă esențială pentru a câștiga aprobarea tatălui său: respectabilitatea. Și-l imagina deja pe bătrân referindu-se la ea. În timpul prânzurilor luate în oraș, ca la faza rebelă a fiului său.

— Să mă fut dacă taică-tău nu-i un ticălos, i-a spus Zoey în timp ce se dezbrăcau ca să meargă la culcare, în prima seară petrecută acolo.

Orele serii nu domoliseră arșița de peste zi. Dimpotrivă, noaptea parcă o stârnise și mai tare, așa că dormeau dezbrăcați sub cearșaful subțire din bumbac. O privise la cină înfruntându-l pe taică-său în legătură cu asistența socială oferită de stat și politica de imigrare – republicanul dur și democratul idealist încrucișându-și spadele peste două sticle de Merlot.

— Mi-ar plăcea la nebunie, glumise el, coborând cu gura pe trupul ei până la scobitura șoldului stâng, care găzduia tatuajul cu amprenta unei gheruțe de pasăre – un omagiu adus melodiei ei preferate –, lângă care se ondula părul auriu, cu toate că se epilase în urmă cu doar câteva zile.

Runda a doua a avut loc pe terasă, în timpul prânzului organizat de mama lui. Obosit de argumente și contraargumente, Steven a tras-o pe Zoey de pe bancă și apoi a sărit în piscină, în picioare, cu ea ghemuită la el în brațe. I-a plăcut nespus cum s-a făcut mică de tot, cuibărindu-se la pieptul lui ca și cum s-ar fi pregătit pentru impactul cu apa. Când ghiuleaua improvizată din trupurile lor a atins suprafața, ea a țipat. Șocul apei reci i-a întărit sfârcurile, ițite imediat de sub bluza îmbibată cu apă, lipită toată de

piele. Ștergându-se pe față, Steven a zărit călcâiele pantofilor lui taică-său trecând prin ușile verandei. La masă, printre resturile de mâncare și pahare pătate de sosuri și vin, cu capul plecat, maică-sa își tot împăturea și netezea șervetul.

În ziua următoare era marele eveniment: petrecerea anuală de Ziua Muncii, ținută la reședința Harding. Prieteni și familie se adunau în grupuri mici pe terasă sau sub umbrelele uriașe, ca să se ascundă de soarele neobosit. Temperatura crescuse iar peste noapte; acum se putea vorbi oficial despre un val de caniculă. Înghesuit undeva, la umbră, Steven fusese acaparat într-o conversație cu o vecină în vârstă – Edna cumva –, care insista să afle fiecare detaliu din fiecare minut al vieții lui la Princeton. Mirosea ca un magazin de chilipiruri, un amestec de naftalină și un pic de mucegai. Cumva, femeia aceea zbârcită mirosea ca hainele lui Zoey.

— Pesemne că tatăl tău e foarte mândru, a spus ea punându-i pe braț o mână uscată, învelită într-o piele ca hârtia, pătată cu alunițe de bătrânețe, care abia acoperea venele albastre, proeminente.

— Sigur că este, mințise el.

Singura persoană de care fusese vreodată mândru taică-său era el însuși, și categoric nu Steven, care mersese la Princeton, în timp ce bătrânul era absolvent de Yale.

În timp ce plicticoasa bătrână îi dădea înainte cu tinerețile ei petrecute la vreo facultate uitată de Dumnezeu, Steven scana grupurile împrăștiate peste tot în căutarea coamei blonde a lui Zoey și a umerilor ei ușor înroșiți sub bronzul cafeniu.

— Mă scuzați un pic?

A plecat fără să aștepte răspunsul. A trecut de la un grup la altul, însă Zoey era de negăsit. Abandonând cuptorul de afară, s-a strecurat prin ușile din sticlă, sperând că măruntaiele casei îi vor oferi niște răspunsuri în privința locului unde se afla. A găsit-o în bucătărie, cu corpul pe jumătate aplecat în frigiderul gigantic.

— Ce faci acolo?

— Am venit să iau ceva și nu pot nici cu prețul vieții să-mi amintesc ce anume. Mă bucuram de răcoarea binevenită a frigiderului și tocmai generam o factură uriașă la electricitate pentru a-i tăi, a râs ea, închizând ușa.

În ciuda frigului, obrajii ei păreau încă încinși de la căldură.

— Să mergem să înotăm, a spus ea, strecurându-și degetele printre ale lui.

— L-ai văzut pe taică-tău? l-a întrebat maică-sa pe când ieșeau din casă.

— Cred că s-a dus la baie, a replicat Zoey, strângându-l ușor de degete.

După ce soarele a coborât în spatele caselor care mărgineau coasta, petrecerea – ca multe altele – s-a mutat pe plajă, unde toată lumea aștepta spectacolul de focuri de artificii pe care-l ofereau în fiecare an. Din nou, Zoey era dispărută în mulțime. Prima explozie de artificii verzi și roz a aprins cerul nopții, iar ea nu era acolo ca să împărtășească momentul cu el. În timp ce toți ochii erau ațintiți pe cer, el a apucat-o îndărăt, spre linia caselor.

A găsit-o lângă locuința familiei Meyer, cu trupul strivit între o palisadă veche și o siluetă nu cu mult diferită de a lui. Următoarea izbucnire de auriu înflăcărat sus, pe cer, a luminat chipul lui Zoey, a cărei limbă era adânc înfiptă în gura tatălui lui.

Șocul de a-l vedea pe bătrân împreună cu iubita sa l-a zdruncinat binișor. A încremenit, cu ochii ațintiți pe mâna lui taică-său coborând și dispărând în V-ul care deschidea pantalonii scurți din denim ai fetei, cu degetele în ea, în timp ce încheietura i se freca de gheruța de pasăre tatuată pe pielea ei. N-a putut să-și mute privirea nici când fata s-a rupt din sărut, dând capul pe spate în abandon, oferindu-i tatălui lui acea imagine a plăcerii pure care, până atunci, fusese numai a fiului.

Fâșâitul următoarei salve pirotehnice lansate pe cer a tăiat legătura, iar Steven a rupt-o la fugă. S-a chinuit să străbată plaja, cu nisipul umplându-i pantofii tot mai lăbărțați. I-a scos și i-a aruncat în ocean. S-a întors abia când Zoey și toți ai casei adormiseră, osteniți.

În dimineața următoare, la micul-dejun, a fost foarte tăcut. Taică-său s-a întins după carafa cu suc proaspăt de portocale, preparat de menajeră, pentru că nu-i plăcea sucul din supermarket. Gestul a lăsat la vedere încheietura și peticul de piele care se frecaseră de tatuajul lui Zoey, cu o seară înainte.

Nu l-a confruntat niciodată pe taică-său în legătură cu acea întâmplare. Nu i-a spus nimic nici lui Zoey. După ce s-au întors, în săptămânile care au urmat, au mai făcut sex de câteva ori, dar de fiecare dată când îi vedea tatuajul, imaginile cu ea și taică-său îi explodau în minte ca niște grenade de șoc. A încetat s-o mai sune și a evitat-o prin campus, ceea ce nici nu era

dificil, din moment ce aveau cercuri de prieteni care nu prea se intersectau.

După aceea, n-a mai adus niciodată o fată acasă le ai lui. N-a mai lăsat-o niciodată pe vreuna dintre ele să intre în lumea aceea. Nu s-a mai îndrăgostit niciodată așa. Până la Ellie.

46. Ellie

Bucătăria este scufundată într-un întuneric spart doar de lumina care vine din vestibul. După o seară petrecută aici cu pregătirea cinei, sunt destul de familiarizată cu configurația spațiului pentru a-mi găsi drumul spre capătul celălalt fără să dau cu piciorul în ceva sau să mă lovesc cu șoldul de vreun colț de mobilă. A trebuit să evadez fie și pentru o clipă din furtuna tăcută din cealaltă cameră.

Chiar dacă știu bine ce vreau, zăbovesc în umbră, cu coatele rezemate de blatul din granit de culoare vineție, ca o vânătaie. În ciuda tuturor motivelor mele, toată treaba asta se dovedește mult mai dificilă decât mă așteptam. Mă simt epuizată, de parcă desconsiderarea și rezistența lui Steven s-ar fi hrănit cu toată energia mea, sugându-mi-o direct din măduva oaselor. Îmi umplu încet plămânii cu aer și îi simt cum îmi apasă coastele.

Pipăi pielița strugurilor căzuți din castronul cu fructe. Culeg o boabă, apoi mi-o arunc în gură. Mi se rostogolește pe limbă înainte s-o prind între dinți. Testez textura cojii, presiunea pe care o pun măselele pe pulpa strugurelui, prin membrana lui subțire. Când sunt gata, strivesc boaba și carnea fructului zemuiește din carcasa ei, iar sucul îmi inundă gura. Pradă nevoii de zahăr, mai ciugulesc un bob. Gustul strugurilor mă duce mereu înapoi, în vara aceea, când între noi a stat o salatieră plină cu struguri. Ea curăță boabele de pieliță cu dinții, incitată de răbdarea pe care o cere acest lucru. Vrea să știe dacă are câtă trebuie. Stăm la ea în grădină, iar firele de iarbă ne gâdilă picioarele goale. Soarele ni se revarsă pe umeri; ai ei s-au înroșit ușor, împestrițați de o constelație de pistrui, cu galaxii întregi înflorind sub arșiță. Boabe de struguri prinse între degete, dinți lucrând asupra pieliței. Bucurându-se cu tot sufletul când reușește, gura i se arcuiește într-un zâmbet. Era diferită de mine în privința asta, și totuși asemănătoare în atâtea altele.

În intimitatea bucătăriei, folosesc această pauză ca să mă reconectez cu

mine însămi. Mă desfășor toată, întind brațele, coloana, trupul. Să fii viu înseamnă cu mult mai mult decât o bătaie de inimă în piept și o respirație în plămâni. Devin iar eu însămi, nu o persoană modelată într-o imagine care să-l seducă, să-l mențină interesat și legat de mine până când reușesc să-l aduc aici fără să-i dau nimic de bănuit.

Adevărata mea personalitate hibernează deja de luni întregi în adâncul minții, tăcută de fiecare dată când el se aștepta să-i mângâi egoul, fără să spun „nu", chiar dacă nu aveam chef, fără să-mi fie greață sau să-l mușc prima dată când l-am luat în gura mea, dar urlând în mine de fiecare dată când vorbea cu o adolescentă. M-am deghizat în spatele zâmbetelor și al comportamentului timid, uitându-mă la el prin lentila distorsionată a adorației. Am supraviețuit momentelor înfricoșătoare când nu mai știam cine sunt, pierdută în intensitatea unui sărut, în tandrețea unui gest, când nu doar că am crezut propriile minciuni, ci și pe ale lui – prefăcătoria că ar fi un bărbat afectuos și atent. Dar, pe măsură ce aerul îmi urcă în plămâni, colțurile fotografiei îndesate în sutien îmi înțeapă pielea, aducându-mă înapoi dintr-o relație care mi-a testat limitele sănătății mintale.

Frigiderul bâzâie în spatele meu cu un zumzăit ușor ce îneacă totul în jur, până când nu-l mai aud decât pe el. Ca bâzâitul muștelor care dau târcoale unui fruct putred sau unei picături de sânge. Apăs cu unghiile în blatul dur până când vârfurile lor amenință să se rupă. Mă inundă o dorință nestăvilită de a sparge nenorocitul ăla de obiect, să fac să dispară zgomotul, dar n-ar trebui să-mi irosesc energia. Furia pe care o hrănesc aparține altcuiva. Mâna mi se strânge într-un pumn și îmi conserv această furie, o emoție care ne-a fost refuzată de atâtea ori, când ni s-a spus că mânia este nedemnă și nepotrivită pentru o doamnă. Orice ni s-ar întâmpla, trebuie să îndurăm cu un nenorocit de zâmbet sau cu demnitate. Bărbați ca Steven dau din cap, ambalându-și dezamăgirea într-un oftat greu, în timp ce ne fac isterice sau prea sensibile, în fine, dețin și eu propria furie – am tot dreptul la ea –, exploatându-i puterea după propria dorință.

Aerul șuieră în spatele meu. Preț de o clipă, mă aștept ca spațiul să se umple cu prezența morții încarnate, limbi de foc strâns împletite care prind o frântură de lumină. Îmi imaginez pielea palidă, ochii lăptoși privind prin mine, buzele albăstrui zâmbind.

Mă întorc, bucătăria e pustie. Nu știu dacă să fiu ușurată sau dezamăgită, dar știu ce trebuie făcut mai departe.

47. Ellie

În vestibul, simt ura rostogolindu-se din Steven.

— O să sfârșești după gratii pentru chestia asta, latră el cu bule de salivă în colțul gurii.

Interpretează liniștea mea ca pe o invitație să continue:

— Până acum poate că aș fi înclinat să fiu îngăduitor, dar s-a terminat. Imediat ce scap din scaunul ăsta și din casa asta blestemată, o să fac o plângere.

Strâng în palme mânerele scaunului și mă lupt să-l scot din vestibul și să-l duc înapoi în camera principală; parcă în ultimele ore ar fi câștigat în greutate, parcă furia i s-ar fi transformat în plumb, atârnându-i greu în corp.

— Mă auzi? O să te dau și-n judecată. O să te dau în judecată, Ellie. O să sfârșești într-o secție de psihiatrie. N-o să-ți mai revii în veci din asta.

Își răsucește capul într-o parte, ca să prindă o frântură din mine, să-mi atragă atenția, dar rămân tăcută. Când își dă seama că n-o să capete niciun avantaj și niciun răspuns de la mine, se oprește. Nu mai sunt Ellie. Nu este obișnuit cu femeile care nu se supun voinței lui. Dacă mă gândesc bine, nu este obișnuit ca femeile să pună punct, fiindcă el preferă mințile maleabile ale tinerelor fete.

Fiorul rece pe care l-am simțit mai devreme nu m-a părăsit; și-a întins rădăcini înghețate ca niște vene reci pe sub pielea brațelor mele; mi le frec zdravăn, dar nu se schimbă nimic. Arunc în cenușă câțiva bușteni. Împung cu vătraiul jarul aproape stins din vatră, până când strălucește din nou, readus la viață.

— Dacă vrei să se aprindă, ai nevoie de niște hârtie, spune Steven, oferindu-mi un sfat pe care nu i l-am cerut.

Paginile unui ziar se transformă, în mâinile mele, în mici ghemotoace mototolite care aterizează în șemineu. Chiar dacă este profesor de literatură, sunt sigură că ar fi preferat să întețesc focul cu pagini din *Demonii,* dar cartea se află aici pentru a alimenta un alt fel de foc. După ce scormonesc un pic în cenușă, apare o flacără care linge bușteniі, lăsând limbi negre pe miezul moale al lemnului. Fierbințeala îi pervertește carnea albă; odată ce simte gustul, va continua să ardă frenetic, până când îl va consuma cu totul.

Pe ecranul uriaș al ferestrei se desfășoară o scenă – estompată de stratul

dublu de sticlă – în care vântul neîndurător lovește siluetele întunecate ale pinilor și ridică de la pământ stratul prăfos de zăpadă, răsucindu-l în aer. Furtuna și-a recăpătat forța. Spre ocean, valurile se sparg tăcute pe nisip, adăugându-se fără voce la dramatismul dezlănțuit al naturii, iar oceanul se aruncă pe țărm lovindu-l ca un pumn furios izbit în piept. Singura coloană sonoră a haosului de afară se estompează într-un șuierat și în bufnitura moale care trece prin geamul dublu.

— Ai auzit de legea consecințelor neintenționate? îl întreb cu ochii ațintiți încă asupra peisajului sfidător, maltratat de vreme.

— Poftim?

Vocea îi sună distrat. Mă întorc, ca să-i captez întreaga atenție. Agitația lui încetează.

— Legea consecințelor neintenționate. Ai auzit de ea?

— Serios, acum vrei să discutăm despre sociologie?

Drept răspuns, ridic din umeri.

Confuzia îi pune stăpânire pe chip, întinzându-se până la frunte. Tumultul de emoții care s-a instalat acolo într-o etapă sau în alta de când și-a recăpătat conștiența oferă un contrast uriaș cu încrederea în sine și controlul, de obicei accesorii permanente ale personalității sale. Dar această nouă baterie de emoții – frică, vină și confuzie – nu scormonește decât la suprafață. Acolo, în profunzime, este același bărbat.

•

Singura dată când am mai văzut în el un asemenea stres a fost nu cu mult după ce am început să ne întâlnim. Stabiliserăm să ne vedem la Norman's Café după ultimul meu curs din ziua aceea. El a ajuns primul și mă așteptă, cu obișnuitul meu cappuccino deja pe masă. I-am zâmbit, prefăcându-mă că observ grija și atenția lui, în loc de controlul exercitat prin acest gest. Când m-am așezat, m-a tras spre el ca să mă sărute, apucându-mă cu mâna de ceafă. Cu ochii închiși, mi-am imaginat orice alte buze lipite de ale mele, ca să nu mă încordez când mă atinge.

— Ai avut o zi bună?

— A fost OK, i-am răspuns scotocind prin geantă. Am dat de astea în holul de la intrare.

Am netezit un pliant mototolit, apoi i l-am întins peste masă.

Fațada spoită cu un strat de încredere s-a prăbușit sub greutatea frunții încruntate, în timp ce urmărea cu privirea rândul de cuvinte centrate și

îngroșate din susul foii, scrise cu caractere Arial 16.

Am recitat titlul pe care îl memorasem deja.

— *O seară alături de profesorul Stewart Harding. Luni, 24 octombrie.* Ăsta e taică-tău, nu-i așa?

Întrebarea mea a fost întâmpinată cu o tăcere de piatră, încărcată de miros de cofeină. Bineînțeles, m-am purtat de parcă n-aș fi observat cât de tulburat era.

— Ce zici, mergem și noi?

Fiindcă n-a răspuns nici de data asta, mi-am așezat mâna peste a lui. Contactul neașteptat, pe piele, l-a făcut să ridice ochii de pe fața prost imprimată a tatălui său, căutându-mi privirea.

A strâns cu degetele marginea pliantului, aproape să-l rupă din cauza agitației.

— Știi lucrarea aia de nonficțiune despre care ți-am pomenit zilele trecute? S-ar putea să fie publicată în *New Yorker*.

A împins pliantul înapoi spre mine. Cred că s-a așteptat să fie reciclat, ca majoritatea hârtiilor care-și făceau drum spre mâinile mele, sperând să mă vadă cum împăturesc numele lui taică-său până când va dispărea sub o nouă formă.

— Steven, e grozav. Au spus când?

— Încă nu e nimic confirmat. Vrei o brioșă?

— Normal.

Răsucindu-se în scaun, a făcut semn din cap spre chelneriță.

— Deci?

— Deci ce?

— Chestia asta cu taică-tău. Vrei să mergem împreună? Ar fi momentul să-l întâlnesc pe bătrân? am glumit eu.

— Nu.

Cuvântul aproape că i-a țâșnit din gură. A tras adânc aer din piept, s-a adunat și și-a înțepenit iar pe față zâmbetul lui fermecător, formal.

— Nu, o să fie plictisitor. Se joacă o piesă nouă pe Broadway, hai să mergem mai bine acolo.

— Ești sigur? Vreau să zic, e taică-tău. Nu vrei să-l susții și tu?

A mârâit auzindu-mi ipoteza.

— Nu are nevoie de susținerea mea. Haide, fac eu cinste.

Dar zâmbetul lui – încă destul de rezervat – nu îi umplea și ochii.

•

Steven este ascuns sub o crustă groasă, o reflectare luminoasă menită să distragă de la minciunile care zac dedesubt. Trebuie să sap mai adânc, să excavez totul și să-l las ca o cochilie scobită pe care s-o pot umple apoi cu teroare și rușine, strivindu-i spiritul până când nu va mai rămâne decât o cale de scăpare.

— Ideea a fost popularizată de Robert K. Merton, continui eu. Potrivit acestuia, consecințele neintenționate pot fi împărțite în trei categorii – le enumăr pe degete –: beneficii neașteptate, dezavantaje neașteptate și rezultate perverse.

— Chiar te iei în serios cu chestia asta.

— Prezența noastră aici nu este un beneficiu neașteptat al acțiunilor tale.

Coboară privirea, refuzând să se uite la mine. Fac o pauză, iar liniștea este ca o mână fantomatică ce-i ridică bărbia, înainte să vorbească.

— Care dintre acțiunile mele crezi tu că este responsabilă pentru asta?

— Credeam că *Demonii* o să-ți furnizeze un indiciu.

— Iarăși argumentul ăla vechi. Tu nu ești ca fetele alea, așa că, dacă numai ele mă interesează, de ce sunt cu tine?

— Pentru că eu îți dau exact lucrul după care tânjești și pe care, în mod normal, îl luai de la fetele acelea. Cineva vulnerabil, care să se uite în sus spre tine, să-ți mângâie egoul ăla nenorocit pe care-l ai. N-a trebuit decât să folosesc un strop de sexualitate în plus decât ele, ca să te țin captiv în plasă. Nu te-ai întrebat niciodată de ce cu mine ai rămas atât de mult? Pentru că sunt fata care spune mereu „da”.

Scaunul geme sub furia lui. În sfârșit, văd că și-a dat seama că a fost atras într-o relație, păcălit să-mi dea acces la sentimentele lui. Că, în această relație, a fost ca picat din lună, de la început. Asta îmi așterne pe buze un zâmbet.

Tot ce-am făcut m-a condus spre acest moment. Viața mea din ultimii trei ani a însemnat o neobosită speculare, adunare și planificare a fiecărei mișcări în mintea mea și în carnete pe care le-am ars mai târziu, privind cum flăcările ling hârtia până când ideile de pe ea se transformă în cenușă. Am îngrijit și cultivat piese răzlețe de puzzle, până când le-am putut potrivi laolaltă, într-un plan aplicabil. Acum, că a venit în sfârșit momentul, neliniștea și incitarea, amestecate, îmi gâdilă vârfurile degetelor. Limba mi se lipește de cerul gurii, dar rezist tentației sticlelor din căruț. În schimb,

strecor o țigară în colțul gurii. O aprind greu, din cauza flăcării care tremură în mâna mea. Trag adânc în piept și un fir de fum îmi scapă printre buze, împreună cu energia nervoasă care freamătă în mine.

— M-am săturat de jocurile tale.

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă exasperarea din voce. Pentru el, toate astea sunt în continuare o joacă de copil – istericalele unei fete răzbunătoare.

— Și eu la fel. Și eu la fel.

Geanta mea stă așezată pe canapea, unde și-a așteptat până acum rândul să intre în joc. Caietul enorm pe care l-am purtat cu mine atât de mulți ani se ivește dintr-o parte, prin fermoarul genții – un martor final, gata să depună mărturie. Cu mare grijă, îi eliberez colțul dintre dinții metalici. Îmi trec degetele peste abțibildurile decolorate: semnul păcii, zâmbetul Nirvana, Peter Pan și Wendy, ultimul fiind un dar pe care i-l cumpărasem de la mall în ziua în care am mers să vedem *(500) Days of Summer*. „Oh, Doamne, îmi place așa de mult, e perfect", spusese ea cu cel mai mare zâmbet din lume, sufocându-mă într-o îmbrățișare, îngropându-mi fața sub coroana de bucle înflăcărate.

Dar încă n-a venit timpul pentru partea pe care trebuie s-o joace cartea în toate astea. În schimb, iau câteva coli de hârtie pe care le-am lăsat împăturite la adăpostul copertei din carton tare. Foile îmi tremură în mâini. Sunt mai degrabă o proptea care să mă facă să mă simt mai în siguranță; cuvintele din ele sunt gravate pe bolta craniului meu, după citiri nenumărate. Ca întotdeauna, vederea scrisului ei de mână mă umple de o tristețe amestecată cu bucuria amintirilor noastre și a timpului petrecut împreună. Aș putea și încă pot să-i citesc stările în litere, nerăbdarea în unghiurile ascuțite și liniile drepte ale majusculelor, șanțurile de frustrare pe care le-a săpat în hârtie cu vârful pixului, cursivitatea leneșă a plictiselii.

Cu coada ochiului, îl văd pe Steven așteptând. Sudoarea i se strânge în broboane pe frunte. Urmăresc o picătură care alunecă pe tâmplă și apoi pe gât în jos, dispărând sub gulerul cămășii.

Poate că-și amintește.

48.

9 mai

Dragă Vee,

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi fost aici. Nu te învinovățesc; mă învinovățesc pe mine. Mi-aș dori să am puterea ta; mi-aș dori să-ți fi spus mai devreme. Mi-aș dori să-ți fi spus adevărul. Am încercat o dată, dar m-am speriat. Nu voiam să te dezamăgesc.

El este mai mare, mult mai mare decât am dat de înțeles. Nu este în clasa a douăsprezecea la vreun liceu din apropiere, nici măcar student nu e. Predă literatura la școală. Școala noastră. L-a înlocuit pe domnul Marsham când a fost în concediu medical pe termen lung. Am crezut că i-a plăcut de mine. Și chiar i-a plăcut, dar am greșit cu ceva, am dat-o în bară, și a încetat să-i mai placă. Gata cu după-amiezile în patul lui, mirosul lui a dispărut de-acum din pielea mea. Inspir un pic mai adânc când trec pe lângă el pe culoare sau în drum spre banca mea. Captez preț de o clipă parfumul amintirilor care îmi aduc lacrimi în ochi. Da, poți s-o spui, sunt o nenorocită jalnică. Pur și simplu, nu mă pot abține.

Se poartă de parcă aș fi o elevă oarecare, de parcă ultimele câteva luni n-ar fi existat decât în mintea mea. Câteodată, mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat întreaga relație. Poate că în tot acest timp am fost nevasta nebună de la mansardă și nu draga lui Jane, așa cum îi plăcea să-mi spună. Dar nu, n-am fost. Totul a fost real. Nicio fantezie nu te poate răni atât de tare.

Am făcut o obsesie încercând să înțeleg cu ce am greșit, ce l-a făcut să mă părăsească. Chestia asta mă ține trează noaptea. Stau întinsă și caut răspunsuri pe întinderea albă de pe tavanul dormitorului meu, dar acolo nu sunt decât umbre. Derulez iar și iar totul în minte, fiecare conversație, fiecare gest, dar greșeala pe care am făcut-o stă încă ascunsă și asta mă înnebunește. În intimitatea minții mele sau a dormitorului meu, revăd totul. Despic toate acele conversații pe care le-am avut cu el, le disec, curăț carnea de pe cuvinte până la os, descojesc pielea de pe fiecare gest pe care l-am făcut, sperând să găsesc o celulă canceroasă, cea care a infectat relația mea cu el și l-a făcut să mă extirpe din viața lui. Nu-mi vine în minte nimic altceva. Nu pot dormi. Mă ține trează noaptea, mă distrage în mașină, mă torturează când mă uit la televizor, este cauza pentru care notele de la școală s-au prăbușit. Stabilitatea ta este la un ocean distanță; fără ea, o să mă clatin. Nu-i nimeni care să-mi spună să mă opresc sau să-mi arate cum s-o fac. Mama își cam dă seama că se petrece ceva, dar nu

pot să-i spun, nu va înțelege niciodată și mi-e frică rău de cum o să reacționeze. Pur și simplu, ar duce toată situația asta la un nou nivel de nenorocire.

Ieri am fost la el la apartament, i-am strecurat o scrisoare pe sub ușă. Cutia poștală era prea impersonală. Nu era acasă, dar tot mi-am lipit urechea de ușa din lemn, ascultând liniștea de pe cealaltă parte, amintindu-mi clipele petrecute în apartamentul acela, ușoara asprime a covorului sub tălpile mele goale, cuvintele și gemetele mele alunecând de-a lungul razelor de lumină filtrate prin storuri. Sprijinită de ușă, am simțit amintirile cum mi se ridică în gât; atât de multe, încât s-au înțepenit și m-au lăsat fără aer. Am coborât scările prea repede, m-am împiedicat pe ultimele câteva trepte și am căzut, prăbușindu-mă pe dalele pardoselii din hol. Jalnic. M-am tot apăsat pe vânătăile proaspete de pe piele, ca să-mi amintesc mie însămi că nu sunt chiar o fantomă.

În scrisoare îi ceream să ne întâlnim la Cypress Point. Dacă vine, înseamnă că încă îi pasă de mine, măcar un pic. I-am spus că, dacă nu vine, s-ar putea să fac vreo prostie. Ultima dată când l-am văzut era atât de supărat, atât de furios pe mine. Acesta nu poate rămâne ultimul nostru schimb de replici; nu se poate termina așa. Trebuie să vină. I-am amintit de adunare, de sfatul directorului Harvey de a vorbi cu cineva.

Trebuia să-ți spun; presupun că această scrisoare este, într-un fel, confesiunea mea. Vreau să înțelegi. Așa că îți trimit ție totul, ca să poți citi – îmi pare rău că toate sunt întoarse pe dos și astfel, sper, să mă poți ierta.

Mă gândesc la noaptea aceea, să știi. Sunt sigură că vei ghici tu care. Am fost prea stupidă ca să realizez pe atunci, iar apoi am fost îngrijorată că nu a mers bine, așa că n-am zis nimic, dar după tot ce s-a petrecut acolo, aș vrea să fi făcut ceva, să fi spus ceva ca să știi și tu. Iartă-mă că nu mi-am găsit curajul necesar până când nu ai plecat în celălalt capăt de lume. Pur și simplu, am dat-o rău de tot în bară. Chiar și cu noi.

N-o să primești asta prea repede. Cine mama dracului să știe cât îi ia poștei clasice, în era aceasta a mesajelor și a răspunsurilor instant? Sunt șanse să primești scrisoarea după ce o să-l întâlnesc. Totuși, s-ar putea să nu vină, iar dacă vine, habar n-am ce ar putea spune sau ce ar putea face. Trebuia să-l fi văzut când a găsit poza. A fost atât de furios! Felul în care a rupt-o…

Dacă nu vine… Nu știu. Nu mai știu nimic. Câteodată, aș vrea ca totul

să înceteze, cuvintele lui și gândurile mele îngrămădindu-mi-se în minte, felul în care mă privește acum – o pauză, doar ca să intru în pământ, să încetez să exist pentru o vreme. Dar apoi aud vocea ta șoptindu-mi în minte, singura și adevărata mea prietenă, cea mai bună prietenă. Nu, ești chiar mai mult de-atât. Ești acea persoană care m-a iubit și mă va iubi întotdeauna. Poate că reușesc să rezist suficient de mult pe-aici, până te întorci.

Doar noi doi.
Wendy

49. Ellie

— Ești prietena ei. Aia care a plecat în Europa.

Nu este o întrebare. O fulgerare de recunoaștere îi tresare pe față. Adevărul i-a deschis larg ochii – mă vede cu adevărat pentru prima dată. Pe mine, cea adevărată, fără Ellie care să-mi stea în cale. Singura persoană care știe că nevoia lui patologică de validare are la activ un număr de victime.

Wendy. În ciuda tuturor acestor ani care au trecut între atunci și acum, durerea nu s-a domolit. Trăiește sub pielea mea, trezită de cea mai mică împunsătură. Amintirea ei mă strânge de gât și nu mă lasă să înghit. Lacrimile se rostogolesc pe marginea pleoapelor și simt cum genele mi se apleacă sub greutatea lor. Picăturile astea sărate vor cădea la următoarea clipire. Le șterg repede cu dosul mâinii, dar gâtul mă arde în continuare. Simt în vârful degetelor gâdilatul unui alt atac de panică. Dar acum nu e timp pentru asta.

— Ești prietena cea mai bună a lui Wendy.

Cuvintele se împleticesc să iasă din el, de parcă n-ar fi vrut să le spună cu voce tare.

Simt cum mi se încleștează maxilarele; numele ei pe buzele lui îmi zgârie auzul, felul în care iese afară ca respirația, de parcă ar fi parte din el. Aș vrea s-o scobesc de acolo, să-l spintec pe mijloc și s-o extrag din miezul ființei lui, dar trebuie să mai rămână un pic alături de el. Trebuie să fie confruntat cu realitatea situației și, în cele din urmă, să-și asume responsabilitatea pentru ce-a făcut.

— În tot acest timp…

— În tot acest timp, Ellie a fost doar al doilea prenume al meu. Primul prenume este Verity, dar mă știai drept…

— Vee.

Numele meu iese la iveală, sfărâmând crusta de la suprafață. Vee – eu dețin adevărul din spatele tuturor minciunilor lui, numele meu este hoțul care a pătruns în mansarda lui, iar acum se holbează la mine ca Dorian Gray confruntat cu propriul portret depravat. Numele meu nu-i mai lasă niciun loc în care să se ascundă. Nici nu-și poate imagina de câte ori am vrut să i-l spun, să i-l scuip în față în toiul partidelor de sex, să-i strecor adevărul în ureche, sau în mijlocul uneia dintre conversațiile noastre când vorbea doar el, iar singura mea contribuție era să găsesc noi căi de a spune „da”.

Verity. Fiecare literă este un pas care să-l conducă spre funia ce așteaptă să-i cuprindă gâtlejul. Pentru că eu știu ce s-a petrecut, știu tot ce i-a făcut lui Wendy. Văd puterea pe care o are numele meu, felul cum îi schimbă contururile feței. Pot chiar să o miros pe pielea lui.

— Ta-da, spun pe un ton neutru. În sfârșit, ne-am întâlnit. Doar că opt ani mai târziu. M-am întors în Monterey la mult timp după plecarea ta. Pe atunci oricum nu m-ai fi observat.

Se încruntă auzind presupunerea mea.

— Eram genul potrivit de minte tulburată în genul nepotrivit de ambalaj.

— Ascultă. Mi-o amintesc pe Wendy. Era o puștoaică drăguță, dar…

Nu-și termină propoziția, lăsând cuvintele nespuse să supureze între noi, să se întărească într-o crustă pe care eu ar trebui s-o cojesc.

— Dar ce?

— Dar nu s-a întâmplat nimic. Adică, ea a făcut o pasiune pentru mine. Știam asta. Da, am fost flatat, dar lucrurile au scăpat de sub control, de aceea am pus punct sesiunilor de meditații individuale.

Luând tăcerea mea ca pe o invitație, continuă:

— Orice ți-ar fi spus sau ți-ar fi scris, nu sunt decât fanteziile unei fete tinere și impresionabile, cu o imaginație bogată. A rămas captivă în lumea din *Jane Eyre* și a inventat un soi de fantezie în care eu eram Mister Rochester, iar ea, Jane. Cred că se lupta și cu un soi de agresivitate venită din partea colegilor. Ar fi trebuit să spun ceva, dar m-a implorat să n-o fac.

— „Nu s-a întâmplat nimic”… bombăn eu, săpându-mi semiluni în palmă cu unghiile.

— Dacă ăsta e motivul pentru care faci toate astea, atunci nu e cazul. Eu nu… nu neg ce s-a întâmplat cu celelalte, J. și… Jamie și Ashley… și îmi pare rău pentru fetele astea. Wendy era foarte drăguță, vorbea o grămadă despre tine, dar nu. M-a sărutat o dată, i-am spus că nu era în regulă. Asta e tot, îți jur, a inventat totul. Nu a fost vina ei, dar…

— Destul!

Explozia de sticlă spartă care îmi însoțește strigătul ne surprinde pe amândoi. Nu-mi amintesc să fi apucat paharul și să-l fi aruncat în focul din cămin. Mă așteptam la orice de la el, dar nu la ceva atât de josnic, încât să învinovățească moarta, făcând-o să pară nebună – să-i aducă amintirea la lumină și să ardă ce-a mai rămas din ea.

— Cum poți minți în halul ăsta? îi scuip întrebarea în față. Eu o știam mai bine decât pe oricine altcineva. Era naivă, era bună și nu era vreo mitomană.

Deschide gura, dar se răzgândește.

— Sau asta e strategia ta când ești confruntat? „Nu s-a întâmplat nimic” și toate acuzațiile nu sunt decât fantezii ale vreunei fete labile, pe spusele căreia nu te poți baza?

— Era drăguță și singură, foarte singură și, așa cum am spus, suspectez că era agresată, dar gândește-te și la asta: de ce te-aș minți în legătură cu ea? N-am niciun motiv s-o fac. Nu neg ce s-a întâmplat cu celelalte – Jamie, Ashley. Nu ar avea niciun sens pentru mine să mint doar în legătură cu una…

Râsul meu taie șuvoiul de minciuni care i se revarsă din gură.

— Jamie și Ashley. Îți imaginez că te cred că au fost doar ele două? Când o să încetezi să-mi vorbești ca unei idioate? Ele sunt doar vârful aisbergului. De câți ani ești profesor?

Numărul anilor îi încordează maxilarele și ține răspunsul pentru el.

— Dacă alegi să anunț presa, sunt sigură că vor apărea mai multe care să-și spună poveștile.

Nerușinarea lui mă dezgustă. Retrasă în amintirile mele, mângâi cu degetele copertele vechi din piele ale jurnalului ei. Este tot timpul, peste tot, dar mai ales este prinsă în paginile acestui caiet. Sunt și eu acolo, o versiune a mea există în interior, una pe care a trebuit s-o ascund, ca să o pot crea pe Ellie.

Înainte să-l întâlnesc, m-am înfometat ca să capăt trupul de adolescentă

care-l atrage – micuț și neamenințător. Luni întregi am învățat cum să mă uit pe sub gene, cum să fiu fata care ascultă întotdeauna, care dă îndatoritoare din cap când îi vorbește despre eseurile lui, despre articolele publicate și alte reușite, care nu uită niciodată să-l felicite, care nu vorbește niciodată despre ea dacă n-o întreabă, care nu-l plictisește cu detaliile vieții ei. Fata care îi validează mereu alegerea restaurantelor, a pieselor de teatru sau a expozițiilor, care învață să facă propuneri în așa fel încât el să și le însușească de parcă ar fi fost ideile lui, atunci când le acceptă, să se aventureze sexual fără să domine, o fată care nu propune niciodată nimic, dar este întotdeauna de acord, care uneori mimează îndoiala, așa încât el să aibă bucuria de-a o convinge, care se preface că are orgasm ori de câte ori e necesar, care învață ce-i place lui în pat – ce poziții, cât de mult să geamă ca să-i stimuleze egoul, care se uită țintă la el când se împinge în ea, care-și etalează plăcerea ca să-i hrănească mândria. Important nu este ca ei să-i placă, ci ca plăcerea ei să decurgă din a lui și din puterea pe care o obține el din asta. Jocul este suficient de rudimentar încât înșelatul – folosit în avantajul meu – să fie ușor, chiar dacă el nu știe cât de infernal de epuizant este să fiu iubita lui.

Dar toate astea nici nu se compară cu sacrificiile necesare din noaptea aceea. La acea întâlnire, cu acea linie fină dintre a fi suficient de cherchelită încât să merg până la capăt, dar nu atât de beată încât să scap lucrurile de sub control. Prima dată când am făcut sex cu el, senzația dată de degetele lui târându-mi-se pe piele, felul cum am urcat în cutiuța din capul meu și am închis o ușă imaginară, lăsând locul neocupat și dornic, pentru el. A trebuit să mă țin suficient ca să pot ajunge acasă, să intru sub duș și să mă întorc la starea inițială sub jetul de apă, dizolvându-mă într-o baltă pe pardoseala de mozaic, cu suspinele pierdute în șiroaiele de apă. Dar aveau să vină lucruri și mai rele de-atât, mai zguduitoare decât o cădere nervoasă – trădarea intolerabilă a propriului meu trup, ori de câte ori răspundeam ritmului trupului său, degetelor sau limbii lui, felul în care mă disprețuiam în acele momente. Mă îndoiesc că o să mă mai simt vreodată întreagă. Indiferent cât de mult rău mi-am făcut, a fost pentru ea. Și o să merite fiecare moment.

— De ce toate astea?

— Scuze, ce? întreb cu atenția concentrată încă asupra lucrurilor la care a trebuit să renunț.

— De ce simulacrul ăsta de relație? Dacă ai crezut că am făcut ceva greșit, de ce nu te-ai dus direct la autorități?

Ultima lui propoziție îmi transformă ochii în două fante înguste. Nici măcar acum nu poate recunoaște. Profesor de literatură, știe importanța cuvintelor și ce pot transmite ele… *Dacă ai crezut că am făcut ceva greșit* – pasează responsabilitatea la mine, spre presupunerile mele.

— Pentru că am vrut să experimentezi și tu trădarea. Persoana cea mai apropiată de tine să se întoarcă împotriva ta. Să simți suferința pe care ai provocat-o. Tu mi-ai luat cea mai bună prietenă. Tu ai smuls-o din viața mea și ai folosit-o pentru propria satisfacție, înainte de-a o sfâșia în milioane de bucăți.

Mă dor îngrozitor picioarele, dar nu mă așez. Deschid jurnalul la întâmplare și amintirea pe care o citesc îmi așază un zâmbet pe buze.

— Nu era doar prietena mea cea mai bună. Mi-ai luat prima persoană pe care am iubit-o.

— Dar ți-am spus deja că nu s-a întâmplat nimic cu Wendy. De câte ori vrei să ți-o spun?

Tonul lui este neutru, ca și când vocea blândă ar putea ascunde caracterul provocator al comentariului său, ar putea să nu stârnească bestia din mine.

— Pe tine nu te cred. O cred pe ea.

50. Ellie

Indiferent unde sunt, amintirile mă duc mai întâi în același loc – celebra petrecere caritabilă anuală a mamei ei. Când am ajuns, Wendy zăcea pe lângă părinții ei, nu mai avea decât să-și dea ochii peste cap din cauza plictiselii ucigătoare. Rochia bleu pe care o purta îmi amintea de acele tutu-uri lungi de balerină, fusta foșnitoare a cărei coloană sonoră îi acompania fiecare mișcare. Ar fi trebuit să se rotească într-o cutiuță muzicală, pentru un public format din inele și coliere atârnătoare. Foindu-se pe locul ei, se tot trăgea de bluză, atrăgând privirile dezaprobatoare ale maică-sii. Constelația de pistrui de pe obraji s-a însuflețit când m-a văzut. I-a abandonat imediat pe ai ei și a venit să mă salute cu o îmbrățișare, în timp ce mama și tatăl vorbeau cu un cuplu în vârstă.

— Slavă Domnului că ai venit, a spus ea, în timp ce mă bucuram de căldura brațelor ei dezgolite pe umerii mei și de gâdilatul pletelor roșcate pe obraz.

— Domnul n-are nimic de-a face cu asta, dacă nu cumva controlează semafoarele pe Bulevardul Fremont.

— Cel puțin, anul ăsta toată chestia n-o să explodeze cu totul. Serios, e așa de plicticos.

— Cu cine vorbesc ai tăi?

— Cu familia Michaelson. El lucrează cu tata.

— Dacă au atâția bani în buzunar câte riduri pe față, petrecerea caritabilă a mamei tale o să încaseze un cec gras.

Mârâitul sonor al lui Wendy a transformat buzele roșii ale mamei ei într-o linie dreaptă, subțire.

— Haide, mi-a spus trăgându-mă după ea. Să nu ne mai stea formalitățile în drum.

Până când am ajuns în dreptul ei, mama lui Wendy își rearanjase deja buzele într-un zâmbet larg.

— Bună seara, Verity.

— Bună seara, doamnă Katz, grozavă petrecere.

— Mulțumesc.

— Și eu vă mulțumesc că m-ați invitat.

— Este drăguț că are și Wendy pe cineva de seama ei aici.

Și-a lăsat mâna pe umărul lui Wendy.

— O să mă asigur că o să se distreze.

Promisiunea mea a șters de pe chipul doamnei Katz orice urmă de zâmbet.

— Regina?

Ispita unui nou donator a furnizat suficientă distragere pentru ca noi să găsim o cale de scăpare rezonabilă și să dispărem în mulțime.

— Și acum? m-a întrebat Wendy când am ajuns în cealaltă parte a sălii de bal.

O privire rapidă în jur a arătat că eram înconjurate de o pădure de rochii elegante, sacouri pentru cină și priviri severe; femeile arătau ca niște pomi de Crăciun multicolori, gemând de ornamente sclipitoare și ghirlande de câteva carate. Pe întreaga lungime a încăperii, un rând de uși din sticlă se deschideau spre verandă, iar dincolo de aceasta se afla grădina hotelului.

— Așteaptă-mă afară, am instruit-o.

S-a îndreptat spre terasă, în timp ce eu m-am strecurat prin masa de oameni în direcția opusă. Câteva minute mai târziu, am pornit pe urmele lui Wendy, îndreptându-mă spre ieșire. Chiar și în acea perioadă a anului, aerul nopții era încă înăbușitor de la zăpușeala de peste zi. De-a lungul potecii întunecate, murmurul oceanului se amesteca în conversațiile înfundate despre care bogății aceia se prefăceau că le fac plăcere. Ambele aveau același ritm, dar creșterii și scăderii tonului vocilor ce se auzeau din sala de bal le lipsea convingerea oceanului. Tatei îi plăcea să-mi spună cum, prima dată când văzusem soarele apunând dincolo de ocean, pe când aveam doar patru ani, plânsesem ore în șir, convinsă că soarele căzuse în apă și se topise. Wendy s-a prăpădit de râs când a auzit prima dată povestea.

Am găsit-o așteptându-mă pe o bancă, cu pielea ei palidă radiind sub strălucirea ca de sulf a luminilor din grădină. M-am scuturat de furnicăturile din ceafă și am înghițit cu greu.

— Hai să începem și noi petrecerea noastră.

— Cum ai luat astea?

Am pus lângă ea o tavă cu gustări și o sticlă de șampanie.

— Un magician nu-și dezvăluie niciodată trucurile.

S-a bosumflat drept răspuns și în mine s-a strâns ceva.

— OK, am mituit un chelner cu cincizeci de dolari.

O jumătate de sticlă mai târziu, demolaserăm rândurile ordonate de gustări miniaturale, iar obrajii ni se îmbujoraseră de la înghițiturile mari de bule sfârâitoare.

— Ai o influență tare proastă, a sughițat ea. Te rog să nu te schimbi niciodată.

Am zâmbit.

— Doar noi doi.

— Doar noi doi.

A ridicat sticla și a mai tras o dușcă. A înghițit și i s-a încrețit fața, strivind unele de altele constelațiile de pistrui.

— Mama o să mă omoare când o să afle.

— Nu mai monopoliza sticla, i-am smuls-o eu, înainte să termine.

Spuma o luase la vale pe bărbia ei și am râs amândouă până am simțit că ne dor maxilarele.

Am înghițit o gură plină de bule de acid, cu buzele lipite de gura sticlei, în același loc unde fuseseră și ale ei. Petrecerea ne-a fost întreruptă de zgomotul unor tălpi pe pietriș, iar unul dintre chelneri s-a îndreptat spre noi, cu o țigară înfiptă în colțul gurii și un papion strâmb la gât.

— Fetelor, aveți cumva un foc?

— Sigur, a răspuns Wendy aruncându-i bricheta pe care o scosese din geantă.

— De când te-ai apucat tu… am șoptit eu, dar ea doar mi-a făcut semn să tac, drept răspuns.

— Mulțumesc.

Făcând câțiva pași în față, i-a dat bricheta înapoi după ce a tras un fum lung, care a transformat tutunul într-un tăciune portocaliu aprins. Stătea aproape de lumină, așa că am putut să văd șirul de coșuri care îi puncta linia părului. Nu avea mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani.

— Ați pus aici de-o mică petrecere doar pentru voi, a spus el zâmbindu-mi.

— Poți fi sigur că așa am făcut.

Acum ar putea să ne lase în pace, dar stă în loc de parcă ar fi prins rădăcini, ocupat să tragă din țigară. Liniștea și mirosul de nicotină se strecoară în spațiul dintre noi. Poate că ciudățenia situației o să-l facă să se care.

— Ies cu prietenii în vreo câteva ore, poate vreți să veniți cu noi.

Sau poate nu.

Wendy își lasă palma pe mâna mea așezată pe bancă și mă strânge ușor, transmițându-mi că e de acord cu mine.

— Mersi, ne e bine aici.

— Sunteți sigure? O să avem bere și iarbă.

Aruncă chiștocul pe jos și-l strivește cu vârful pantofului, lăsând o mâzgăleală neagră pe aleea albicioasă de ciment. Pe bancă, mâna lui Wendy încă o acoperă pe a mea, iar căldura palmei ei îmi face pielea lipicioasă.

— Suntem sigure.

— Dacă vă răzgândiți, căutați și voi focul de tabără de pe plajă.

L-am privit îndepărtându-se, până când tot ce-a mai rămas din el au fost urmele lăsate de pantofi în pietriș.

— Cred că te place, a spus ea, împungându-mă cu cotul.

— Da, sigur. Și de când ai tu brichetă?

— Voi doi vă puteți cupla mai târziu, pe plajă.

— Poți să te duci și să te cuplezi tu cu el.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu?

— De-aia.

Ochii ei mă implorau.

— Care aia?

— Nu vreau să mă sărut pentru prima dată cu vreun chelner care nu contează în niciun fel pentru mine.

— Ești o romantică incurabilă.

Șampania ne-a dezlegat limbile atât de repede, încât vorbele aproape că au țâșnit din mine. Le-am regretat imediat ce mi-au ieșit pe gură, pentru că au făcut-o să lase ochii în pământ, unde scrijelea în ciment cu vârful pantofilor.

— Îmi pare rău.

Simțeam în adâncul gâtului gustul amar al șampaniei. Ne-am așezat una lângă alta atingându-ne brațele, înconjurate de aroma dulce a caprifoiului care încărca aerul, în ecourile unui cvartet de coade ce răzbăteau prin ușile din sticlă larg deschise, alături de clinchetul paharelor și râsetele îndepărtate.

— Poate că ai putea fi tu prima.

— Poftim?

— Sărutul. Poate că ai putea fi tu prima cu care să mă sărut.

— Vrei să spui, în genul *Cruel Intentions*[{13}]?

— Da, dar fără scorpia aia psihopată.

Am râs, dar nu părea râsul meu.

— Serios, a spus ea. Ești cea mai bună prietenă a mea. Chiar are sens, într-un fel. Să mă sărut pentru prima dată cu cineva care chiar mă place.

Mi-a întins sticla. Mi se urcase inima în gât. Tot ce voiam era ca buzele mele să le întâlnească pe ale ei, să-i gust șampania din respirație, dar frica mi-a sigilat gura. Secundele de dinainte să-i răspund au fost cele mai lungi din toată viața mea. Fiecare dintre ele, o invitație pentru Wendy să rostească cuvintele de care îmi era groază: „Să uităm ce-am zis. E o idee tâmpită”.

— OK.

Inima îmi bătea deja atât de tare, încât eram sigură că o poate auzi și ea. Când s-a răsucit să mă privească, mi-a rămas respirația în gât. A luat o dușcă din sticlă și apoi mi-a întins-o și mie. Am băut, dar alcoolul nu mi-a domolit mingea de nervi încâlcită în piept. Sticla aruncată pe jos a scos un clinchet. A închis ochii și neliniștea i-a încrețit nasul și i-a rearanjat pistruii împrăștiați pe obraji. Era la fel de agitată ca mine.

— Draga mea Wendy Moira Angela, relaxează-te.

Chipul i s-a destins, prins undeva între un zâmbet și un sughiț. Am prins o frântură din frumusețea acestui moment perfect și ne-am apropiat gurile. *Doar noi doi.* Avea buzele moi; s-au desprins una de alta într-o răsuflare. Am strâns cu mâna marginea băncii. M-am mișcat încet, gravându-mi această amintire în minte până în cele mai mici detalii. I-am gustat limba, am gustat alcoolul lăsat pe ea de bulele de șampanie. Un arc electric mi-a fulgerat prin șira spinării. Mirosul de vanilie și de iasomie al parfumului ei închega aerul vâscos din jurul nostru. Lumina artificială a felinarului strălucea prin pleoapele mele închise, transformând întunericul în lumină roz. Aceasta va rămâne pentru totdeauna culoarea primului nostru sărut.

Amintirile acelea sunt tot ce mi-a rămas.

51.

10 mai

Oare doare când mori? Mă întreb dacă ai timp să simți durerea sau se petrece totul prea repede.

Ca atunci când sufli într-o păpădie.

52. Ellie

Lacrimile îmi curg din nou pe obraji, strângându-se în colțurile buzelor arcuite. Ea ar putea oricând să invoce în mine un univers de emoții, dar scrisoarea pe care a lăsat-o, amintirea acelei nopți de la petrecerea de binefacere, ultima notă din jurnalul ei, toate astea sunt prea mult. Îmi șterg lacrimile cu mânecile, apoi un foșnet ușor îmi amintește că nu sunt singură în încăpere.

— Te simți bine?

Îmi pune întrebarea pe un ton blând, de parcă n-ar fi legat într-un scaun, de parcă nu eu l-aș fi pus acolo, de parcă n-am face decât să ne reamintim de trecutul nostru, după ce am descoperit că avem o cunoștință comună.

— Ai văzut-o? îl întreb. În ziua în care a murit?

Scutură din cap.

Afară a început din nou să ningă cu fulgi mari ca niște pene, dar nu la fel de deși ca înainte, de parcă și vremea începe să obosească. Se învârt într-un iureș, precum puful azvârlit din perne, ca atunci când am rămas pentru prima dată peste noapte la ea acasă. Lupta dintre noi și distrugerile provocate au făcut-o pe maică-sa să mă eticheteze drept o influență proastă.

Captivă într-o casă, cu porțile amintirilor acum larg deschise, simt cum mă inundă imagini și amintiri din viața noastră. Sunt față în față cu bărbatul care mi-a luat totul, motivul pentru care nu au mai existat și nu vor mai exista niciodată alte amintiri. El a smuls-o din viața mea și apoi, fără să mă fi cunoscut măcar, m-a spart într-un milion de cioburi, m-a zguduit într-un asemenea hal încât piesele nu s-au mai potrivit niciodată una cu alta la fel ca înainte. Urăsc faptul că are amintiri cu ea pe care eu nu le voi avea niciodată sau că, din cauza lui, ea nu va mai avea niciodată șansa de a-și crea noi amintiri – i-a furat șansa de a face alegeri, de a lua decizii greșite, de a se găsi pe sine, de a se răzgândi, de a deveni altcineva, de a merge la Berkeley cu mine, rebelă, de a-și vopsi părul în roz, de a deveni vegetariană, de a plânge pe umărul meu în seara în care, beată, a mâncat un

Big Mac, dar nu pentru că s-a scăpat, ci pentru că i-a plăcut la nebunie. A ucis-o într-un milion de feluri.

Cuțitul care se leagănă pe spătarul canapelei mă cheamă. Stau lângă el, cântărind ideea, trecându-mi degetul de-a lungul lamei. Ar fi atât de simplu – degetele mi se încârligă pe mâner –, doar câteva lovituri bine plasate sau o linie roșie de-a curmezișul gâtului, undeva, mai jos de mărul lui Adam. Sfârșit. Dar reflexia din fereastră nu este a mea, este a ei. Ochii ei îmi amintesc că el nu merită nici simplu, nici ușor. Îi datorez asta lui Wendy. Steven trebuie zdrobit până când ia de unul singur decizia să termine sau să suporte consecințele pentru tot restul vieții lui. În mintea mea, trupul lui inert atârnă în ștreang.

De pe internet și din cărți mi-am luat toate informațiile necesare despre mecanica și fizica morții prin spânzurare. Pe lângă tot felul de lucruri nefolositoare, am adunat și cunoștințe utile. Căderea de pe platforma de la etajul unu, cu ștreangul în jurul gâtului, cuplată cu impulsul dat de greutatea corpului său, i-ar rupe gâtul și moartea ar fi instantanee. Nicio șansă să sufere și nicio șansă să fie salvat.

Pe de altă parte, dacă i-aș zbura un scaun de sub picioare, aș obține o cădere de la mică distanță. Gâtul i-ar rămâne intact, dar ar trece prin chinurile unei ischemii craniene: un blocaj al tuturor venelor și arterelor care duc sângele și oxigenul la creier. Neavând unde să se ducă, tensiunea sangvină în vasele de sânge din cap va crește până când îi vor plesni capilarele de pe față și din ochi. Până la acel moment, creierul îi va fi murit deja încet, și sper că fața lui Wendy va fi ultima imagine din mintea lui, în timp ce-l va înghiți un întuneric rece, iar ea va deveni îngerul morții lui. În cele din urmă, inflamația creierului cauzată de lipsa de oxigen va provoca reflexul Vagal, adică pulsul și tensiunea vor scădea vertiginos, iar traheea strivită va conduce la o asfixiere lentă. Moartea va deveni un pariu pe organul care va ceda primul: inima, creierul sau plămânii, ăla, bala, portocala… Moartea va fi lentă, va dura cam zece minute – o idee ispititoare, dar ar crește totodată și șansa de a fi salvat sau de a scăpa.

— Ellie? Verity?

Primul meu prenume sună straniu spus cu vocea lui.

— Vee?

Ca răspuns, mâna mea se izbește de obrazul lui, lăsând o dâră roșie. Durerea plesniturii îmi radiază în palmă; o scutur, ca să scap de ea.

— Să nu mai folosești niciodată numele ăla. Niciodată.

Privirea i se asprește și încleștează maxilarele, dar este lipit de scaunul cu rotile; tot ce poate face ca răspuns la faptul că a fost plesnit peste față de o femeie cu șaptesprezece ani mai tânără este să-mi arunce o uitătură indignată.

— Lovești un om legat. Asta te face să te simți puternică?

— Tu chiar nu pricepi, nu-i așa?

— Atunci explică-mi.

Cuvintele i se rostogolesc ca niște tunete, mânia lui pune stăpânire pe toată încăperea.

Uitându-mă țintă în focul aproape stins din vatră, cântăresc ideea în minte, balansând-o înainte și înapoi, ca pe sfera de metal din jocurile mecanice. Nu plănuiam să-i împărtășesc partea asta din trecutul meu. Dar sunt pregătită să fac tot ce e nevoie ca să-l aduc cu un pas mai aproape de șireangul ăla trecut pe după gât.

53. Ellie

Umezeala din Londra îmi intrase în oase. Am tras până sus fermoarul gecii, izolându-mă de oraș și de vreme. Cu toate astea, frigul jilav și-a făcut drum prin straturile de haine, filtrându-se prin pielea și prin carnea mea, ajungând la oase. Chiar dacă n-au trecut decât câteva luni, soarele din California de Nord a pălit într-o amintire îndepărtată, unul dintre multele lucruri care au aparținut unei alte vieți.

Mi-am îngropat fața în pliurile fularului. Totul era mai mic acolo – străzile, casele, personalitățile – la fel și griurile, mai ales al cerului. Uneori, când mă uitam în sus, nu-mi dădeam seama dacă privesc norii sau efectiv cerul din spatele lor. Monotonia era accentuată de absența lui Wendy, iar Londra – un memento constant al faptului că ea se afla la un ocean distanță.

Pe trotuarul cenușiu, două fete cam de vârsta mea mergeau mai în față. Se aplecau una spre alta, ciripind, în felul acela în care intimitatea atrage trupurile unul lângă altul, cu umerii lipiți și cu aburii respirației amestecați în norișori grei de secretele pe care și le împărtășeau. La vederea conturului trupurilor lor, am mărit pasul. O să ajung acasă și o să-i scriu lui

Wendy un e-mail lung, să organizăm o convorbire ca lumea pe WhatsApp în weekendul ăsta – poate o să ne uităm și la același film, fiecare pe partea ei de ocean, și o să-l comentăm pe chat. Poate chiar o s-o conving să-mi spună care e lucrul ăla pe care-l ascunde de mine. Știam că era ceva ce ținea secret și o parte din mine se simțea rănită, dar cea mai mare parte din mine simțea că este nefericită și disperată să primească ajutor.

Am trântit ușa de la intrare și am urcat scările, sărind câte două trepte, nerăbdătoare să pun la cale planul meu de acțiune. Acum le înțelegeam pe toate femeile alea din romanele lui Jane Austen, așteptând deznădăjduite câte o scrisoare care să le aducă vești despre un iubit sau o prietenă dragă.

— Verity?

Abia urcasem primul etaj, când m-a ajuns vocea lui Kate. Nici după atâta vreme nu am reușit să-i spun vreodată „mamă”.

— Mă duc la mine în cameră.

— Poți să cobori o clipă?

Simt cum la auzul cererii ei mi se prăbușesc umerii.

— Nu mai poate aștepta?

— Te rog, Verity.

Tonul ei plat nu lăsa nicio îndoială: nu îmi punea o întrebare, ci îmi cerea să mă supun. Am abandonat rucsacul în capul scărilor și m-am întors în bucătărie, unde Kate stătea așezată la masă, cu o cană aburindă în față. Adoptase rapid obiceiul local de a bea ceai. Pierdută în cardiganul supradimensionat, părea micuță pe fundalul uriaș al plăcilor de faianță victoriene ale bucătăriei. Vederea ei mi-a trimis un fior rece pe șira spinării. A ridicat privirea spre mine, cu ochii tiviți de pleoapele roz, apoi a apucat unul dintre numeroasele șervețele mototolite împrăștiate pe masă. Nu m-ar fi surprins dacă ar mai fi contractat o răceală, de la toată vremea aia plină de umezeală, dar zvâcnetul pe care-l avea în colțul gurii mi-a spus că nu e asta.

— Kate?

Vocea mea, aproape un murmur, n-a sunat ca fiind a mea.

— S-a întâmplat ceva acasă.

Între noi s-a instalat tăcerea, un prag între acel moment și restul vieții mele. Nu voiam să întreb și ea nu voia să-mi spună. Aș vrea să fi rămas pentru totdeauna în clipa aceea, suspendată în secundele de dinainte ca ea să-mi spulbere cu câteva cuvinte toate zăgazurile.

— Este vorba despre Wendy…

Numele ei m-a lovit în piept, apoi și-a croit drum spre deschiderea moale dintre coastele mele, arzându-mi carnea. Nu era doar numele lui Wendy, ci felul în care a spus-o, cu silabele frânte de tremurul vocii. Durerea mistuitoare m-a împins într-unul dintre scaunele goale. Numele era acum în mintea mea ca în buclă, iar și iar, mai repede și mai repede, accelerându-mi bătăile inimii. Atât de ușor: doar câteva litere și m-am destrămat; nu voiam să aud sau măcar să-mi imaginez sfârșitul propoziției lui Kate.

— Scumpo…

— Nu.

Am repetat cuvântul, iar și iar, de parcă aș fi așezat cărămizi ca să construiesc un zid, protejându-mă de adevăr, dar cuvintele ei tot și-au croit drum prin golurile rămase.

— A fost un accident… — eu îmi continuam litania de negații – Wendy a murit, scumpo.

A murit. Cuvântul a căzut greu, doborându-mă de pe scaun și trimițându-mă în fugă în camera mea. Kate a trimis după mine cuvinte de mângâiere, dar abia dacă le-am auzit. Ajunsă sus, trupul mi s-a scuturat treptat din amorțeală, lăsând la vedere sălbăticia de dedesubt. Cu fața îngropată în pernă, am urlat, am urlat până când gâtul mi-a luat foc, până când saliva a impregnat pânza, până când am sufocat toată furia și toată durerea în cavitatea aceea sintetică. Nu se putea să fi murit; era de-o seamă cu mine. Un alai de amintiri s-au ridicat din adâncuri și mi-au năvălit în cap, iar la finalul fiecăreia dintre ele adevărul aștepta să mă lovească din nou, rănindu-mi inima. Afară, un cer insipid se întindea peste șirul zimțat de acoperișuri placate cu țiglă și coșuri subțiri. Nimic din toate astea nu avea sens, nu-mi puteam imagina o lume fără ea.

Când m-am oprit din plâns, cenușiul cerului fusese înlocuit de o beznă de smoală; dormitorul meu și mintea mea erau învăluite de același întuneric. Șuvițe de păr mi se lipiseră de obrajii umezi. Pe măsură ce-mi reveneam din toropeală, îmi aminteam vag cum Kate bătuse în ușă ca să mă cheme la cină, iar apoi, când nu primise niciun răspuns, mă lăsase în pace. M-am ridicat în capul oaselor privind umbrele care îmi populau camera, întrebându-mă dacă așa arăta lumea fără fata pe care o iubeam. Pe fereastră, o virgulă subțire de lună atârna sus, pe cer, iar boabe stinse de stele se ițeau dintre câțiva nori în derivă. *Pe lângă a doua stea, la dreapta, apoi drept*

înainte până dimineață. Poate că nici nu trebuia să trăiesc într-o lume în care Wendy nu mai exista. Poate că aș putea fi eu Peter Pan al ei și n-ar mai trebui să crească niciodată.

Revărsarea de aer rece mi-a mușcat fața udă. Un picior peste pervazul ferestrei, apoi celălalt, aducându-mă mai aproape de Wendy. Am stat pe margine cu ochii închiși, trăgând aer în piept pentru ultima oară, înainte de a-mi lua zborul spre Neverland, dar o smucitură puternică m-a tras în spate, înapoi în camera mea.

— Ești nebună?

Întrebarea a venit învăluită în vocea tatei. Brațele lui m-au înconjurat. M-a strâns tare la piept și m-a tras de lângă fereastră.

— Trebuie să plec. Lasă-mă, am urlat.

— Liniștește-te.

Spatele meu se lupta cu pieptul lui, am lovit și m-am zvârcolit, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Trebuie să plec. Nu pot… nu pot…

— Este OK, Gândăcel. Este OK.

Până la urmă, răbdarea neclintită a tatei a fost cea care m-a liniștit. Nu izbucnirile mele, nu cuvintele mele sau furia mea. Pur și simplu, el a așteptat până când lacrimile mi-au șiroit iar pe față, până când furia mi s-a spart în piept într-o multitudine de stări de greață și suspine, până când mi-a sugrumat cuvintele și ele mi-au murit în gât. În cele din urmă, m-au lăsat picioarele și m-am prăbușit. Orice ar fi rămas în mine a fost distrus la impact.

Nici atunci nu mi-a dat drumul, iar trupul lui m-a urmat în cădere. Când durerea și mult mai mult de-atât au țâșnit din mine prin toate crăpăturile, închisoarea brațelor tatei a devenit un refugiu. După isprava mea, tata a blocat cerceveaua ferestrei, ca să fiu în siguranță. Am fost surprinsă că el și Kate nu mi-au confiscat toate curelele și oglinzile. Nu aveau de ce să-și facă griji; după criza nervoasă pe care o făcusem în brațele lui, a doua zi m-am trezit epuizată, iar sentimentul acela nu m-a mai părăsit de atunci, înlocuindu-mi cu plumb măduva din oase. Când m-au informat că nu era chip să ajung acasă pentru înmormântare, s-au așteptat la încă o criză, dar n-am făcut decât să-mi târăsc corpul înapoi pe scări, fără o vorbă, trăgând pătura după mine.

Numirea tatei a fost prelungită, așa că am rămas în Marea Britanie.

Când, trei ani mai târziu, am trecut prin ușile din sticlă de la terminalul de sosiri al aeroportului din San Francisco, am crezut, preț de o clipă, că ea o să mă aștepte acolo, ținând strâns în mâini o pancartă stupidă și având întipărit pe față un zâmbet până la urechi. Momentul s-a destrămat imediat și realitatea dură s-a răspândit în mine ca o greață, lăsându-mă îngenuncheată pe podeaua băii din aeroport, aplecată peste vasul de toaletă. Am vizitat-o în aceeași zi, mai târziu, ascunzând sub ochelarii de soare ochii umflați de plâns și de suferință. Chiar și după trei ani, durerea era încă vie, trăind aproape de suprafață, gata să se trezească la cel mai slab imbold.

Mă aștepta sub un cedru. Toate pregătirile făcute împreună cu doctorița S. s-au topit când am văzut acele două date separate cu o linie; întreaga ei viață rezumată în rândulețul ăla. Îl uram. Ea fusese mult mai mult de-atât. I-am citit numele gravat cu litere poleite și un zâmbet palid mi-a înflorit pe buze. Wendy nu era genul căruia să-i placă auriul; și-ar fi dat ochii peste cap la vederea lor. Un origami în formă de floare de lotus îmi tremura în mână; l-am lăsat la baza pietrei funerare. Efortul meu era o încercare grosolană plină de linii ezitante, comparativ cu priceperea ei. Nimic nu era în regulă în toate astea. Aici nu trebuia să existe o piatră funerară, niciun epitaf care o numea „iubita noastră fiică".

Odată, când rămăsese la mine peste noapte, în timp ce ne uitam la *A Walk to Remember*[14], amețite de la limonada cu alcool, ea începuse o conversație pe tema „ce trebuie să se întâmple la moartea mea". Când moartea pare atât de imposibilă, poți vorbi despre ea cu detașarea tinereții. Voia să fie incinerată, mi-a spus, iar cenușa să fie împrăștiată de pe o stâncă. Voia să danseze pe deasupra oceanului și să călătorească pe aripi de vânt, a adăugat. Ideea mă îngrozise – nu moartea ei, ci o lume fără ea. Luasem o înghițitură mare de limonadă și îi replicasem cu nonșalanță: „Da, și eu la fel".

Nu a avut ocazia să le spună părinților ei. Nu mai avea deloc șansa de a le spune ceva, de a mai face ceva.

— Cum ai putut să mă părăsești așa?

Cuvintele mi s-au rostogolit de pe buze înainte să realizez ce-am spus, ce ținusem în mine, ce nu-i putusem mărturisi nici măcar doctoriței S. sau tatei – Wendy nu doar că murise, mă părăsise.

Durerea m-a doborât în genunchi.

— Ai plecat. M-ai părăsit. Pe mine.

Sughițuri și suspine mi-au întrerupt propozițiile.

— Fără să spui nimic, fără măcar un nenorocit de „la revedere”. Te-aș fi putut ajuta… Mi-e așa de dor de tine. Mă doare. Mă doare, futu-i. Tot timpul.

Cu fața și cu palmele apăsate tare în țărână, am îmbrățișat pământul, căutând cu disperare o îmbrățișare din partea prietenei mele aflate la doi metri dedesubt.

— Întoarce-te, te rog, întoarce-te. Mi-e așa de dor de tine, am atâta nevoie de tine. Aici e insuportabil fără tine. Doare. Te rog, am nevoie de tine. Te rog, întoarce-te. Te rog… Îmi pare rău, îmi pare așa de rău. N-am fost acolo pentru tine, i-am șoptit cu gura lipită de pământ.

Atâtea sentimente au căzut pe iarba năpădită de lacrimi grele. Mi-am imaginat cum se preling spre ea, în jos. Toate cioburile din mine, împrăștiate pe iarbă, pe când zăceam acolo. Și sentimentul de abandon mi s-a revărsat rece în vine, până când am fost din nou complet singură.

54. Ellie

Amintirile m-au lăsat fără aer. Doliul și suferința care îmi răscolesc pieptul apasă pe plămâni, făcându-i inutili. Trag aer în piept cu furie, dar nu reușesc să respir, în timp ce inima bate să-mi spargă pieptul.

V… U, T…

Mă aplec peste spătarul canapelei, cu degetele înfipte în pernele ei, căci simt cum mă lasă picioarele. Strâng tot mai tare perna, concentrându-mă asupra literelor.

S, R… O…

Mă agăț de instrucțiunile doctoriței S.: *Dacă simți apropiindu-se un atac de panică, spune alfabetul de la coadă la cap.* Încetul cu încetul, ecouri îndepărtate și cuvinte distorsionate ajung la mine ca printr-o sită. Mă ancorez de ele până când încep să aibă sens. Mă conving. Am fața umedă de lacrimi. Nici nu știam că am plâns. De la moartea lui Wendy, mă simt ca și când aș fi înghițit un șarpe uriaș. A trăit în pieptul meu, încolăcit pe viscere. La început era acolo tot timpul, apoi, sub îndrumarea doctoriței S., s-a descâlcit și a adormit în capul pieptului, trezindu-se doar când emoțiile

deveneau mai puternice.

— Ellie? Vorbește cu mine. Ellie, ești bine?

Incapabilă să scot un cuvânt, mă mulțumesc să dau din cap, apoi mă îndrept spre bucătărie să-mi iau un pahar cu apă, din care sorb cu înghițituri mari; lichidul se strecoară cu greu prin deschizătura îngustată a gâtlejului. Când revin, îl găsesc pe Steven tăcut, cumva micșorat în scaunul lui, privindu-mă cu niște ochi care ascund ceva ce ar putea fi confundat cu mila.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Deschid gura să-i răspund, dar n-a terminat încă.

— Și îmi pare rău și de Wendy. Ce s-a întâmplat cu ea a fost o tragedie, dar nimic…

— Te-a enervat cu ceva?

Nevoia de a ști adevărul mă face să îngenunchez în fața lui.

— Poate că a fost doar un accident. Poate că n-ai avut de gând s-o împingi.

Habar n-am ce ar putea să spună sau să facă el. Astea au fost cuvintele ei, cele care m-au ținut trează ani întregi, hrănindu-mi bănuielile. Comportamentul lui din această seară a dovedit că are potențialul de a face rău. De atâtea ori m-a privit de parcă sunt ceva ce poate fi distrus. Dacă reușește să se ridice cumva din scaunul ăla, pot să bănuiesc cam ce-ar face.

— Nu m-ai crede orice-aș spune, zice el când mă aștept mai puțin; s-ar putea chiar să nici nu mi se adreseze mie. De fapt, pot să primesc ceva de băut?

Mă uit la el, fără să-mi dau seama dacă ar trebui să cedez. Ca orice altă relație, și aceasta este bazată pe un delicat joc de putere.

— Te rog?

Sunt prea obosită pentru jocuri din astea mintale, așa că-i aduc niște apă. Și el pare obosit, pielea de sub ochi este umflată și ușor albăstruie. În spatele lui, în bezna nopții, siluetele copacilor se disting cu greu. Din cauza întunericului, toate contururile s-au contopit, așa că nu poți spune unde se termină un lucru și unde începe altul. Trebuie să fie mai târziu decât cred, dar mi-e greu să-mi dau seama fără să verific ora de pe telefon.

Las sticla în căruț și mă întorc cu spatele la Steven. Cu ochii închiși, o regăsesc sub pleoape. Mă întâmpină chipul ei plin de pistrui, gura care mestecă o șuviță, așa cum făcea mereu. Ca toate fetele cu părul creț, era disperată să-l aibă drept, dar eu mă bucuram că nu-l are. În spatele ușilor

închise ale camerelor noastre împărtășeam secrete și mai multe sărutări, deghizându-le ca exercițiu, inventam un viitor în care eram tot cele mai bune prietene și la douăzeci de ani – sau, după cum speram eu, și mai mult –, fără să găsesc vreodată curajul să-i mărturisesc totul. Să iubești în secret pare mai sigur decât pariul onestității. Dacă nu simțea și ea același lucru, mă temeam ca nu cumva între noi să-și facă loc o stânjeneală care să ducă până la ruperea legăturii noastre de prietenie. Cât timp aveam un „mâine", puteam oricând să devenim mai mult de-atât. Dar viitorul imaginat de noi nu s-a mai întâmplat, din cauza bărbatului legat în scaunul din fața mea; din cauza nevoii lui de adorație, de validare – mi-a furat „mâinele" meu.

Iasomie și vanilie.

Continui să-mi imaginez parfumul ăsta sau chiar am reușit să-i evoc fantoma?

— Crezi că asta o să te ajute. Că răzbunarea o să-ți aducă împăcarea, dar n-o s-o facă. Uciderea mea nu este un răspuns.

Îmi înăbuș un hohot batjocoritor în fața psihologiei lui de baltă. A rămas în continuare în etapa delirantă în care crede că poate să-mi vorbească de sus?

— Dacă nu accepți înțelegerea, atunci o să sfârșești pe lista agresorilor sexuali. O să fii o rușine în cercurile alea academice ale căror opinii le prețuiești atât de mult. Când o să termin cu tine, n-o să mai fi în stare să capeți un job nici la seral. N-o să mai lucrezi niciodată în sistemul educațional. N-aș fi surprinsă nici dacă tati Harding te-ar renega.

Ultimul enunț îl lovește direct în partea maleabilă a mândriei sale și îl văd cum se zvârcolește. Îmi imaginez cuvintele scormonind adânc în el, urcând scara cutiei toracice până când îi ajung în gât, unde consecințele lor îl vor sufoca, lăsându-i în adâncul gâtlejului un gust de cenușă.

— Mă urăști foarte mult.

Finalul propoziției lui nu se arcuiește într-o întrebare.

— Așadar, în tot acest timp în care am fost împreună…

— Totul a fost ca să ajung în această noapte, în acest loc, unde să-ți ofer această înțelegere. Șansa de a-ți alege pedeapsa. Știam că trebuie să ajung mai aproape de tine.

— Dacă aș fi refuzat ieșirea din weekendul ăsta?

— Mai am câteva case nelocuite pe care le-am ochit pe lângă docurile de la East River. Liniștite, dar, evident, mult mai puțin izolate.

— Te-ai gândit o grămadă la asta.

— Plănuiesc lucrurile de când aveam douăzeci de ani. Am avut ani întregi ca să-mi perfecționez planul. Așa că să nu-ți imaginezi că există vreun scenariu pe care să nu mi-l fi derulat în minte.

— Douăzeci ce ani?

Douăzeci – trei ani de pregătire, de planuri. Să descopere că cineva l-a urât atâta amar de vreme și chiar mai mult, cineva cu care a împărțit patul, care îi zâmbea de fiecare dată când el îi rostea numele, care și-a desfăcut buzele pentru el la fiecare sărut, cineva care și-a ciupit pielea moale dintre degetul mare și arătător de fiecare dată când ura amenința s-o copleșească și s-o facă să o scuipe între ei.

— De când te-am văzut pentru prima dată, dar nu mă aștept să-ți amintești de mine. Pe atunci nu aveam genul de corp care să-ți atragă atenția.

Deschide gura să protesteze, dar continui:

— Nu-i nevoie să te prefaci. Știm amândoi care este tipul de femeie pe care-l preferi.

Protestează față de afirmația mea.

— Scutește-mă, am petrecut ore în șir la Norman's Café, încercând să-ți atrag atenția fără să bată la ochi. Nu m-ai observat până în ziua în care am intrat plouată toată, cu o rochie transparentă lipită de piele și având pe față o expresie care cerea să fiu salvată.

Răzbunarea în numele lui Wendy fusese flacăra ce îmi arsese grăsimile din corp pentru a obține imaginea despre care știam că o să-l atragă, șoldurile înguste și sânii mici, zona aceea neclară dintre femeie și copil. Transformarea exterioară a fost cumva mai ușoară decât cea interioară; am adoptat o identitate timidă și blândă, nevoia ca el să mă aprobe, și am învățat cum să fiu încrezătoare fără să-l plictisesc cu problemele mele, mai puțin, desigur, în momentele când îi ceream ajutorul ca să poată juca rolul de salvator. Ori de câte ori șovăiam, fantoma ei îmi apărea în minte, ca să-mi amintească – *doar noi doi.*

— Cum ai aflat? mă întreabă Steven. Despre mine.

55. Ellie

Biroul tatei era cufundat în tăcere, inundat de prezența lui fantomatică. A trebuit să scap de mulțimea de oameni adunați claie peste grămadă în livingul nostru, ca să-i aducă un omagiu. Putea avea Kate grijă de ei. M-am așezat în vechiul scaun din piele, singura constantă care-l urmărea oriunde ne mutam. Se putea despărți de un birou, dar nu de scaunul lui. Mi-am lipit obrazul de tetieră, învăluită de mirosul familiar de tutun și de flori de portocal. Când mi-am trecut palma peste birou, amintirile au ieșit la suprafață – momentele când stăteam la el în poală, prefăcându-mă că bat palma în afaceri, apăsând la nesfârșit tastele cu cifre de pe calculatorul lui. Fiecare sertar pe care-l deschideam conținea o amintire, o imagine a tatei. Ultimul era plin cu tot felul de prostii, iar pe fundul lui am găsit o cutie etichetată „Londra".

Am ridicat capacul de pe acel colțișor al vieții noastre, scotocind înăuntru până când atenția mi-a fost atrasă de un plic din hârtie cafenie, gemând de ștampile poștale din SUA. Chiar și văzându-l cu susul în jos, tot am recunoscut acele litere de tipar înclinate. Odată scos din ascunzătoare, coletul parcă s-a îngreunat în mâinile mele tremurânde. Tata l-a ascuns de mine? Ștampila poștei, acum decolorată, mi-a arătat că Wendy îl trimisese cu o zi înainte să moară. Cum a putut face tata așa ceva? Dar apoi mi-am spus: după căderea nervoasă pe care am avut-o în seara în care am aflat de moartea ei, cum ar fi putut face altfel?

Rămasă singură cu plicul, am rupt cu degete tremurătoare clapeta de hârtie. Înăuntru, jurnalul ei, cu paginile rupte revărsându-se dintre copertele cartonate, legate laolaltă cu un elastic, și o foaie separată, frumos împăturită, care mi-a căzut în poală. Am tras aer în piept și am despăturit-o.

Dragă Vee,

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă erai aici. Nu te învinovățesc; mă învinovățesc pe mine. Îmi doresc să fi avut puterea ta; îmi doresc să-ți fi spus mai devreme. Îmi doresc să-ți fi spus adevărul.

Până am terminat de citit scrisoarea, suferința s-a preschimbat în furie, pe măsură ce mă gândeam la bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care a dus-o la o cădere de pe stâncă și apoi la doi metri sub pământ. Multă vreme după plecarea ultimului invitat, când casa era deja cufundată în tăcere, am rămas așezată pe jos în biroul tatei, printre piesele împrăștiate din puzzle-ul vieții lui Wendy fără mine. Le-am tot schimbat între ele, căutând îmbinări care să

se potrivească, formând propoziții din confetti. Moartea ei nu mai era un mister care mă devora pe interior. În fiecare petic de hârtie îmi spunea ce i-a făcut el, cum a sfâșiat-o în bucăți, ca pe paginile acestui jurnal. Și iată-mă lipindu-le pe toate la un loc cu scotch. Dacă asta era singura cale de-a o recăpăta, aveam s-o urmez.

Doctorița S. – terapeuta cu care tata și Kate insistaseră să mă văd după ce au văzut reacția mea exagerată la moartea lui Wendy și depresia care a urmat – mi-a spus că antidepresivele prescrise nu făceau decât să diminueze simptomele; recuperarea vine știind ce ți-a făcut rău. Îmi plăcea doctorița S., cu tunsoarea ei scurtă și cu ochelarii cu rame supradimensionate, roșii. Nu credeam că aș fi capabilă să-i vorbesc unui bărbat despre gândurile bulversante care-mi dădeau târcoale în cap. O dată pe săptămână mă așezam pe canapeaua ei bej, strângând o pernă la piept, pigulind de pe ea niște scame imaginare, până în ziua în care am uitat de perna aia. I-am urmărit privirea până la celălalt capăt al canapelei, unde rămăsese perna, iar ea mi-a spus:

— O să fii bine, Verity.

Bărbatul acela era ceea ce-mi făcea rău sau, mai precis, ideea că el trăia o viață plină, lipsită de vină și de consecințe, în timp ce singura și cea mai bună prietenă a mea putrezea în pământ din cauza indiferenței lui nepăsătoare.

Internetul furnizează indicații digitale, firimituri de informație după care să te iei. I-am studiat poza pe website-ul școlii din Manhattan unde era profesor, înfruntând originea răului. Trebuia să-l văd, să trasez conturul corpului său, să-l văd în mișcare, să-i aud tonul vocii. Soarta mi-a întins o mână când l-a trimis în New York. N-a fost complicat s-o conving pe Kate că am nevoie de o schimbare de decor și am sugerat să-i vizitez pe verișoara Janet și pe fiul ei, Connor, aflați în NYC.

Înarmată cu o cartelă de metrou și o adresă a școlii Richmond Prep, am ieșit să-l caut. Habar n-aveam ce o să fac, ce o să spun, nu știam nici măcar dacă vreau să-i vorbesc. Pur și simplu, eram nevoită să-l văd în carne și oase.

Școala pulsa, vie, sub umbrele lungi ale copacilor ce mărgineau strada. Am ales un loc ferit pe trotuarul de vizavi și am așteptat. Nu a trecut mult și ușile duble s-au dat de perete, iar elevii au năvălit pe trepte, purtând cu toții aceleași uniforme bleumarin. În ciuda iluziei de conformitate, puteam

distinge cine făcea parte din fiecare grup: cei populari, cu o atitudine nonșalantă, aerul de disponibilitate arogantă; cei ciudați sau timizi, care-și țineau cărțile la piept, ca pe un scut, sau strângeau în pumn bretelele rucsacului, cu nodurile degetelor albite de teamă. Era ca o vitrină cu de toate, zâmbete încrezătoare capsate pe buze în culorile stridente ale gumei de mestecat, mâini ferme trecute prin păr, surâsuri lipsite de griji, râsete forțate, prefăcute, cu hohote prea scurte, ca un sughiț compulsiv, priviri nervoase căutând un prieten, un colac de salvare necesar înainte să fii văzut de cine nu trebuie.

În marea de adolescenți, a apărut și el. Bărbatul pe care-l studiasem de atâtea și atâtea ori, prezent deodată tridimensional, lăsat liber în lume. Înalt, vorbind volubil, făcând cu mâna, zâmbind – la fel de viu pe cât era ea de moartă. Furia mi s-a răspândit în vine, calcifiindu-mi șira spinării, întinzând rădăcini care m-au sudat în locul meu de pe trotuar. Preț de câteva secunde, el m-a privit drept în față și s-a încruntat. M-a străbătut frica irațională că am fost recunoscută. Subsuorile mi s-au umezit de sudoare, pătându-mi sutienul. Dar el nu mă știa, iar privirea i-a trecut drept prin mine.

M-a abandonat când a plecat ochii ca să-și verifice telefonul în timp ce cobora alene pe scări, pentru ca, într-un final, să iasă cu pași mari în stradă. A dat colțul și dispariția lui din raza mea vizuală m-a împins să-l urmăresc. Să-l văd doar pentru o secundă nu mă satisfăcuse. Aveam nevoie de mai mult. A rămas un simplu contur, o formă fără consistență. Am mers în urma lui prin păienjenișul de străduțe din Upper East Side și, la un moment dat, aproape că l-am pierdut, când a grăbit pasul spre stația de pe strada 68. Am simțit pe piele furnicături ca provocate de o descărcare electrică, apoi i-am văzut ciuful brunet trecând printre turnicheți și dispărând în turma de navetiști. Panicată, am cercetat mulțimea până când l-am zărit îndreptându-se spre cea mai apropiată platformă. M-am grăbit după el. A sărit într-un vagon în timp ce eu coboram încă scările în fugă. Semnalul ascuțit de închidere a ușilor m-a speriat îndeajuns încât să sar ultimele patru trepte și să mă strecor în ultimul moment pe ușile cele mai apropiate de scară. Trenul s-a smucit, urnindu-se din loc, iar eu m-am prăbușit pe locul de lângă ușă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Când am îndrăznit să arunc o privire, l-am văzut în continuare imun la prezența mea și la eroica îmbarcare în vagon.

Am coborât la Grand Central – pe strada 42, unde aproape că l-am

pierdut iar, în timp ce mă luptam cu fluviul tot mai mare de oameni. Într-un final, l-am prins din urmă când urca treptele Bibliotecii Grand Central. L-am urmărit până când a intrat la secțiunea Economie și Sociologie. Ca o umbră ascunsă după un perete de hârtie, am zăbovit pe culoarul vecin, trecându-mi un deget peste cotoarele cărților, frunzărind titlurile în prefăcuta căutare a unei anumite publicații. L-am spionat prin spațiul rămas între cărți și pereții rafturilor; l-am văzut cum se uită neîncetat la ceas și își răsucește inelul cu sigiliu de pe degetul mic. O voce stinsă din capul meu îmi șoptea să mă apropii și să-i vorbesc. Am încremenit când mi-am dat seama că vocea era a lui Wendy.

Am deschis gura, dar înainte ca buzele mele să poată articula cuvintele care să-i atragă atenția, pe față i-a înflorit un zâmbet care l-a luminat tot. În miezul acelui moment, am văzut-o – scânteia care o atrăsese pe Wendy, furnicăturile de sub piele. Fata părea tânără, nu mai mult de șaisprezece ani, îmbrăcată în aceeași uniformă ca ceilalți elevi de la Richmond Prep. Expresia de pe chipul ei m-a înfricoșat, exprima adorație totală, de parcă lumea ar fi început și s-ar fi sfârșit cu el. Precum copiii din basmul acela vechi, care-l urmează pe ciobănaș hipnotizați de cântecul fluierului său, și ea era vrăjită, gata să-l urmeze în pat, într-o săritură de pe o stâncă sau, în acest caz, într-o nișă întunecată în spatele unui rând de cărți prăfuite.

Observator tăcut care le încălca intimitatea, le-am privit mișcarea trupurilor prin spațiul rămas între rafturi. Felul în care ea s-a lipit de el. Gurile lor luptându-se una cu alta, oferind gemete șoptite pentru o gură de aer. Pe partea mea de raft, am simțit cum mi se strânge gâtlejul și m-am aplecat tot mai aproape, cu nasul în copertele mirosind a piele veche. Sunetul magic al întâlnirii lor s-a prelins în mine, atrăgându-mă irezistibil spre acest contact interzis, complice voluntar incapabil să întoarcă privirea, până când mâna lui s-a pierdut sub pliurile fustei ei, iar expresia de pe chipul fetei s-a schimbat, ca răspuns. Fotografia aflată în buzunar a prins viață în fața ochilor mei, în locul imaginii cu trupurile lor împletite; corpuri goale, al lui și al lui Wendy, ondulându-se peste un așternut subțire, ea cu capul dat pe spate, la fel ca fata din fața mea. Am văzut o piatră albă de mormânt, două date separate printr-o liniuță.

M-am oprit gâfâind pe treptele de la intrare, cu palmele sprijinite pe genunchi, luptându-mă cu disperare să-mi recapăt ritmul normal al respirației, în mijlocul mulțimii care se învârtea în jur, acum doar o ceață de

culoare prin perdeaua de lacrimi din ochii mei.

Jalea, frustrarea și greața s-au atenuat sub un nou val de emoții și sub convingerea incontestabilă că el nu se va opri. Cât va mai dura până când o altă fată se va arunca de pe o stâncă sau sub roțile unui tren, o altă victimă căzută pradă egocentrismului și egoismului lui Steven Harding?

— Hei, verișoară, ești bine?

Întrebarea căzută pe neașteptate m-a făcut să mă ridic brusc.

— Connor? Ce faci aici?

— Am adus niște cărți. Pari cam palidă.

S-a încruntat, îngrijorat. În mod sigur, Kate a prevenit-o pe Janet asupra firavei mele sănătăți mintale, iar ea – la schimb – l-a informat pe Connor. Ai grijă de fata asta fragilă și instabilă – fata asta aflată la limită.

Mi-am întipărit pe față ceea ce speram să treacă drept un zâmbet convingător.

— Mi-a scăzut glicemia. N-am mâncat nimic la prânz.

— Atunci hai să ne luăm câte un milkshake și niște cartofi prăjiți. Fac cinste.

M-a luat pe după umeri și ne-am îndepărtat amândoi de bibliotecă și de secretul ei întunecat.

În ciuda bunelor intenții ale lui Connor, nu mi-l puteam scoate din minte pe Steven. Trebuia să fie oprit. Iar eu eram cea care trebuia să-l oprească. Nu puteam merge la poliție. Era genul de situație „ăla/aia zice că”, într-o societate în care cuvintele unei fete de douăzeci de ani nu cântăresc prea mult. Dacă nu-l opream, cât ar mai fi durat până când o altă fată o sfârșea ca Wendy? Și cum eu fusesem singurul martor, era responsabilitatea mea. Nu se mai punea problema doar s-o răzbun pe Wendy, ci să opresc o altă moarte.

Patru luni mai târziu, m-am înscris la un program de formare de la NYU.

56. Ellie

Povestea originii mele îl lasă pe Steven fără grai. Se holbează la acest adevăr incontestabil, creatorul în fața creației sale – fiindcă, precum doctorul Frankenstein, el m-a făcut. O creatură crudă, captivă într-o cușcă de carne și oase, condusă de ură și de răzbunare. Actul acestei geneze a fost

neintenționat, dar, la fel ca monstrul din poveste, nici eu n-am cerut să mă nasc astfel. Însă cine este cu adevărat monstruos: creatura sau creatorul?

— Și toate astea pentru ceva ce nici măcar nu s-a întâmplat.

Mă încrunt la el.

— Orice aș spune, tot n-o să mă crezi. Întreabă-te singură: ce dovadă ai în afară de niște însemnări în care o adolescentă bate câmpii?

Mă simt cuprinsă de oboseală. Minciunile lui Steven sau negarea lui, sau ambele, îmi toacă hotărârea, și tot ce mă mai ține laolaltă este legătura prieteniei mele cu Wendy. Cineva trebuie să-i facă dreptate. N-o s-o dezamăgesc așa cum au făcut-o el și, la momentul respectiv, toți ceilalți adulți, care n-au văzut sau au ignorat semnele.

— Momentul ăla din New York a fost cu ani în urmă. De ce *acum?*

— Îți amintești când te-am așteptat în fața școlii, la Richmond Prep, cu budincă de banane?

Chipul lui Steven a fost străbătut de un asemenea val de emoții, încât era greu de spus ce gândește cu adevărat. Tăcerea lui și pumnii strânși îmi spuneau că are nevoie să audă mai mult.

— Ți-am zis că m-am certat cu o prietenă, dar adevărul este că, în timp ce te așteptam, am auzit o conversație care mi-a amintit de ce trebuia să fac asta.

•

Ușile duble de la Richmond Prep s-au dat de perete, neputând să mai țină piept valului de elevi și vocilor dezlănțuite de ultimul sunet al clopoțelului. Grupurile au umplut trotuarul, prietenii au zăbovit încă puțin, nepregătiți încă să-și ia la revedere, dornici să-și termine conversațiile înainte de a pleca spre casă.

Peste tot în jurul meu, tumult de voci, râsete, entuziasm agitat, zgomotul de fond al anilor adolescenței mele; încetul cu încetul, haosul înconjurător se reașază până când un sfârșit de propoziție din spatele meu îmi atrage atenția.

— …e mult mai mare decât mine.

— Uau, nu-mi vine să cred. Ai pus mâna pe un bărbat. Un bărbat adevărat. Nu unul dintre băieții ăștia stupizi, ca Justin McGuire și prietenii lui.

— Este complet diferit cu un bărbat, a adăugat fata misterioasă, îmboldită de entuziasmul prietenei ei. Este foarte intens. Uneori mă simt ca

în roller-coasterele alea nebunești din Coney Island. Știi tu, alea în care ți se dă drumul de sus.

Degetele mi se încordează și strâng tare baierile pungii, ca o ultimă proptea în falsa mea relație.

— Sunt așa de invidioasă. De ce nu-mi zici cine e?

— Păi, e cam… știi tu… complicat. Așa că nu pot să-ți zic nimic. E secret.

Ultima propoziție m-a înfiorat mai tare decât vântul de iarnă rotindu-se în jur. În mintea mea, Wendy a mai căzut o dată de pe stânca aceea, și de data asta nu a fost singură. Au căzut împreună, toate. Pierdute, pentru că nu era nimeni care să le prindă, pentru că el le-a izolat. Acum mulți ani, Wendy a încercat să dea de mine pe WhatsApp, dar nici eu n-am prins-o. Am fost prea proastă ca să pricep ce-mi cerea; mai rău de-atât, n-am ascultat-o, pentru că eram rănită și geloasă. Oricine ar fi fost cea pe care o auzeam vorbind în spatele meu, de data asta mi-am propus s-o prind.

Mă uit la Steven, așezat în căruciorul cu rotile.

— Lucrurile pe care le auzisem îmi rupseseră inima, dar oare m-ai lăsat să plec acasă? Bineînțeles că nu, când profesorul Steven Harding își dorește ceva, atunci o să obțină, fără să-i pese de sentimentele celorlalți. În ziua aia m-ai târât în apartamentul tău.

Deschide gura, dar timpul pentru scuzele lui a expirat.

— A trebuit să-mi îngrop fața în pernă ca să-mi înăbuș țipetele, în timp ce m-ai zdrobit iar și iar, în timp ce făceai sex cu mine, pentru că asta era ce voiai *tu* și te-ai amăgit singur spunându-ți că, în mod sigur, asta vreau și eu. Abia dacă mă mai țineam pe picioare când am reușit să evadez în baie, dar bineînțeles că nu m-ai putut lăsa singură nici măcar cinci minute nenorocite.

El se uită țintă la foc, cu mâinile atârnând inerte din încheieturile prinse cu bandă adezivă. Nu-i mai spun și că, odată ajunsă acasă, mi-am petrecut ziua într-o amorțeală care și-a croit drum prin mine, intrându-mi în fiecare celulă din trup, că am supraviețuit petrecându-mi noaptea pe podeaua din baie, sorbind dintr-o sticlă de vodcă până când alcoolul a distrus orice amintire infectată de vorbele, faptele și prezența lui în viața mea. Am întâmpinat următoarea dimineață cu o durere de cap monstruoasă, o sticlă goală și o hotărâre clară.

— Te crezi vreun cavaler-clișeu, în armură strălucitoare, gata să le apere de monștri pe tinerele domnițe, când, de fapt, tu ești nemernicul ăla de

balaur.

În încăpere se lasă liniștea, grea și rece ca zăpada de afară. Cu toate că amenințarea dinăuntru e mult mai periculoasă decât vremea ostilă. S-a terminat cu joaca.

— Așadar, ce alegi? îl întreb scuturând stratul de gheață în care s-a transformat tăcerea noastră.

— Delirezi. Ți-am spus că nu s-a întâmplat nimic cu Wendy. Nimic din ce ai spus n-o să schimbe lucrul ăsta, în ce limbă trebuie s-o spun ca să ajungă până la tine? Oricum, chiar crezi că o să mă faci să mă sinucid?

Cuvintele lui au o nuanță de condescendență. Chiar și legat de un nenorocit de scaun cu rotile, omul încă se consideră superior.

Zăbovesc în preajma întrebării, permițând ca lipsa răspunsului să-și croiască drum spre țeasta lui groasă, ca un vierme neobosit săpându-i adânc în creier, un parazit care să-l înnebunească până când o să i se încordeze mușchii gâtului.

— O să te las aici. Iau mașina și mă duc în cel mai apropiat oraș.

Cuvintele îmi cad de pe buze, așa încât poate cântări hotărârea solidă pe care o conține fiecare dintre ele.

— Mai întâi o să mă duc la poliția locală și o să le spun cum m-ai ademenit aici sub pretextul unui weekend romantic, când nu ai vrut, de fapt, decât să fii singur cu mine, pentru că descoperisem de ce ești în stare.

— N-o să te creadă în veci.

— Serios?

— Ai uitat? Tu ești aia care a închiriat locul ăsta. Oamenii vor ști că tu ai orchestrat toate astea.

Întinde buzele a râs, dar îngâmfarea nu durează prea mult. Expresia șocată pe care o aștepta să apară pe chipul meu nu vine. Îi ofer în schimb un zâmbet, unul care durează. Tăcerea mea îl macină, erodând monolitul de încredere exagerată în sine al lui Steven Harding într-un nisip fin, pe care eu o să-l împrăștii până când n-o să mai rămână nimic din el.

— Știi care este problema în zilele noastre? Oamenii au atâtea cărți de credit, încât le este greu să le țină socoteala. De exemplu, când a fost ultima dată când ai verificat cheltuielile de pe MasterCard?

Reacția lui e să nu răspundă, ca un copil. Dar eu îl văd că este acolo, în spatele paravanului dinților încleștați, în spatele sigiliului buzelor mușcate, în cuvintele înțepenite în gât, arzându-i obrajii.

— Un MasterCard, un formular de închiriere online și o adresă de e-mail e tot ce-ți trebuie pentru ca *tu* să fii cel care a închiriat casa asta. Apropo, doamna Winslow a considerat că este un gest atât de romantic – cum ai cerut tu să fie scos telefonul, ca să nu fim deranjați.

Tăcerea lui persistă și se încordează, înghițindu-l în ea. Știe că am dreptate. Știe că e pierdut. Ochii îi strălucesc de o ură proaspătă pentru mine. Intențiile i se văd etalate în liniile aspre ale feței – vrea să-mi facă rău. Foarte mult rău. E bine, înseamnă că nu mai sunt o fetiță care joacă un joc ce-i este străin. Acum mă ia în serios. Sunt Frankenstein, iar el este monstrul meu.

— Apoi, reiau eu, o să le dau o declarație, o poveste și dovada: e-mailuri, poze, un jurnal, un tipar comportamental. O să-mi fotografieze vânătăile de la încheieturi și de pe coapse pe care mi le-ai făcut ieri după-amiază, buza spartă. După aceea, o să mă întorc în oraș. O să vorbesc cu decanul de la Barnard College, cu directorul de la Richmond Prep, cu Consiliul pentru Educație și o să sun și la administrația de la Columbia University.

Numele din Ivy League îi umbrește ochii cu o întunecime nouă și își încleștează atât de tare maxilarele, încât pare pe cale să-și crape dinții – undeva, în adâncul lui, s-a trezit ceva, o revoltă care crește cu fiecare bătaie de inimă din piept.

— O să le spun tot ce am spus și la poliție. În cele din urmă, o să contactez presa și o să le spun și jurnaliștilor toată povestea mea sau, mai degrabă, povestea ta. O să le spun despre Wendy, o să le arăt scrisoarea ei, în care se vede cât de mult se temea de ce i-ai putea face. N-o să tac până când nu se va redeschide ancheta cu privire la moartea ei.

— Așa cum ai spus, e o poveste. Cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Tot ce ai sunt câteva texte și vreo două poze neclare. Nimic incriminator.

Steven mârâie la mine, în sfârșit i-a căzut de pe chip masca bunei-creșteri.

Se uită cu dispreț când scot ceva din geantă; îi bag poza sub ochi. Se holbează la gândul serioaselor implicații ale scenei captate pe hârtie fotografică, despre care presupun că nici nu știa că există – chipul zâmbitor al unei adolescente, cu obrajii încă îmbujorați de dogoarea persistentă a orgasmului, cu pletele roșcate, numai bucle, ciufulite de la tăvălitul prin așternuturi și, în spatele ei, trupul inert al lui Steven, tolănit fără grijă, cu

cearșaful abia acoperindu-i goliciunea, cu trăsăturile inconfundabile, în ciuda unghiului și a încadrării făcute de un amator.

Împachetez poza și mi-o îndes în cupa sutienului, lângă cealaltă. Fluieră pe nări din cauza furiei și trage greu aer în plămâni, realizând că există o dovadă a delictelor sale și, odată cu asta, evaluând și nivelul devastator pe care-l va avea asupra vieții și viitorului său incendiul nimicitor care va distruge totul în calea lui.

— Credeai că ți-a dat singurul exemplar? Oh, așa ai crezut, pufnesc eu.

Înainte de a continua, mă apropii până când buzele aproape mi se lipesc de urechea lui. Următoarele cuvinte sunt o promisiune abia murmurată, destinată să i se înfigă adânc sub țeastă, până când rămâne singurul lucru la care se mai poate gândi.

— Habar n-ai ce conexiuni a avut tata în presă și la Departamentul de Justiție. Când eu și autoritățile vom termina cu tine, reputația ta o să fie aruncată în aer, redusă la cenușă fumegândă. Viitorul tău n-o să mai însemne decât un loc în șirul de nume din Registrul Agresorilor Sexuali, asta după ce o să ieși din pușcărie, unde o să-ți ispășești pedeapsa pentru corupere de minori, viol de gradul doi, omucidere și reținere ilegală.

În tot acest timp, Steven rămâne cu privirea ațintită înainte, fără să clipească, uitându-se fix spre un punct imaginar, dar tendoanele încordate de pe gât și de la încheieturile care forțează banda adezivă trădează impactul cuvintelor mele asupra lui.

— Dar încă poți alege. Poți opri toate astea să se întâmple. Ai o cale de a-ți păstra prețioasa reputație. Să rămâi în amintirea oamenilor ca un profesor excepțional, un om onest. E mai bine s-o faci acum decât după un an în pușcărie. Ce zici, profesore?

Focul pocnește în fundal, ca un protest al lemnului pe moarte slăbit de flăcările neobosite. Cu privirea pierdută în bezna de dincolo de geam, un Steven tăcut decide asupra lungimii și aspectului viitorului său.

Îmi reiau locul pe marginea canapelei, cu mâinile îndesate sub mine ca să am iluzia că dețin controlul, cu trupul aplecat în față, pregătită să-i aud răspunsul. Când e gata, se agață cu privirea de ochii mei și nu-mi mai dă drumul. Focul devorează bușteni din vatră.

— Trebuie să mai fac un pipi, spune el pe un ton neutru.

57. Steven

Ellie oftează zgomotos și alunecă de pe marginea nenorocitei de canapele pe care-i place atât de mult să stea.

— Nu faci decât să amâni inevitabilul.

— Cum dorești, dar chestia e că o să pută a pipi aici. Nu e ca și când m-aș putea ridica să merg la baie.

Cuvintele i se rostogolesc pe limbă, îmbibate cu o agresivitate pe care nici nu se mai străduiește s-o ascundă.

— Bine.

Ellie iese din cameră ca să aducă sticla lăsată în baia de la etaj.

Știe. Mai rău de-atât, are și o dovadă. Nenorocita aia de poză, fiecare detaliu al ei arzându-i în minte. Este acum ori niciodată. Își mișcă mâna dreaptă cu putere, încercând să-i facă loc pe sub banda adezivă. Îndeasă degetul mare sub palmă, cât de mult poate, pentru că expresia „ca și cum viața lui ar depinde de asta” nu mai este un mod de exprimare exagerat, ci cruda realitate. Pielea, în contact permanent cu brațul scaunului, face ca materialul artificial să alunece de la sudoare – frica și instinctul de supraviețuire îi ung calea de scăpare. Gândurile la ce o să-i facă lui Ellie odată ce se eliberează îi hrănesc motivația. O să-i dea o lecție sau două, o să i le scrie pe piele, în umbre de violet și roșu. O să ia înapoi poza aia, e-mailurile, jurnalul și restul. O să le ardă pe toate în șemineu. O să-i distrugă toate dovezile prețioase. Progresul este lent, marginea benzii adezive îi mușcă din piele, dar trage în ciuda durerii, a arsurii plasticului și a trecerii prin ochiul strânsorii. Apoi, dintr-odată, mâna îi este eliberată. Își rotește brațul, clavicula se rostogolește în lăcașul ei, îndepărtând înțepeneala instalată în ore întregi de imobilizare forțată.

Un zgomot înfundat îi atrage atenția spre tavan și spre faptul că nu are timp de pierdut. Aplecându-se pe fiecare parte, eliberează frânele scaunului. Împingând roțile cu o mână, se îndreaptă spre canapea și spre cuțitul care se odihnește pe spătarul ei, dar mișcarea dezechilibrată duce scaunul pieziș, iar cuțitul îi iese ușor din raza de acțiune. Se apleacă în față, zgâriind cu degetele oțelul neted al lamei. Geme, cu umărul dureros de la ligamentele atât de întinse, încât aproape dacă se mai țin unul de altul. Ellie se poate întoarce în orice secundă. Aproape că reușește să-l apuce, dar, în

nerăbdarea lui, lovește prea tare; cuțitul se înclină în direcția opusă și speranța i se prăbușește în capul pieptului. „Haide, Steven, poți s-o faci”. Ținându-și respirația, se întinde cât poate de mult. Marginea ascuțită a benzii adezive din jurul încheieturii îi roade carnea; își strunește durerea care-i scapă în gemete printre dinții încleștați. În cele din urmă, vârfurile degetelor îi alunecă peste mânerul cald încă de când fusese strâns de palma lui Ellie.

Acum are cuțitul în mână.

Fără o clipă de răgaz, taie straturile de bandă adezivă care-l țineau în scaun. Conștient că fereastra de timp se îngustează tot mai mult cu fiecare secundă ce trece, sare în picioare, însă încăperea îi fuge violent de sub tălpi. Pune mâinile pe canapea, ca să se stabilizeze, și așteaptă ca pământul să nu se mai miște. Mișcă-te de-aici, își spune el. Acum.

Luptându-se cu valul puternic de greață care se ridică în el, se împleticește spre vestibul, apoi către bucătărie, atent să nu se uite spre stânga, la balustrada de care e atârnat șireangul. Apasă scurt comutatorul, dar cârligul unde ar fi trebuit să atârne cheile sclipește, gol. Lasă cuțitul jos. Deschide sertarele. Scotocește înăuntru. Tacâmurile și nimicurile de acolo zdrăngăne în frustrarea lui crescândă. Zdrăngănitul se izbește de pereții bucătăriei, făcându-l să tresară. La dracu, trebuie să fie atent. Este neîndemânatic din cauza lucrurilor prin care a fost nevoit să treacă. O respirație adâncă îl ajută să se liniștească. Își reia căutarea, mișcând obiectele în liniște. Mândria îi spune că ar trebui să rămână, s-o aștepte pe Ellie și să-i dea o lecție. O parte care nu-i chiar el așa ar vrea. Dar nu este genul acela de bărbat, el nu lovește femeile. Frica i-a rearanjat prioritățile, răzbunarea poate aștepta până când se întoarce în oraș. Trebuie să fugă de-aici cât mai departe, să lase locul ăsta și bizara lui șaradă să dispară din oglinda retrovizoare a Lexusului. Trebuie să găsească nenorocitele alea de chei ale mașinii.

Altfel nu are cum să scape – fără ele este captiv în aceeași casă cu o harpie care-l vrea mort. Chiar dacă-și ia paltonul și pleacă în acest moment, cât de departe poate ajunge pe vremea asta? Cât de departe este drumul principal și, de acolo, primul oraș? Când a venit încoace, abia dacă a văzut vreo mașină și nu-și amintește să fi zărit luminile unor case. Plimbarea lor de mai devreme nu i-a oferit niciun indiciu despre proprietățile din vecinătate. De cealaltă parte a ferestrei, lumea este o ceață în alb și negru,

până când o claie de bucle arămii care n-ar avea de ce să fie aici se mișcă, reflectate în geam. Răsucindu-se pe călcâie, dă cu ochii de o Ellie foarte reală, stând în pragul ușii. Ochii ei fug spre cuțitul așezat pe blatul de bucătărie dintre ei.

Dacă l-ar folosi, ar putea-o obliga să-i spună unde a pus cheile. Stau amândoi pândindu-se, cu corpurile încordate, așteptând să vadă cine va face prima mișcare. Cuțitul este mai aproape de el, ea nu-l poate atinge înainte. Tresărirea șoldului fetei îl determină să treacă la acțiune. Se repede în față. Mâna plesnește mânerul, în timp ce întunericul înghite încăperea, când Ellie apasă pe comutator.

Privirea i se ajustează rapid și vede contururi negre desprinzându-se din umbră. Ura amestecată cu adrenalină i se scurge prin șira spinării, făcându-i corpul să se miște. Fuge după ea, evitând muchii de dulapuri și tocuri de uși, până reușește să o prindă pe scări. Întinde mâna și o apucă de gleznă, dezechilibrând-o. Sunetul pe care-l scoate țeasta ei lovindu-se de o treaptă îi împrăștie căldură în piept. O trage spre el ținând-o de picior, iar oasele spatelui și membrelor fetei pocnesc, lovindu-se de lemnul tare. Steven se opintește până când trupul ei dispare cu totul sub al lui.

— Dă-mi drumul.

Ellie se zbate, mâinile ei revarsă o rafală de lovituri necontrolate și una dintre ele îi zboară cuțitul din mână. Frica îi trimite în adâncul gâtului o miasmă dulce-acrișoară. Steven simte cum i se proptesc în piept oasele subțiri ale antebrațelor ei, simte proeminențele șoldurilor, arcuirea fragilă a coastelor – o ofrandă de oase foarte ușor de sfărâmat. În semiîntuneric, prinde sclipirea argintie a pandantivului sub formă de inimă. Răsucindu-și degetele în jurul lanțului, i-l smulge de la gât și-l aruncă. Ea își încleștează dinții, dar nu cedează. Nu vrea doar să-i facă rău, vrea s-o pedepsească. Își înfășoară degetele în șuvițele ei și trage cu putere, până când obține un urlet care să-l satisfacă.

— Unde sunt cheile de la mașină?

Cuvintele par mai degrabă niște urlete înăbușite de animal decât sunete omenești.

— Du-te dracului, nenorocitule.

Îi scuipă insulta drept în față, iar asta ofensează latura instinctuală din el, cu care nu s-a simțit conectat niciodată, până azi. Trebuie s-o zdrobească. Înainte ca șuieratul înjurăturii să se termine, își înnoadă degetele în părul ei

și o dă cu capul de treaptă.

— Cheile, Ellie.

— Nici vorbă.

Încă îl sfidează și îi simte pe față răsuflarea prea caldă și condimentată cu bourbon. Înainte să-și dea seama ce impuls îl mână, o sărută cu putere, astupându-i gura cu gura lui. Frecându-se de ea, o strânge de sân până când degetele îi găsesc sfârcul, pe care-l ciupesc cu putere, smulgându-i un țipăt. Schimbându-și centrul de greutate, își mută mâna de pe pieptul ei și îi trage puloverul în jos, apoi intră pe sub colanți, spre căldura dintre picioarele fetei. Degetele îi aleargă de-a lungul elasticului de la chiloți și simte cum trupul ei se încordează.

— Nu te preface că nu-ți place.

Răspunsul ei îl încovoaie. Un șoc electric, usturător îl mistuie, copleșindu-i bătăile inimii, lichefiindu-i gândurile din minte până când nu mai rămâne decât durerea ce umple fiecare locaș din trup. Prin agonia care-i străpunge încă pieptul cu arsura ei și prin focul din pântece, înțelege vag că Ellie îl îmbrâncește și se zbate pe lângă el, până când tot ce mai simte este muchia ascuțită a treptelor săpându-i în șolduri și în piept. Printr-un văl de lacrimi, îi vede șosetele împleticindu-se pe scări, abandonându-l în poziție fetală, cu palmele căuș peste boașe, în timp ce se leagănă pradă valurilor de durere, încă o umilință pentru care Ellie va trebui să plătească.

Rămas în întuneric, nu mai are nimic altceva de făcut decât să respire prin valurile de durere până când acestea se retrag și este capabil să formuleze iar gânduri coerente. Curva. Apucând cuțitul, se desprinde de podea și se târăște pe scări. Încet. Fiecare pas trezește durerea latentă pe care-o lăsase în urmă. O înscrie în catastiful nemulțumirilor față de ea, o folosește ca să-și reînvie toate ideile despre ce va face când o s-o prindă.

Ajuns pe palier, se oprește. Dacă ea are deja cheile de la mașină? Poate le-a avut de la început asupra ei și ăsta e motivul pentru care nu le-a putut găsi. Se putea strecura înapoi, în timp ce el pierdea vremea căutând-o la etaj. Dacă ajunge înaintea lui la mașină? L-a prins în capcană, dar nu o poate lăsa să plece. Tot ce poate pune în mișcare odată ce părăsește locul ăsta fără el… îi revine în minte tot ce știe ea, speriindu-l îngrozitor. Înțelege ce are de făcut.

58. Steven

Afară îl întâmpină o tăcere stranie și lumina lunii care, din spatele unui văl de nori, colorează noaptea cu o strălucire violet-albăstruie. Partea cea mai rea a furtunii trecuse, dar sentimentul pericolului adastă încă printre rafalele biciuitoare de vânt. Singurul zgomot este acela făcut de pașii săi, care compactează zăpada pe care calcă.

Protejat de un strat de Gore-Tex, cu telefonul ridicat în aer, se foiește de colo până colo, uitându-se țintă la ecran și rugându-se să prindă iar cele două linii de rețea pe care le avusese în mașină, în urmă cu două zile, deși chiar și una singură i-ar fi fost de ajuns. Strădaniile lui rămân fără rezultat: indiferent unde stă, indiferent în ce unghi își ține telefonul, nu există semnal. Nici cheile de la mașină. Nicio speranță de scăpare, iar la etaj e o fată tulburată și al dracului de hotărâtă să-i distrugă reputația și cariera sau, mai rău de-atât, să-l oblige… Mai ridică o dată telefonul în aer, mișcându-l de colo până colo. Un mârâit gros i se adună în gâtlej și erupe din el în timp ce-și aruncă telefonul în aer. Gestul acesta nechibzuit îl face să se simtă bine preț de o secundă sau două, până când își recapătă rațiunea.

Rahat. Pe jumătate își târâie picioarele, pe jumătate aleargă spre direcția în care dreptunghiul acela negru s-a scufundat în zăpadă. Îl recuperează și îl șterge pe pulover – ultimul lucru de care are nevoie este ca singura lui conexiune cu lumea exterioară să moară. Imediat ce va răsări soarele, va merge până la drumul principal, va găsi un loc cu rețea de telefonie mobilă sau va opri prima mașină care trece pe drum, va aduce poliția, șeriful, ce-o fi, nenorocita de cavalerie, și va pune capăt acestei nebunii. Între timp, i-a mai rămas o singură opțiune.

Aerul înghețat îi arde nasul și gâtul cu fiecare respirație pe care o trage în piept, îi ciupește obrajii. *Mă întreb cât timp poate rezista cineva pe o vreme ca asta fără îmbrăcămintea potrivită.* Acestea fuseseră cuvintele ei când stăteau pe podeaua din living, încurcați în faldurile păturii, parcă într-o altă viață. Una contrafăcută. Răspunsul este că nu va rezista mult. Strecurând telefonul în buzunar, simte conturul confortabil al cheii de la intrarea principală și continuă cu ce a stabilit că are de făcut.

Niciun moment nu se întoarce să se uite spre casă, pe jumătate așteptându-se să zărească o siluetă la una dintre ferestrele de la etaj, silueta

greșită, silueta imposibilă, una care ar trebui să zacă la doi metri sub pământ, în cealaltă parte a țării. Dar reflexia din fereastra bucătăriei, cascada aceea inconfundabilă de bucle… Se scutură de gândul acela ridicol. Nu crede în viața de după moarte: când ai murit, s-a terminat, așa că străduiește-te să trăiești cât mai bine cât timp ești aici. Ceea ce crede că a văzut a fost doar o proiecție a inconștientului, mintea lui procesând acele revelații pe care i le-a aruncat pe neașteptate Ellie, întrepătrunse cu rămășițele drogurilor pe care i le-a dat. Mulțumit cu judecata sa, nu privește înapoi. În față, pădurea se întinde insondabilă și de nepătruns. Este disperat ca o lumină să-i spună că ar putea căpăta ajutor de undeva, de aproape. Nimic. Este complet singur. Umerii îi cad cu un frison și își reia tropăitul spre garaj.

Se luptă să deschidă ușa peste mormanul de zăpadă adunată. Abia dacă se clintește. Mușchii brațelor îl ard. O mai mișcă un centimetru. Se întoarce, așteptându-se să o vadă pe Ellie venind spre el, dar nu este nimeni. Cercetează ferestrele, să-i zărească silueta, să vadă vreun indiciu. „Haide acum, nu pierde vremea”. Strecoară umărul prin crăpătura ușii. Punându-și toată greutatea și furia împotriva lemnului, împinge ușa și o deschide cât să se poată strecura înăuntru. Curbele Lexusului se disting în întuneric, ușoara sclipire a griului perlat prinzând vreo vagă rază de lumină strecurată în acest loc de cine știe unde. Își trece degetele înmănușate peste arcuirea aripii din partea șoferului. Mașina personală este o extravaganță inutilă în Manhattan, cu traficul îngrozitor din centru și cu rețeaua de metrou comodă și la îndemână, dar nu a rezistat când a văzut prima dată SUV-ul tronând în centrul vitrinei de showroom. Se uită insistent la pielea bej a scaunelor, vânat de fantoma relației cu Ellie. Mașina parcată în fața blocului ei, giugiulelile adolescentine pe locurile din față, când ea îl făcea să se simtă cu zece ani mai tânăr. Dar trebuie să înfrunte realitatea că toate amintirile sale cu ea și despre relația lor sunt minciuni. În schimb, și-o imaginează pe locul șoferului, îndepărtându-se, cu geanta care conținea toată decăderea lui așezată pe locul pasagerului.

Ochii i se opresc asupra unui obiect de pe bord. Acel origami în formă de cocor făcut de Ellie din chitanța de la benzină îl privește batjocoritor. Toate semnele pe care nu le văzuse sau, și mai rău, le ignorase. Precum faptul că ar fi trebuit să-și dea seama că ea mai fusese aici. *Dormitorul principal este la etaj, în dreapta.* Nici măcar nu ezitase: știa că încuietoarea de la ușa din

față trebuie scuturată un pic, știa unde sunt cănile sau șervetele. Dar pe atunci nu avea niciun motiv să se îndoiască de ea.

Măcar dacă ar ști cum să pornească mașina legând firele direct, dar nu știe. Așa încât lama cuțitului se înfige în cauciucul din față, iar și iar. În șuieratul aerului care iese din pneu, procedează la fel și cu roata stângă. Tocmai și-a sabotat singurul mijloc de evadare, dar a exclus și șansele lui Ellie de a-și transforma amenințările în realitate. Și ea este tot atât de captivă în acest loc pe cât este și el. S-a isprăvit – de bine, de rău, până când… Nu-și dă voie să sfârșească propoziția. Acum nu mai are decât un singur loc în care poate merge.

Spre surprinderea lui, privirea îi zăbovește asupra gurii negre a potecii de acces spre proprietate. Înainte să mai poată gândi altceva, se trezește lopătând prin zăpadă ca să se îndepărteze de casă. Atracția față de drumul principal și de traficul posibil de acolo este o șansă căreia nu-i poate rezista. După câteva minute – pe lângă frigul ascuțit –, un sentiment profund de abandon i se târăște pe sub straturile de haine, până când ajunge la cea mai lăuntrică parte a sa. Înconjurat de întuneric, nu s-a mai simțit atât de singur de când avea șase ani.

•

Părinții îl duseseră la Disneyland, în California, cedând după luni întregi de insistențe din partea lui. Maică-sa fusese de acord destul de rapid; tatăl se lăsase înduplecat ceva mai greu și durase până când să-i facă pe plac, în silă, un sentiment care nu l-a mai părăsit pe taică-său întreaga perioadă cât s-au aflat în acel loc uitat de Dumnezeu, numit Los Angeles. Steven era prins între dorința de a-i face tatălui pe plac și dorința de a vedea locul acela magic despre care prietenul lui Joseph vorbise neîncetat luni întregi, în timpul pauzelor de la școală. Însă chinul lui dispăruse brusc în clipa în care pusese piciorul pe Strada Principală, trăgând-o pe mama după el. Petrecuse săptămâni întregi în pregătiri, studiind harta parcului, învățând poteca fiecărui regat. Prima oprire a fost la Frontierland. Undeva, pe lângă sala de jocuri mecanice, pașii mamei încetiniseră ritmul, rezonând cu entuziasmul lui, iar mâna lui Steven se desprinsese de a ei.

Nu-și amintește ce vrusese s-o întrebe, ci doar că se întorsese spre ea și, dintr-odată, a văzut că dispăruse. Când s-a trezit înconjurat doar de picioare, l-a copleșit o panică teribilă. Peste tot în jur era îngrămădit de picioare, unele goale, dispărând sub bermude sau fuste, altele îmbrăcate în pantaloni

căleați cu dungă. Cu capul dat pe spate, s-a tot învârtit în loc după trăsăturile familiare ale mamei, dar toate chipurile erau albite sau umbrite de soarele Californiei. Râsetele voioase și muzica festivă se amestecau într-un haos care i-a înghițit strigătele prin care o chema pe maică-sa. Brusc, a simțit cum atmosfera parcului îl strivește.

Același sentiment îl însoțește și acum, când se chinuie să străbată poteca înecată de zăpadă, să taie pădurea – până când talpa prinde muchia unei pietre sau o ramură ruptă. Cade în față, rostogolindu-se, se proptește în mâini și palmele i se scufundă în zăpadă, apoi umezeala aceea înghețată i se scurge pe pielea goală dintre mănuși și geacă. Vremea și pădurea au complotat să-i zădărnicească încercarea de a scăpa din acest loc și de a se îndepărta cât mai mult de ea. În fața lui, gura întunecată a potecii, impenetrabilă, ține șoseaua principală la distanță de el. O privește țintă cu ochii umezi de la vântul ce-i biciuiește fața; speranța lui de scăpare a dispărut sub o perdea de lacrimi. Se ridică în picioare. Frigul înghețat și-a croit drum până la fiecare extremitate, până în creieri, până când nu se mai poate gândi decât la cât de frig îi este. Dinții încep să-i clănțăne, așa că este nevoit să se întoarcă din drum.

59. Steven

În vestibulul neluminat, funia și ștreangul îl întâmpină, urându-i bun-venit în iad. Dar acum este eliberat din scaun, iar posibilitățile privind gâtul cui va atârna în laț sunt mult mai multe. Începe cu holul și aprinde lumina, respingând întunericul și umbrele unde s-ar putea ascunde ea. O privire rapidă în bucătărie nu-i dezvăluie nicio urmă a prezenței fetei. Se uită spre ușile duble, în caz că-l așteaptă în nișa bibliotecii, înarmată și ea cu un cuțit. Frica are un gust metalic, ca niște bănuți pe limbă. Spațiul este eliberat de pericole. În camera principală, scaunul cu rotile zace rămas gol, iar de mânerele și de tetiera lui atârnă fâșiile de bandă adezivă care-l ținuseră captiv ore întregi. Îl împinge din drum, iar scaunul se lasă pe-o parte. Derapează și se izbește de fereastră. Apucând sticla de bourbon din căruciorul cu băuturi, își spală gustul metalic din gură. Ea nu este nici aici.

Părăsește parterul și se îndreaptă spre scări, cu spatele la balustradă.

Odată ajuns pe palier, își anunță progresul și prezența aducând lumină în întuneric. Primul este biroul. Ușa se deschide larg, lovind peretele. Bufnitura puternică a mânerului în tencuială îi aduce răspunsul căutat, spunându-i că Ellie nu se află în spatele ușii, așteptându-l cu un cuțit, o vază sau o statuie ori cu vreun alt obiect contondent cu care să-i fractureze craniul și să-i îmbibe părul cu sânge. Gustul metalic îi inundă iarăși gura. Spațiile de după uși, de sub mobilă, dintre faldurile draperiilor au devenit locuri în care nu poate avea încredere, ca și când casa ar fi fost de partea lui Ellie, păzind-o de el.

Dormitorul de oaspeți se vede în fața lui, un teritoriu virgin cu așternuturi imaculate și neatinse, în tonuri de bej și caramel, dar în continuare lipsit de Ellie. Absența ei nu are nicio influență asupra pulsului său. Cu toate încăperile verificate, locurile unde s-ar putea ascunde se împuținează simțitor. La atingerea întrerupătorului, baia principală este scăldată în lumină, o oază de albeață din podea până în tavan, inclusiv în privința prosoapelor, dar alterată de mirosul stătut de tutun. Încă reușește să-l evite; nu este nici ghemuită în cada supradimensionată.

N-a mai rămas decât un singur loc unde să o caute. Intră în dormitorul principal, o veritabilă capsulă a timpului. Mirosul de vanilie și iasomie nu l-a urmat până aici. În schimb, aerul este îmbibat cu notele florale mai proaspete ale parfumului și loțiunii de corp folosite de Ellie. Pe patul făcut, pijamaua ei, pe jumătate împăturită, îl sfidează. Se simte atât de tras pe sfoară la câtă bătaie de cap a avut să facă rost de pijamaua aia pentru cineva care a avut de la început intenția să-l înșele. Sprijinită de tăblia patului este perna unde – cu doar o noapte în urmă – ea îi suspinase numele, cu fața strălucind de o boare de transpirație, în timp ce el se mișca deasupra ei. Întotdeauna Ellie a avut cea mai frapantă expresie în aceste momente de abandon, când pleoapele îi fluturau, sau în acele momente când ochii își pierdeau focusul, rătăciți de plăcere. Acum, noaptea aceea aparținea unei alte vieți, unei alte realități, în care făcuse dragoste cu o fată care, de fapt, nu existase vreodată. Chipul ei, brațele ei deschise, chiar și orgasmele ei erau toate fire dintr-o pânză pe care o țesuse ca să-l prindă în ea. Fata pe care-o întâlnise în seara asta îl ura. Pentru ceva ce nici măcar nu făcuse. N-o ucisese el pe Wendy. Nu avusese nimic de-a face cu asta.

Apăsând comutatorul, se asigură că încăperea este goală. Pe măsură ce avansează tot mai mult în dormitor, observă ceva ce îi scăpase mai devreme,

ceva nelalocul lui, dar nu știe ce anume, ca într-un joc din acela din ziar, „găsește diferențele”. O vreme nu-și dă seama ce este, dar apoi revelația îl lovește brusc. Dressingul. Se holbează la ușa întredeschisă. Oare așa a lăsat-o când a coborât pentru cină? Acesta este indiciul că s-a închis singur în cameră cu persoana care-l vrea mort?

Crăpând și mai mult ușa, o deschide încet, încercând să-și aducă aminte pe care parte este comutatorul. Stă atent, privind în întuneric, dar nu poate vedea dincolo de conturul primului rând de umerașe și de hainele atârnate pe ele; lumina din dormitor se reflectă slab pe sacii din plastic pentru haine lăsați acolo de proprietar. Dincolo de asta, interiorul dressingului se topește într-un vid impenetrabil, suficient de smolit pentru a ascunde trupul unei iubite psihopate – o pânză albă pe care imaginația lui o umple cu tot felul de scenarii nebunești care se sfârșesc, toate, cu el sângerând pe covorul crem. Geanta ei pregătită pentru weekend stă pe jos, în dulap, cu fermoarul larg deschis și cu un capăt al sutienului din dantelă scăpat afară. Dezordinea ei permanentă, geanta dând mereu pe-afară de la grămada de prostii pe care le cără cu ea. Următorul gând l-a lovit ca un șoc electric. Dacă avea o armă? Nu, era un prost: dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o ca să-l intimideze când stătuse legat în scaunul cu rotile. *Doar dacă nu cumva.* Dacă nu cumva o ținuse ascunsă, ca pe un as în mânecă. Nu, ar fi ridicol. Frica îi altera bunul-simț și o ura inclusiv pentru asta.

Vede cu coada ochiului întrerupătorul; îl apasă, așa cum omori vara un țânțar. Lumina se aprinde pâlpâind și îi oferă frânturi din interiorul dressingului. Gol. Intră înăuntru și vede hainele lui Ellie atârnând pe umerașe în partea dreaptă, ca niște contururi de siluete așteptând să fie umplute. Cămașa turtită din finet, cardiganul roz, șleampăt, care-l tachinează ca o reamintire a faptului că ea nu-i aici. Parfumul ei, captiv în țesăturile dimprejurul său, îl copleșește. Ellie este o fantomă care urmărește să-l transforme și pe el într-o prezență fantomatică. Cuțitul zboară în jos într-o mișcare rapidă, sfâșiind țesătura cămășii, făcând să zboare nasturii rupți. Împunge cu lama iar și iar, ferfenițindu-i hainele, apoi cade în genunchi, repezindu-se la geanta aflată pe podea.

Sub loviturile sale, amintirea a tot ceea ce s-a petrecut în ultimele douăsprezece ore pune stăpânire pe el și-l țintuiește în loc, pe covor, făcându-l să coboare brațele, pe măsură ce aducerile aminte i se răsucesc în stomac, îi urcă spre organe, se adună în gât și pe muchia îngustă dintre

clavicule. Ele îl trag sub un val de emoții: momentul în care ea l-a scos în vestibul, în scaunul cu rotile, arătându-i ștreangul pentru prima dată, fiorul de gheață care i-a congelat sângele în vine, descoperirea că femeia pe care credea că o iubește s-a dovedit a fi persoana care-l urăște atât de mult, încât îl vrea mort.

Din suflet i se înalță un val care urcă până ajunge la suprafață și năvălește afară într-o explozie de lacrimi. Complet singur, le lasă să-i inunde obrajii și continuă să sfâșie geanta. Fata asta l-a forțat ca, pentru prima dată în viață, să simtă amenințarea morții. Simte pe buze gust de sare. Este doar o energie nervoasă. Nu vrea să moară, nu doar în seara asta, ci niciodată. Nu-și poate imagina vidul definitiv: îl îngrozește gândul că, pur și simplu, va înceta să existe. Ca într-o operație, vacuumul anesteziei și anihilarea trecerii timpului. În singurătatea din dressing, pieptul i se îngreunează de suspine, iar mucii îi tivesc buza de sus. Îi lasă să curgă fără să-i mai fie rușine și fără să și-i rețină.

Valul se retrage, într-un final, lăsându-l extenuat, îl doare brațul, are gâtul înțepenit. Trebuie să se adune și să-și limpezească mintea, să-și scoată din corp drogul pe care i-l dăduse și apoi să-și dea seama ce are de făcut – întâi cu Ellie, apoi cum să evadeze de aici, să-și recapete vechea viață și s-o împiedice să-i distrugă reputația.

Înainte de orice altceva, trage scaunul spre ușă și-l înțepenește sub clanță, baricadându-se înăuntru. Ținând cuțitul aproape, își târăște oasele spre pat. Chiar dacă siguranța oferită de scaun este precară – doar lemn de stejar și tapițerie îndesate sub clanță –, se simte ușurat să știe că este singur aici și că Ellie/Verity este tot atât de prizonieră în casă pe cât este și el.

ZIUA A TREIA

Prevăzătorul poartă cu sine-un pistol
Și zăvorăște bine ușa.
Fără să vadă năluca mai primejdioasă
Aflată în preajmă-i.

Emily Dickinson

60. Steven

Ținându-se cu mâinile de-o parte și de alta a chiuvetei, își scufundă fața în vasul din porțelan, simțind cum îl biciuiește apa rece ca gheața. Fiorul ei își croiește loc prin ceața chimică din minte și risipește oboseala înnodată în mușchii gâtului. Pentru moment, e de ajuns. Trupul îi tânjește după un duș care să-l pună pe picioare, dar nu suportă ideea de a se mai pune într-o poziție vulnerabilă în casa asta. Odată încuiat în dormitorul principal, valul de adrenalină se retrage și epuizarea pune stăpânire pe corpul lui, cu toate că nu poate spune că a reușit într-adevăr să doarmă. A stat cu ochii închiși, însă nu s-a odihnit. Vocea lui Ellie i-a persistat în ureche, unde a continuat să șoptească litania ei nocivă. Pe lângă acest refren, i-a văzut pe toți în spatele pleoapelor închise – chipuri privindu-l cu oroare și dezgust: Schumacher, părinții elevilor, colegii, dar, cel mai limpede dintre toate, chipul tatălui său, contorsionat de un rânjet batjocoritor, plin de dispreț și dezgust. S-a perpelit de pe o parte pe alta, repetându-și că este ridicol, că nimeni n-o s-o creadă, că reputația și cariera lui fără pată vor vorbi de la sine. Dar îndoielile își făceau loc de fiecare dată, aduse de cuvintele „dar dacă…”, luându-l în stăpânire ca un val de greață. Chiar dacă stătuse așa câteva ore, se trezise mai obosit și mai îngreunat, ca și când vorbele ei i s-ar fi solidificat în trup.

Își scufundă iar capul în apă, înecând gândurile nocive plantate de Ellie în mintea lui, și apoi, ca să înlăture resturile de bandă adezivă, se freacă pe

încheieturi cu o cârpă udă până când își înroșește carnea. Se întoarce încetul cu încetul în propria piele. Își amintește cine este – o persoană stăpână pe propria viață, care își poate revendica propriul viitor. Decisiv și responsabil. N-o să cedeze în fața ei, chiar dacă o să vorbească; va fi cuvântul ei împotriva cuvântului lui. O fotografie nu dovedește nimic. Cea a lui W. este o încercare de a-l denigra, prost lucrată în *photoshop.* El are o reputație și se bucură de încrederea comunității academice; ea este o biată studentă din NYC, o iubită îmbufnată, hotărâtă să-l prindă pe picior greșit. El are la îndemână cuvintele și abilitatea de a le modela într-o poveste convingătoare. Îl vor crede pe *el.*

Cu părul șiroind de apă, stă în dreptul ferestrei strângând prosopul în pumn, simțindu-i între degete materialul moale. Sticla îi aduce dinaintea ochilor propria reflexie, așa cum stă în picioare lângă geam. Își amintește cine este. Astea sunt degetele care au notat mii de lucrări, care au tastat eseuri bine primite de critică. Astea sunt mâinile care au strâns mâna decanului de la Universitatea Columbia, care au cuprins în căușul lor fața iubitei sale perfecte, care au ținut în ele succesul. În casa asta, aproape că a pierdut totul. Ea i-a îngropat viitorul într-un nisip ce i se prefiră printre degete, dar a neglijat hotărârea acestor degete de a rămâne strânse, de a refuza să dea drumul viitorului. A trebuit să-l drogheze și să-l lege ca să-l domine, însă acum e liber de legăturile făcute de ea. Se șterge pe față și pânza prosopului i se agață de barba crescută. Stând în fotoliu, cu fața spre ușă, așteaptă neclintit, cu bărbia în palmă; perii aspri îi zgârie vârfurile degetelor, aude ecoul focului care pocnește în cămin, la parter. Se întreabă dacă s-a stins oare.

Wendy. Numele îi apare în minte odată cu respirația următoare. Toate astea se întâmplă din cauza ei, din cauza unei greșeli pe care a făcut-o cu aproape opt ani în urmă – bătaia de aripă a unui fluture care aproape că i-a sfâșiat viața pe parcursul acestor ultime douăzeci și patru de ore. N-a avut nici cea mai vagă bănuială că se va dovedi acel gen de fată, că adorația ei va aluneca spre disperare când a vrut s-o părăsească. Și-o imaginase ca pe o Jane Eyre cu tărie de caracter, dar se dovedise slabă de minte. Pe când se afla legat în nenorocitul ăla de scaun cu rotile, Ellie îi pusese o întrebare.

*Te-ai dus? Te-ai întâlnit cu ea când ți-a cerut asta? Î*și amintește. Și le amintește pe toate.

•

Plicul îl așteaptă pe coridor, așezat pe podea. Nici nu l-ar fi observat dacă nu ar fi auzit zgomotul hârtiei strivite sub talpă, în locul bufnetului înfundat al covorului. Scrisul de mână curgător și numele lui, subliniat cu două linii, i-au spus că trebuie să bea ceva înainte să citească orice o fi fost scris pe hârtia groasă, cafenie. Înarmat cu un bourbon dublu, s-a prăbușit pe canapea și a luat o dușcă zdravănă înainte de a rupe clapeta plicului.

A citit cuvintele dinăuntru parcă ascultându-le spuse cu vocea ei în mintea lui. Întreaga dramă a emoțiilor, vârtejul discursului afectat, cererile, poruncile, pledoaria – a găsit toate astea cam obositoare și a înghițit ultimii stropi din pahar, apoi și-a mai turnat unul. De ce trebuie ca fetele astea să se mai agațe de el odată ce momentul s-a consumat? Au toată viața înainte și, cu toate astea, se leagă de trecut. Nu fac decât să întineze niște amintiri frumoase. Ca un paragraf minunat dintr-un roman, distrus de incapacitatea autorului de a ști unde să se oprească, de a înțelege că acea unică propoziție în plus strică toată frumusețea de dinainte. O privire rapidă spre ceas i-a spus că Sloane va ajunge în mai puțin de o oră. Fie și numai ecoul numelui ei în minte era suficient ca să-i accelereze ritmul inimii. Numele acela avea sofisticarea ce le lipsea fetelor ca Wendy. Sloane i-a oferit posibilitatea de a împărți o sticlă cu vin în timp ce purtau discuții pline de miez despre artă și evenimente curente, cu ea mergea la restaurante și expoziții.

Tot ea îi spusese despre un potențial post la o școală exclusivistă, unde era înscris și fratele ei mai mic. Poate că venise momentul potrivit să se întoarcă în est. Absența lui le făcea întotdeauna să treacă mai ușor peste despărțire.

Se ura că stătea acum pe stânca asta, doar fiindcă ea îl implorase. La început se gândise să nu vină, dar cuvintele ei îl făcuseră să se perpelească toată noaptea. Avusese nevoie de trei pahare de bourbon ca să-i alunge vocea și să poată să doarmă. Poate că va reuși s-o facă să înțeleagă, să-i dea un pic de înțelepciune care s-o ajute să treacă peste moment – și să-l lase în pace.

— Steven.

Felul în care i-a rostit numele a părut ca o speranță plină de bucurie. N-ar fi trebuit totuși să vână.

— Bună.

A păstrat un ton neutru și a rămas cu mâinile prinse la spate, calculând fiecare mișcare, alegerea fiecărui cuvânt și intonația, așa încât să reducă

șansele de a-i da impresia greșită în legătură cu intențiile lui.

— N-am știut dacă o să vii. Am sperat, dar…

A avansat, micșorând distanța dintre ei, dar Steven a făcut un pas înapoi.

— Wendy, i-a rostit el numele, rar, folosindu-l ca să ridice o barieră între ei.

Ultima silabă abia dacă a ieșit din el, spunându-i fetei că era obosit și că nu puteau continua în felul ăsta. Drept răspuns, umerii ei goi s-au prăbușit. O pală din briza oceanului a umflat pânza ușoară a bluzei ei și s-a mulat pe arcuirea sânilor. În minte i-a năvălit amintirea după-amiezilor și weekendurilor petrecute în pat, înfiorarea pielii ei. Degetele lui trecând bretelele acelea peste culmea umerilor, lăsându-i sânii la vedere, pregătiți pentru buzele lui. Bănuia că se îmbrăcase intenționat cu bluza aceea, dar când i-a privit chipul, a văzut că expresia de adorație cu care era obișnuit fusese înlocuită de o disperare care l-a făcut să se cutremure. Furnicăturile de pe spate i-au spus că trebuie să plece, să se îndrepte spre mașină și să nu se mai întoarcă.

— Nu înțeleg. Ne era atât de bine. Am greșit cu ceva?

Lacrimile care i se adunau în ochi au fost un alt semnal că trebuie să dispară de-acolo. A cercetat împrejurimile și, luându-și un risc calculat, i-a frecat brațele până când un zâmbet slab a fluturat pe buzele fetei.

— Am împărtășit un moment minunat împreună, care a durat atât cât a durat. În loc să fii tristă că s-a terminat, ar trebui să fii fericită că s-a întâmplat.

I-a oferit cuvintele pe care le repetase în mașină, cele cărora spera ca ea să le dea ascultare.

— Dar de ce trebuie să se termine?

— Totul are un sfârșit.

— Cred că ai uitat, a spus ea atât de încet, încât Steven n-a fost sigur că lui îi erau destinate aceste cuvinte.

Nu i-a răspuns nimic. Era atât de aproape, încât începuse să se piardă în familiaritatea parfumului ei, un amestec de iasomie și vanilie care, până de curând, era captiv încă în faldurile așternuturilor sale.

— Când ai fost plecat, de Crăciun. Ai uitat cât de bine ne era împreună, cum ne făceam fericiți unul pe celălalt…

Și-a încleștat degetele în pânza cămășii lui și l-a tras spre ea. Rezistența l-a părăsit când și-au lipit gurile, când i-a desfăcut cu blândețe buzele și i-a

gustat limba. Slăbiciunea a pus stăpânire pe el când sărutul fetei a deschis o ușă pe care o închisese. În timp ce gurile lor își luau avânt, actul sărutului, în sine, s-a rearanjat în ceva cu totul diferit. Buzele ei s-au subțiat și s-au încordat în contact cu ale lui, degetele ei s-au atârnat încârligate de țesătura cămășii, iar apăsarea lor i-a răspândit un fior care a gâtuit orice dorință.

Apucând-o de încheieturi, s-a extras din încâlceala îmbrățișării ei.

— Încetează. Te rog.

— Nu voiam decât să-ți amintesc…

A simțit repulsie față de mâna care s-a întins să-i atingă fața, față de unghiile cu lacul sărit, degetele lungi și osoase, ca zăbrelele puștăriei, gata să-l înhațe. Smiorcăiala ei l-a râcâit pe creier. Oare mereu fusese așa de insipidă?

— Pentru Dumnezeu, Wendy, încetează odată.

A evitat-o, îndreptându-se spre parcare, spre mașina lui, spre ziua de mâine.

— Steven…

Numele lui i s-a pierdut pe buze, cu ritmul rupt de suspinele sughițate. Deasupra lor, țipetele pescărușilor concurau cu mugetul valurilor care se spărgeau de stâncile de dedesubt. Înconjurați din toate părțile de un haos de zgomote, cel mai iritant dintre ele rămânea totuși plânsul lui Wendy, care-i știrbea calmul.

— Trebuie să-ți intre odată în țeasta aia încăpățânată că s-a terminat, gata, i-a spus el, alungând ușoara reținere pe care-o mai resimțea.

A văzut cum furia lui a schimonosit chipul lui Wendy, cum cruzimea vorbelor pe care le folosise i-a slăbit încrederea, distrugând-o. Ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu a putut, chiar dacă era perfect conștient de efectul devastator pe care cuvintele îl vor avea asupra ei, chiar dacă și-a dat seama că răul provocat de el va dura o viață și îi va influența toate relațiile viitoare.

— Nu ți-a mai rămas niciun pic de respect față de tine însăți? Dacă aș fi știut că asta o să fie tot o pledoarie copilărească, tot un fel de șantaj emoțional, nici n-aș fi venit.

Wendy s-a dat înapoi, lovită de brutalitatea adevărului aruncat în față, însă Steven n-avea de gând s-o lase să scape așa de ușor. Ea era motivul frustrării și furiei lui și trebuia să sufere consecințele pentru toate acestea, n-avea decât să priceapă că era singura vinovată. Ar fi trebuit să-l lase în

pace. Încă un pas în față făcut de el a însemnat un pas în spate făcut de ea, ceea ce a dus-o mai aproape de margine, unde iarba verde ce tivea stânca lăsa loc oceanului albastru aflat la zece metri dedesubt.

— Noi doi am făcut o greșeală.

I-a livrat acest ultim adevăr dominând-o, acoperind-o cu umbra lui. Wendy a tresărit, suflul a fost prea puternic pentru trupul ei slab. Piciorul i-a alunecat în spate, târând după el și restul.

— Iisuse, fii atentă, o să cazi, a spus el și a tras-o înapoi.

Fata stătea acolo, în fața lui, cu ochii umflați și roșii, cu obrajii umezi, cu dinții clănțănind sub pielea maxilarului, mestecându-și interiorul obrazului. Fata pe care o plăcuse dispăruse complet. Draga lui Jane nu mai exista. Nu mai avea ce face aici.

— Oricum, plec la finalul semestrului, a anunțat-o dându-i drumul de braț.

— Poftim?

— Plec la New York, așa că până atunci te rog să-ți amintești că sunt profesorul tău.

— Steven…

— Te rog. Domnule Harding.

•

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus. Nu avea de ce să se învinovățească pentru moartea lui Wendy. A prins-o când a alunecat. Orice s-a întâmplat după aceea nu era vina lui. Moartea ei n-a fost decât un accident tragic, ceva ce nimeni n-a putut prevedea. Nu putea fi făcut responsabil pentru acțiunile ei.

Dar aceste acțiuni fuseseră un catalizator al schimbării lui. Când s-a întors acasă, a jurat să înceteze. A sunat-o pe Sloane și a anulat cina planificată împreună, apoi a intrat la duș. După aceea și-a petrecut restul serii acasă, cu o sticlă de bourbon. A stat departe de fete ca Wendy, concentrându-și din nou energia asupra carierei. S-a întâlnit cu femeile prezentate de prieteni, cunoscute prin baruri sau expoziții, dar niciodată n-a durat mai mult de câteva săptămâni. Lucrurile au mers așa cam timp de un an, până când T. a aterizat la el în clasă, cu bretonul acela des deasupra ochilor rugători. Ea i-a distrus toate barierele pe care și le pusese și l-a măturat cu totul.

Îi putea explica toate astea lui Ellie. În mintea lui, se întreținea cu

fantezii în care o găsea și o trăgea după el, în timp ce ea se zbătea și țipa, apoi o trântea în nenorocitul ăla de scaun cu rotile și o lega așa cum îl legase și ea pe el și o obliga să-l asculte. O putea face să priceapă. Trebuia să-i recunoască totuși meritele: parfumul de iasomie și vanilie pulverizat în jur era o șmecherie deșteaptă, destul cât să-l facă să-și piardă mințile.

Un chiorăit puternic îi întrerupe gândurile. Masându-și stomacul, încearcă să-și aducă aminte când a mâncat ultima oară. Scena îi revine în minte ca un film din viața altcuiva. El și Ellie stând la masă și savurând vinetele umplute, alături de un vin rafinat, discutând despre excursia în Italia în care voia s-o ia cu el. Ea și-a jucat rolul știind că nu va fi nicio vacanță, servindu-i minciuni învelite în zâmbetul ăla blajin. Stomacul geme iar și nu e chip să îmblânzească bestia altfel decât s-o hrănească, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu se poate gândi la ea cu alt nume decât Ellie. Ceasul cu alarmă de pe noptieră arată că abia a trecut de trei dimineața; nu a mâncat de peste douăzeci și patru de ore; nu-i de mirare că stomacul îi plânge ca un țânc gălăgios. Faptul că-și dă seama cât a trecut de la ultima masă îi ascute foamea.

E posibil ca ideea să se dovedească prostească, dar are nevoie să fie în putere. Strângând tare cuțitul într-o mână, îndepărtează scaunul și deschide ușa.

61. Steven

Stând în prag, ascultă în liniște ca să prindă un indiciu despre locul în care s-ar putea afla Ellie. Puiul de somn pe care a reușit să-l tragă a șters și ultimele urme de drog care-i mai stăteau agățate în minte, îndepărtându-i-le din corp. Se simte iar plin de viață, alert. Poate că simțurile îi sunt prea ascuțite: fiecare scârțâitură sau schimbare în presiunea aerului face să i se încordeze mușchii.

Toate luminile pe care le-a aprins mai devreme încă strălucesc puternic, iar casa pare neatinsă de la ultima trecere în revistă. În mod ciudat, se simte singur. Vederea din capul scărilor – neobstrucționată de nimic – nu dezvăluie nicio prezență și nicio umbră care să ascundă pe cineva. Se leagănă pe vârful picioarelor până când își adună curajul să părăsească sanctuarul dormitorului. Odată ce se pune în mișcare, nu se oprește până

când nu ajunge la baza scărilor. În graba lui, lovește cu piciorul un obiect aflat pe scări. O fulgerare albă zboară prin fața lui și se proptește în tocul ușii de la living. Cana pe care Ellie o profanase mai devreme, când o folosise drept scrumieră, s-a spart pe jumătate. Steven s-a holbat la cochilia fărâmițată din care se scurgea apă împuțită, ca și când această cană ar fi fost, într-un fel, prima victimă a războiului pe care-l duceau acum unul împotriva altuia. Nu, a doua victimă. Uitase pentru moment de mașină și de cauciucurile ei sfâșiate.

Cu gura uscată, se târăște înainte, trecându-și limba peste marginea dinților. Fiecare pas ar putea fi ultimul. În minte i se îngrămădesc cele mai negre scenarii: Ellie repezindu-se la el din vreo ascunzătoare, înfigându-i un cui în gât, punându-i piedică și doborându-l la pământ. Se grăbește să traverseze vestibulul, când un șuierat ascuțit, venind de undeva din spatele lui, îi trimite un fior pe șira spinării. *Rahat.* Nu-i decât vântul urlând pe coșul șemineului. Aceleași zgomot pentru care o mustrase mai devreme pe Ellie, fiindcă se speriase și se tăiase în cioburile cănii.

Aruncă o privire în living, unde e întâmpinat de o tăcere și mai mare; totul se află exact în aceeași poziție, inclusiv scaunul cu rotile răsturnat pe-o parte, precum carcasa metalică a unui animal rănit. A dispărut și parfumul de vanilie și iasomie de mai devreme; tot ce mai persistă în aer este aroma de lemn afumat, combinată cu mirosul înțepător al țigărilor ei.

În bucătărie, fiecare dulap mai mare este o posibilă ascunzătoare unde Ellie să stea ghemuită, gata să sară atunci când el se așteaptă mai puțin. Sau ar putea să deschidă ușor ușa dulapului în spatele lui și să-i cresteze tendoanele lui Ahile, făcându-l să se prăbușească la pământ ca o marionetă cu firele retezate. Vede totul în spatele pleoapelor: ea târându-i pe podea trupul neînsuflețit, lăsând o dâră de sânge pe dale, apoi aplecându-se deasupra lui, gata să lovească din nou.

Lipit cu spatele de blatul de bucătărie, merge în lateral spre frigiderul din capătul opus, aruncând priviri grăbite în toate direcțiile, cu toate că se urăște pentru tot dramatismul ăsta. Apucă o bucată de brânză, farfuria cu șunca rămasă și un tub cu unt. Imediat ce – o să pună mâna și pe niște pâine n-are de gând să mai zăbovească pe aici. Echilibrându-și proviziile în brațe, se îndreaptă iar spre dormitor pentru un picnic neprevăzut, pe podea. Pe tot parcursul micii sale excursii, evită cu privirea funia și ștreangul atârnând de balustradă. Întors în dormitor, înghite pe nemestecate

sandviciurile cu brânză și șuncă, până când pâinea moale i se înțepenește în gât. Intră în baie și bea apă direct de la robinet, ca să urnească clisa de alimente sfărâmate din gât, până când le simte alunecând în stomac. Pe când se șterge la gură cu dosul palmei, îi revine în minte carcasa din porțelan a căzii vărsându-și conținutul pe dalele de gresie, lichidul maroniu-închis, de gudron, și se întreabă dacă aceeași mizerie curge și prin venele ei. Cu toate că e singur, prezența lui Ellie se simte peste tot în jur: periuța ei de dinți împarte paharul cu a lui, crema, săpunul și portofelul cu farduri aglomerează spațiul din jurul chiuvetei. Chiar lângă palma lui, peria ei de păr, plină de fire încâlcite printre țepi. Ellie a devenit imposibil de evitat.

Odată ce se satură, se îndreaptă spre fereastra dormitorului. Afară încă nu s-a crăpat de ziuă, soarele nu e nici măcar cât o geană de lumina la orizont. Pământul se arată ca o pătură uniformă de alb imaculat; trebuie să fi nins iar, cât a dormit el; ultima ninsoare i-a șters urmele pașilor, de parcă n-ar fi fost nicio secundă afară. Chiar și de aici, de sus, stratul de zăpadă pare gros, cam până la genunchi. Mai devreme dusese o adevărată luptă să răzbească, picioarele i se scufundaseră, îngropându-se în zăpadă, iar strădania de a se extrage din strânsoarea ei înghețată fusese aprigă, ca și când zăpada l-ar fi prins și refuza să-i dea dramul. Ceva mai în spate, pădurea pare tot o fâșie ostilă de trunchiuri înnodate unele de altele ce nu lasă să se întrevadă nimic dincolo de ele, nici măcar un indiciu vag despre cât de departe ar putea fi cea mai apropiată casă. Măcar de-ar fi dat mai multă atenție acestui lucru pe drumul spre acest loc.

Exteriorul nu-i oferă niciun răspuns, însă poate că unele dintre aceste răspunsuri sunt ascunse chiar înăuntru. Ușa deschisă a dressingului îl cheamă. Trebuie să afle ce altceva ar fi putut aduce Ellie aici, ca să-l confrunte.

Aruncă geanta pe pat. Pânza ei poartă urmele furiei sale de mai devreme. Fiecare lovitură de cuțit este o mărturie a felului în care fata asta aproape că l-a înnebunit. Își scufundă mâinile înăuntru, eviscerează geanta de măruntaiele ei. Scotocește printre hanoracele sfâșiate, printre bluze și articole de lenjerie, așteptându-se să dea peste vreun dispozitiv de înregistrare, vreun dispozitiv USB sau alte poze. Ceva, orice. Rămășițele hainelor ei umplu patul, dar nu există nimic incriminator. Trebuie să găsească ceva, orice poate să-i arate cât anume știe. În loc de asta, ține în mână sutienul din dantelă neagră și roz pe care îl purtase când dansase în

fața focului, ceea ce nu-i amintea decât de dimensiunea trădării ei. Avea nenorocita aia de poză a lui cu Wendy, pozele lui Ashley și nenorocitul de jurnal. Mai avea ca dovadă și propriul trup – buza spartă, vânătăile de la încheieturi și de pe coapse și rănile noi pe care probabil că i le făcuse când o târâse pe scări. Capilarele rupte sub strânsoarea lui, sângele adunându-se încet sub pielea lui Ellie. Puse în contextul potrivit, știa bine ce tip de poveste vor spune aceste hematoame.

Trebuie să existe ceva. Aruncând sutienul, se repede spre baie și răstoarnă în chiuvetă conținutul genții cu cosmetice. Scotocește frenetic printre sticluțe, loțiuni, rujuri și cutii cu pudră. Tot nimic, așa că ia la rând dulapul din baie, sperând că a ascuns ceva acolo. Sticluțele se prăbușesc în chiuvetă, zdrăngănind în contact cu porțelanul. Nimic.

Frustrat, se întoarce în grabă în cameră. Se întinde pe jos și cercetează spațiul îngust de sub pat, aproape așteptându-se să dea peste Ellie privindu-l fix, dar fata nu este acolo, iar Steven habar n-are unde dracului s-a băgat și nu poate găsi niciun indiciu despre dovezile pe care le are despre el. Abandonând căutările pe sub pat, se învârte prin cameră după un alt loc pe care să-l scotocească. Trebuie să găsească o cât de mică dovadă, ceva tangibil pe care poate să-l ardă, să-l rupă sau să-l calce în picioare. Frustrarea și fierea i se ridică în gât; se întoarce iar în baie, exact la timp ca să vomite în toaletă mâlul de pâine și brânză fărâmițate.

Își clătește gura și se întinde în pat, încercând să-și recapete respirația. Cercetează din privire tavanul alb, căutând răspunsuri la multitudinea de întrebări care-i răsar în minte – ce-ar trebui să facă în continuare –, când un zgomot ușor răzbate de sus. Mijește ochii spre tavan.

Ai dracului șobolani… de parcă n-ar fi de-ajuns că are de-a face cu un soi de parazit. Apoi foiala începe iar, însă de data asta zgârieturile se aud mai apăsat; în mintea lui prinde contur o imagine care-l face să sară în picioare.

— Curvă.

Cuvântul îi țâșnește de pe buze chiar în timp ce apucă mânerul cuțitului aflat pe noptieră. Scaunul îndesat sub clanță zboară cât colo și Steven se repede afară. Până acum n-a știut unde s-o caute. Ba chiar se gândise că s-a băgat în vreo baracă din pădure, de existența căreia el nu avea habar.

De ce nu-i trecuse prin cap mai devreme? Singurul loc pe care-l trecuse cu totul cu vederea când scotocise casa, și asta doar pentru că ea – i spusese

în trecere că era încuiat, pentru că ea – i spusese că nu aveau cheia, pentru că el nu avea niciun motiv să n-o creadă, la momentul acela, pentru că îi plăcuse siguranța unei uși încuiate, pentru că ea îi începătoșase mintea cu droguri, pentru că ieri, când auzise aceleași zgomot după ce făcuse duș, dăduse vina pe rozătoare.

Când ajunge la ușa mansardei, aflată la capătul culoarului, simte cum furia îi clocotește în piept. Își concentrează toată mânia în piciorul drept, pe care-l izbește cu putere în lemnul ușii, chiar sub încuietoare. La a treia lovitură lemnul geme, la a cincea se crapă. A șaptea lovitură este ceva de genul „Sesam, deschide-te odată, futu-i".

62. Ellie

Mintea îmi plutește în crepusculul cețos unde se îmbină somnul și conștiența. Un spațiu care miroase a iasomie și vanilie. Ea mă așteaptă acolo, împreună cu prima amintire a ei. Pe jumătate vis, pe jumătate aducere aminte, transformând prima noastră întâlnire într-un mit sau o poveste originară. Întâmplarea care a modelat ceea ce aveam să devenim.

Monterey era un oraș frumos. Îmi plăcea aerul de acolo, cald, dar uscat, parfumat cu mirosul de vegetație sălbatică și flori, ce mărginea linia coastei, fără nimic din umiditatea din Orlando, unde aerul încărcat cu umezeală îți îngreuna pașii imediat ce ieșeai afară. Totuși, indiferent de cât de plăcută era atmosfera, asta nu mi-a schimbat statutul, acela de fata nou-venită. Din nou. La fel ca întotdeauna, copilul nou-venit. Am tras adânc aer în piept și m-am urcat în mașină, ca să plonjez într-un mediu de prietenii strâns legate, rafinate de-a lungul anilor, un mediu în care nu era loc și pentru mine. Cu palmele strânse pe bretelele rucsacului, am pornit agale simțind deja ochii ațintiți asupra mea, știind că nu aparțin acestui loc. *Prefă-te până ajungi să crezi, Gândăcel,* mi-ar fi spus tata. Clasa a cincea, iată-mă, vin.

Sub umbra generoasă a unui cedru, un pluton de fete pieptănate la fel, cu coadă de cal, îmbrăcate în nuanțe diferite de roz, formau un semicerc în jurul uneia dintre ele, care stătea pe jos, cu picioarele încrucișate. Chiar și de la distanță vedeam pânza de lacrimi din ochii ei. Nu aveam nevoie nici de sunet și nici de alte comentarii ca să văd răutatea zâmbetelor de pe buzele lor, haita încercuindu-și prada, toate umăr la umăr, izolând-o de

restul cirezii: era povestea universală, cea care se întâmpla în orice școală, în orice liceu. Felul în care o necăjeau pe fata aceea m-a înfuriat, chiar dacă n-o cunoșteam. Statutul meu de copil abia sosit mă făcea deja să fiu cea mai de jos formă de viață din acest ecosistem; n-aveam nimic de pierdut.

— …ce ratată ești… Cine face o chestie ca asta?

Cea mai rea dintre ele și-a scuipat vorbele veninoase împreună cu un zâmbet răutăcios.

— Lăsați-o în pace.

M-am înțepenit pe picioarele desfăcute, ca să rămân înfiptă în loc.

— Tu cine ești? a mârâit ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Ia uite, ciudato, ai o admiratoare.

— Hei, nu-s ciudată, a strigat fata care stătea pe jos.

— Ți-ai strâns prea tare coada sau îți merge mintea prea încet ca să pricepi ce ți-am zis? i-am aruncat eu. Las-o în pace.

De data asta, zâmbetul i-a fugit de pe chip, în timp ce micuța ei gașcă se străduia să-și înăbușe chicotelile.

— Voi două vă meritați una pe alta, a spus ea fluturându-și părul prin fața noastră și îndepărtându-se urmată de celelalte.

— Ești OK?

Stăteam în fața ei. Cu capul plecat, cu claia de bucle ascunzându-i chipul, cu privirea țintă în palmele făcute căuș, de unde se ițea vârful unei foi de hârtie de culoare galbenă.

— Ce-i aia?

De sub podul palmei s-a ivit o păsăruică modelată din hârtie; complexitatea formei create era uluitoare.

— Uau, e foarte mișto. Tu ai făcut-o?

Zâmbetul ei a strâns ciorchine constelația de pistrui de pe obraji.

— Este origami, a spus ea. Eu sunt Wendy.

— Verity, dar poți să-mi spui Vee.

*

În jurământul meu de a-i răzbuna moartea, am devenit una dintre creațiile ei origami. La fel ca acel cocor din hârtie, m-am împăturit pe mine însămi într-o formă care să-l atragă pe Steven. Am creat linii acolo unde nu existau, m-am transformat într-o făptură pliabilă, am camuflat încheieturile. Amintirile bat darabana în mintea mea ca bătaia unei inimi.

Următoarea lovitură mă aruncă în picioare. M-a descoperit. Ritmul

inimii crește rapid, în timp ce ochii dau roată încăperii, căutând un loc unde să mă ascund, însă spațiul acesta nu găzduiește decât niște cutii – prea mici ca să încap în ele –, câteva lucruri pe care le-am adus aici ca rezervă și un pătrat de lumină decupat pe podeaua goală. Lumina. Împingând cu putere, așez deasupra lui o cutie grea și mă urc cu ghetele pe ea.

Sunetul încă se aude puternic prin pereții scării când reușesc să apuc mânerul ferestrei. Împing, dar nu se întâmplă nimic. Fereastra nu se clintește. O altă bubuitură, de data asta mai puternică. Panica mi se împrăștie în clavicule. Zgudui mânerul, dar nu se mișcă. Aflat pe scară, Steven lovește ușa cu toată forța resentimentelor pe care le-a adunat de când l-am drogat. Îmi amintesc răsuflarea lui pe obraz, când m-a țintuit pe trepte, felul în care mi-a strâns sânul în palmă, planul pe care-l avea pentru corpul meu înainte să-mi înfig genunchiul în boașele lui. Perspectiva lucrurilor pe care mi le-ar face dacă mă va prinde iar îmi stimulează instinctul de supraviețuire. Îmi înfig umărul în geam. La a doua încercare, efortul îmi este răsplătit cu o crăpătură mică în gheața care sigilează fereastra. O văd cum se fisurează, iar eforturile lui Steven sunt singura motivație de care am nevoie.

O trosnitură puternică și știu că a reușit să spargă ușa. Îi aud deja pașii bocănind pe scară. Va fi aici în câteva clipe. Îmi adun în brațț toată furia, toată voința și toată energia pe care le am. Icnind puternic, îmi izbesc trupul de geam, iar fereastra se deschide cu un pocnet zgomotos și un șuier de aer rece, lăsându-mă pe jumătate atârnată pe panta acoperișului.

— Curvă ce ești.

Înainte să apuc să mă trag prin rama ferestrei, mă apucă strâns cu mâinile de gambe. În timp ce mă trage înapoi, urlu în liniștea nopții. Muchia geamului îmi sapă în carnea de pe piept. Mă agățț de acoperiș cu degetele încârligate, cu unghiile transformate în gheare zgâriind suprafața aspră de sub zăpadă. Orice l-ar putea împiedica să-și urmeze planul.

Indiferent cât de tare mă opun, simt cum mă trage înapoi în mansardă. În cele din urmă, libertatea îmi scapă printre degete, odată cu ultimii centimetri de acoperiș. Trupul lui Steven îmi amortizează căderea, dar această bunătate involuntară este singura pe care mi-o oferă. Își înfige degetele în părul meu și mă trage înapoi, până când îmi dau lacrimile de durere.

Panica și fierea îmi acresc adâncul gâtului. Mă lupt să scap din cușca în

care s-a transformat trupul său. Cu fiecare mișcare, strânsoarea devine mai puternică. „Haide, Vee, gândește. Folosește-ți capul. Da, folosește-ți capul”. Mă trag în față ca să-mi iau elan, apoi lovesc în spate, izbindu-mi craniul de oasele lui faciale, cu un pocnet puternic. Durerea îmi explodează în țeastă, dar strânsoarea în care mă ține slăbește și reușesc să mă eliberez. Mă clatin, încercând să-mi țin echilibrul pe cutie, mă prind cu mâna de marginea ferestrei și mă ridic iar peste muchia geamului. Atârn pe jumătate afară, când Steven mă prinde din nou.

Dacă mă trage iar înapoi, sunt moartă. Dau din picioare ca apucată; fiecare centimetru câștigat se adaugă la durata vieții mele. Piciorul liber lovește, în sfârșit, ceva tare, o claviculă sau un stern, iar izbitura e destul de puternică pentru a-l face să-mi dea drumul. Cu un ultim efort, mă salt peste muchia ferestrei și alunec pe marginea acoperișului. Făcându-mă cât de mică pot, sar pe pământ, pregătită pentru impact. Aerul mă plesnește peste față; slobod un țipăt și șoptesc o rugăciune înainte ca trupul să mi se afunde în zăpadă. Frigul intens mă lovește ca un defibrilator. Mă ridic icnind, cu toate oasele întregi și nevătămate, cu fulgii de zăpadă topindu-mi-se pe piele. Nu e timp să mă minunez de norocul meu, Steven nu a terminat cu mine, mai ales acum, că știe unde să mă găsească.

Îngropată până la genunchi în zăpadă, mă împleticesc spre spațiul deschis care mă desparte de garaj, lăsând în spate o urmă care face imposibilă ascunderea destinației mele. Dar Steven nu este singura mea grijă. Zăpada îmi arde pielea, îmi amorțește degetele, lăsându-mi-le roșii și dureroase. O umezeală înghețată îmi îmbibă hainele până la piele, îmi umple venele și mi se împrăștie în tot corpul, urcă pe șira spinării până spre creier. Un frig care mă face să mă cutremur.

Când mă strecor prin ușa ușor crăpată a garajului, am deja mâinile încârligate ca o gheară din cauza artritei provocate de îngheț. Respirând ușor deasupra lor, le desfac, icnind de durere. Cu degetele tremurând, scot telefonul din bocceaua pe care mi-am legat-o la brâu. Lumina lui sparge întunericul, dezvăluindu-mi frânturi din interiorul garajului. O bucată de raft cu ghivece vechi, un furtun de grădină. Mâna îmi tremură atât de tare, încât scap telefonul pe jos. Când îl ridic, lumina ecranului mătură roata din spate – un inel de cauciuc dezumflat, prăbușit pe pământ. La fel e și roata din față. Vederea lor îmi lichefiază măruntaiele și frica clipocește în scobitura din capul pieptului. *Rahat.* Chiar dacă aș găsi cheile, în acest

moment n-am cum să plec de-aici. Mă uit în toate locurile obișnuite, dar cheile nu sunt nicăieri. Când m-a atacat pe scări, Steven mi-a demonstrat în cel mai dureros mod că nu are cheile și nici nu știe unde sunt; vânătăile de pe spate și de pe brațe sunt dovezi clare ale acestui lucru. Ar fi trebuit să fac o copie, dar are niște probleme serioase de încredere când vine vorba ca o femeie să-i conducă prețioasa mașină. Nu m-a lăsat niciodată să mă apropii de ea mai mult decât locul pasagerului. Acum s-a asigurat că nu pot pleca nicăieri cu ea.

Iar asta schimbă totul.

— Ellie.

Numele meu îi iese din gură pe o tonalitate cu urcușuri și coborâșuri. Lungește silabele, de parcă ar încerca să îl eviscereze.

— N-ai unde să te ascunzi.

Sting lumina. Teroarea s-a transformat într-o greață care-mi umple adâncul gurii, dar o împing înapoi. Nu e momentul acum. Stau aplecată și mă îndrept tiptil spre partea din spate a mașinii, când lovesc cu vârful ghetei ceva tare aflat pe pământ. Pe nevăzute, pipăi cu degetele podeaua și dau de un obiect alungit, îngust. Îl ridic. O să meargă. Ceva care o să-mi permită să câștig câtva timp în care să mă adun și să mă gândesc la ce am de făcut mai departe.

— N-ai unde să te ascunzi. Ieși afară. Hai să discutăm.

Aroganța lui – ca întotdeauna – este un aliat nedorit, nevoia lui de a-și afirma cu voce tare dominația îmi dezvăluie locul în care se află. Ieșind în fugă din garaj, îl ocolesc cu un cerc larg și apoi sprintez spre linia copacilor pe cât de repede îmi permit picioarele ce se înfundă în zăpadă. Ascunsă în spatele unei buturugi groase, aștept. Cu fiecare pală de vânt rece, hainele mele ude și reci se hrănesc din căldura trupului meu, lăsându-mă pradă unor tremurături tot mai puternice. Mă tem ca nu cumva clănțănitul dinților să mă dea de gol. Dacă nu-mi vine de hac Steven, sigur o să-mi vină iarna. Fără haină n-o să rezist prea mult aici.

Ascult crescendoul pașilor să-i scârțâind în zăpadă, apoi silueta i se detașează în cele din urmă pe cerul de cărbune al dimineții. Vine legănându-se spre garaj, cu trupul ascuns sub volumul uriaș al gecii lui matlasate, cu fularul înfășurat în jurul gâtului. Îl invidiez pentru atâtea straturi de haine. În mâna înmănușată lucește lama lungă a unui cuțit. Se oprește în fața ușii, cercetând marginea pădurii. Ghemuită în spatele

buturugii, respir în mânecă, așteptând până când îi aud din nou pașii.

Cât bâjbâie el înăuntru, mă strecor pe lângă garaj și mă așez chiar la intrare, cu brațul ridicat, gata să lovesc. Pașii i se aud tot mai aproape și un amestec de așteptare și de neliniște îmi flutură în piept și îmi încleștează mai tare mâna pe oțelul neted, fiindcă știu că ceea ce urmează să se întâmple va dicta cât de îndelungat îmi va fi viitorul.

63. Ellie

Iese din garaj fără să bănuiască pericolul care i se ascunde în spate când îmi lasă drum spre țeasta lui. Levierul din metal coboară, dar șuierul aerului îmi trădează prezența. Steven se întoarce cu repeziciune și ridică brațul, blocându-mi atacul. Se dă înapoi, șovăind. Mă reped înainte cu toată greutatea trupului. Ceea ce urmează este un talmeș-balmeș de brațe învârtindu-se ca morișt ile pentru a ajunge la celălalt, ca într-o leapșă, dar în varianta ei adultă și violentă.

Țintește sus, tăind aerul cu lama cuțitului. Eu țintesc mai jos și metalul îi înfundă coastele. Lovitura îl face să se încovoaie. Brațele i se zbat în aer și mă izbește în tâmplă. Lovitura mă face să-mi pierd echilibrul, iar el sloboade un mârâit slab. Fandează înainte și mă reped mai întâi spre capul lui. Lovitura este suficientă ca să nu se mai poată ține pe picioare și să cadă pe spate în zăpadă. Mă zbat ca să mă îndepărtez, însă nu destul. Se atârnă de partea din spate a hanoracului meu, trăgându-mă înapoi, spre el. Ne împleticim amândoi, apoi ne întrecem să ne ridicăm în picioare. Este încă în genunchi când reușesc să reped iar levierul spre el. În replică, ridică brațele. Mă feresc din reflex, dar simt o durere mistuitoare arzându-mi antebrațul și împrăștiindu-se în sus, până când îmi explodează în piept. Într-o reacție convulsivă, mâna care ține levierul se repede înainte. Fără să-mi fi luat vreo țintă, îl nimeresc pe Steven în tâmplă.

Se prăbușește în zăpadă. Cu brațul ridicat, sunt pregătită să lovesc din nou, dacă mișcă. Rămâne nemișcat preț de câteva secunde, doar umerii i se ridică și coboară ușor. Mă aplec asupra lui și mă simt tentată: încă vreo două lovituri în cap ar rezolva treaba. Dar nu merită o moarte ușoară, pe care să nici n-o vadă venind. Nu merită atâta bunătate.

„Mișcă-te, Verity, mișcă-te”. Fiecare moment în care zace inconștient

înseamnă timp prețios, pe care nu-mi permit să-l pierd. Șchiopătez spre casă cu picioarele înțepenite, căzând în zăpadă, cu ritmul inimii fracturat de frig. Năvălesc pe ușa de la intrare și simt căldura dinăuntru, care e atât de plăcută, încât aproape că-mi vine să plâng. Temperatura tot mai ridicată împrăștie amorțeala membrelor, îmi dezgheață degetele de la picioare și terminațiile nervoase. Mă sfâșie dureri multiple, fiecare necesitând atenția mea, de la agonizanta arsură din degete până la durerea acută care pulsează, radiind în jos, pe brațul stâng. Examinez cu grijă rana care se vede prin mâneca sfâșiată. În timp ce observ firicelul de sânge care mi se scurge până în palmă, simt cum podeaua îmi fuge pe neașteptate de sub tălpi și mă sprijin de tocul ușii. Tăietura mi-a spintecat adânc interiorul antebrațului, iar pe dalele în tablă de șah ale podelei sângele picură în forme Rorschach{15}, alături de resturile unei căni sparte. Rana emană o miasmă copleșitoare de rugină, care strică aerul, și gura mi se umple de un val de frică și vomă pe care mi-l înghit, în timp ce rana pare să se aprindă, de parcă această conștientizare a existenței sale mi-a sporit durerea. Este singurul lucru la care mă pot gândi acum, singurul care există pe lume, ca și cum doar la atât aș fi fost redusă, la acea durere insuportabilă. Intensitatea ei atinge un asemenea nivel, încât mă simt amețită; picioarele mi se înmoaie sub greutatea acestei dureri.

Legănându-mi brațul, mă clatin și încerc să respir prin suferință și lacrimi. Printre dinții încleștați îmi scapă gemete înăbușite, până când trupul mi se obișnuiește cu durerea. Nu pot rămâne aici. Mă ridic iar în picioare și mă împleticesc spre căruciorul cu băuturi din living. Apuc ginul cu o mână tremurândă, lăsând peste tot dâre de sânge; înainte să pornesc spre bucătărie, înșfac niște lucruri din geantă.

Las sticla și geanta pe blat și scot rola de bandă adezivă. Sarcina extrem de dureroasă de a-mi ridica mâneca peste cot îmi smulge o serie de șuierături. Vederea cărnii sfâșiate și mirosul metalic de sânge îmi strâng stomacul și simt cum fierea mi se ridică iar în gât. Mă aplec și vomit în chiuvetă. După ce-mi golesc stomacul fac o gargară cu apă și apoi o scuip, cu tot cu gustul acela acru. Pot s-o fac. Îmi repet cuvintele ca o mantră, până ajung să le cred. O înghițitură de gin ca să-mi liniștesc agitația, apoi scald rana în alcool. Arsura se dezlănțuie și scap un urlet necontrolat. Lacrimile îmi înțeapă ochii. Curăț din nou plaga, mușcând din gulerul hanoracului, scrâșnind durerea în lâna acestuia. Iau un șervet curat de bucătărie, pe care-

l transform în bandaj improvizat și îl fixez cu ajutorul benzii adezive. O altă duș că zdravănă de gin își răspândește căldura în gâtlejul meu; sunt recunoscătoare pentru proprietățile ei analgezice. Pescuiesc țigările din geantă și trag una cu dinții din pachet. Îmi umplu plămânii cu fum, apoi îl expir pe tot, într-un oftat recunoscător.

Steven este liber. Inconștient pentru moment, dar liber. Mașina e pe butuci. Cumva, cuvintele astea nu par să reflecte adevărul, cu toate că roțile dezumflate sunt o realitate ce nu poate fi negată. Frunzele ficusului uriaș lucesc, ca date cu ceară verde; Steven a aprins toate luminile din casă, precum un copil speriat de întuneric. Apuc o frunză și o răsucesc între degete. Și-a sabotat singurul mijloc de evadare de aici, doar ca să mă împiedice să plec prima. Omul ăsta încă mă poate surprinde. După toate prin care l-am făcut să treacă, după tot ce i-am promis că o să fac, omul e chiar dezaxat. Numai Dumnezeu știe cât de departe e dispus să meargă dacă pune iar mâna pe mine. Îmi amintesc episodul de pe scări, greutatea trupului său și furia lui sufocându-mă. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Frica mă furnică în vârfurile degetelor, îmi urcă în sus pe braț, frisoanele mi se împrăștie în valuri pe spate, încerc să le scutur de pe mine, dar mi s-au prins în carne și mă sufocă.

Z, Y, X… W, V…

Urechile mi se umplu cu bubuitul asurzitor al propriului puls.

U, T… S, R.

Deschid gura și inhalez aerul în respirații scurte, însă fără rezultat. Concentrează-te asupra literelor.

O, P, O… O…

Încet. Inspir. Și. Expir.

Ritmul liniștitor al lui „inspir” și „expir” mă ghidează până când plămânii își amintesc cum trebuie să funcționeze. Oxigenul îmi astâmpără bătăile nebunești ale inimii și agitația minții îndeajuns încât să devin iar conștientă de mine, de arsura din degete, de înțepătura pulsând din braț. Durerile acestea mă ancorează înapoi în prezent, în acest living.

În jurul meu, casa este un spectator tăcut care așteaptă să vadă ce se va întâmpla în continuare, până când liniștea este invadată de un ticăit nefast: ceasul vechi care stă într-una dintre firidele rafturilor de cărți, a cărui existență a fost irelevantă până acum. Acum nu-l aud decât pe el, un ceas al apocalipsei marcând numărătoarea inversă spre catastrofa inevitabilă care

mă așteaptă. Am nevoie de un plan nou. Repede. Afară, proiectorul este încă stins. Timpul nu s-a scurs. Încă.

Țigara mi se transformă în scrum; mă joc cu frunza pe care o țin între degete. Suprafața ei netedă se îndoaie în repetate rânduri, o versiune grosolană a origami-urilor delicate ale lui Wendy.

Scaunul cu rotile zace abandonat, răsturnat într-o rână lângă fereastră. Simbolul distrus a cât de departe eram dispusă să merg, monumentul a cât de mult mă urăște Steven acum. Poate că o să folosească șireangul pe mine. Închid ochii și chipurile celor pe care-i iubesc îmi plutesc sub pleoape. Connor. Oh, Dumnezeule, Connor. Nu-i pot face una ca asta după tot ce-a făcut, la cât de mult înseamnă pentru mine. Existența lui este ceea ce m-a ținut stabilă mult timp; mi-a amintit că există și bărbați buni. Dacă mă ucide Steven, Connor va fi distrus, dar dacă asta va fi de ajutor pentru a arăta cine e Steven de fapt, dacă asta salvează măcar o fată… Cel puțin, tata nu va trebui să treacă prin toate aceste lucruri, și nici Kate. Steven nu poate scăpa basma curată după tot ce-a făcut, așa cum au scăpat deja atâția alții ca el. Wendy, fetele acelea, scaunul cu rotile, șireangul, brațul meu… adun piesele în minte, le leg una de alta până când răsare o nouă imagine, arătându-mi drumul pe care trebuie să-l parcurg, un drum care să mă scoată din situația în care mă aflu.

Îi zâmbesc celeilalte Ellie reflectate în fereastră, o fată cu părul ud, cu hanoracul rupt și cu un șervet de vase înfășurat pe brațul rănit. Și, în reflexia aceasta, este și ea cu mine: buclele ei de foc, pe care obișnuiam să mi le răsucesc pe deget, fata care fura țigări pentru amândouă, care-mi știa toate secretele, de exemplu, că am plâns la *Jurassic Park* sau cum îmi rupsesem degetul mare de la picior, în vara aceea. Este o halucinație provocată de pierderea de sânge, de hipotermia ușoară și, posibil, de o contuzie minoră, dar iluzia ei îmi aduce liniște și pace în decizia pe care am luat-o. Îi zâmbesc și dau din cap spre ea. Am un plan.

Desprind încet banda adezivă de pe scaun. O mototolesc în pumn și apoi o arunc în uitare, în cenușa fumegândă din șemineu. Răsucesc niște bucăți noi în jurul cotierelor și al suportului pentru picioare. Mă las în scaun și așez brațele acolo unde stătuseră legate timp de ore întregi și brațele lui Steven. Trag bucățile noi de bandă peste încheieturi, mă uit cum adezivul, înainte de a-l desprinde, mi se lipește de piele și de firele de păr, cum reține frânturi din mine și firicele de lână roșie și albastră, lăsându-mi pe piele și

pe haine resturi lipicioase. Las pe pielea mânerelor dâre întunecate de sânge. Repet ritualul cu benzile adezive din jurul gleznelor, prinzând în lipici scame negre de pe colanți. De nicăieri, amețeala pune stăpânire pe mine. Întunericul se iețește la periferia vederii, îmi încleștez mâinile pe cotiere, lumina din încăpere e tot mai slabă și mă deconectez încet de realitate, la limita cu leșinul, până când un comutator mi se răsucește undeva, în minte, aducându-mă înapoi. Lumina îmi revine în privire și strălucirea ei inundă iar livingul. Scutur din cap, ca să scap de senzația de dinainte. Pot să leșin, dar nu acum, când mă mai așteaptă lucruri de făcut.

Mă desprind încet din scaun și simt cum pe șira spinării îmi coboară mii de ace. Încăperea se leagănă preț de o clipă, apoi pământul se solidifică la loc sub forma unei suprafețe nemișcate. În bucătărie, siropul de arțar așteaptă pe raft. Dau capul pe spate și șuvoiul gros, auriu îmi umple gâtlejul, iar energia zahărului mi se împrăștie pe limbă. Trebuie să mă grăbesc.

Balustrada duce mare parte din greutatea trupului meu în timp ce urc scările spre mansardă. Lemnul furniruit îmi pulsează sub degete – inima casei bate pentru mine. Poate că eu sunt fantoma, iar casa a știut lucrul ăsta încă de la început, adăpostindu-mă până când am ajuns să-i bântui zidurile. Dacă ne cărăm fantomele cu noi, sper că și Wendy va bântui locul acesta, împreună cu mine. O eternitate aici, alături de ea, n-ar fi un sfârșit chiar atât de îngrozitor. Câteodată, finalul este doar un nume nou pentru un alt început.

Simt cum pielea mi se face de găină. În ciuda sistemului de încălzire din casă și a căldurii lăsate în urmă de focul aproape stins, hainele îmi sunt ude încă și nu-i permit corpului să se încălzească. Maltratată și tremurândă, îmi găsesc un pic de confort în faptul că, în curând, totul se va sfârși, dar n-am nicio idee care dintre noi va supraviețui.

Strălucirea din vestibul se intensifică sub noul val de lumină ce se revarsă de dincolo de ferestre.

S-a trezit.

64. Steven

Pădurea înoată în ape clare și încețoșate. Siluete lungi învăluite în

mantii negre dansează îndreptându-se spre el – o gașcă ce vine, în sfârșit, să-l ducă spre funie și să-i strecoare capul prin ștreang. O vor arde și pe Ellie pe rug odată ce vor termina cu el sau o vor arunca în mare, așa cum făceau puritanii? Dar siluetele încetează să se mai miște, privirea i se ascute și ele se retrag în siluetele deșirate ale copacilor.

Își simte partea stângă a feței de parcă ar fi luat foc. Geme și se răsucește pe spate. Fiecare clipire dezvăluie frânturi ale unui cer scânteietor, dar nu-și dă seama dacă picăturile de lumină sunt sus, în înalt, sau doar în ochii lui. Stă întins acolo, în timp ce frigul i se cațără în plămâni și zăpada îi îmbibă părul. Amorțeala i-a luat în stăpânire tot trupul, în afară de umărul stâng și pliul unde acesta se leagă de gât: locul acela e dominat de o durere atroce. Nu poate rămâne aici. Se desprinde din pătura albă de zăpadă în care îi este încastrat trupul și mișcarea aceasta trezește proiectorul îndesat sub marginea acoperișului, ceea ce-l orbește și-l dezorientează preț de o clipă.

Se târăște înapoi spre ușa casei, dar nu intră. Clădirea din lemn și sticlă se înalță în fața lui, dominând întunecimea împrejurimilor. Până acum nu-și dăduse seama de asta. Geamurile fumurii nu-i permit să arunce nicio privire înăuntru. Casa rămâne tăcută, păstrându-și secretele așa cum și-ar fi ținut el răsuflarea. Este friguroasă și neprimitoare, nici vorbă de un loc romantic, ci mai degrabă de un mausoleu modern pierdut în mijlocul naturii și al vitregiilor sale. Undeva, în spatele lui, vântul se târăște șuierând printre crengile moarte ale copacilor, avertizându-l să nu intre. De parcă toată casa ar fi conspirat cu ea, apărând-o de el.

Se decide să nu înfrunte ostilitatea ușii de la intrare și priveliștea care ar putea să-l aștepte dincolo de ea. În schimb, se strecoară prin bucătărie, unde ghetele lasă bălți pe dalele de gresie, însă nimic nu se compară cu petele de sânge împrăștiate pe tejghea, pe chiuvetă și pe podea. În jurul lui, casa miroase a rană. Întâmplările de dinainte ca el să-și piardă cunoștința i se întorc filtrate în imagini fulgerătoare, încețoșate de culori: negrul strălucitor al unui levier metalic, ambuscada din ușa garajului, pulpanele viu colorate ale puloverului ei fâlfâind ca aripile unei păsări malefice, zbaterea brațelor lui în încercarea de a se feri de atacurile ei, mușcătura oțelului în carne, durerea în roșu și portocaliu explodându-i în cap.

Degetele lui pipăie cu grijă carnea dureroasă din ceafă. Apăsarea îi trimite în braț o durere secerătoare, care-l face să se strâmbe. Își rotește

umărul cu grijă, rostogolind capătul humerusului în scapulă; este dureros, dar nu insuportabil, nu pare să fie rupt niciun os. Însă ea e rănită. Revelația aceasta îi aduce un zâmbet pe chip. La un moment dat, cuțitul a luat contact cu o parte din Ellie. Acel cuțit abandonat acum alături de urma lăsată de trupul lui, ca o încercare bolnavă de a face îngeri în zăpadă.

Sticla de gin lăsată pe blat îi face cu ochiul, dar dâra groasă de sânge de pe ea îl scârbește. Ia un șervet de vase dintr-un sertar și se îndreaptă spre living, unde-l așteaptă sticla de bourbon. Bea fără să-și mai pună în pahar; aroma dulce, ușor afumată, îi alunecă pe gât și-i încălzește trupul. Aranjează câțiva bușteni în șemineu, îndeasă sub ei niște ghemotoace din ziar și aprinde focul, ca să alunge frigul ce încă i se răspândește pe sub piele. Flăcări timide încovoaie hârtia, transformând-o în cenușă, dar focul nu se prinde de lemn. Grăbind procesul cu un strop de bourbon, privește explozia înaltă a flăcărilor, beția focului hrănit de alcool, aroma de lemn ars care împrăștie miasma stătută a prezenței lui Ellie.

„Sper că suferă ca dracu", își spune el prăbușindu-se pe canapea și uscându-și părul ud cu șervetul de bucătărie pe care-l ține în mâna sănătoasă. Știe că ea respiră încă pe undeva, la etaj. În mintea lui, și-o imaginează ghemuită ca un animal rănit care și-a învățat lecția. Situația s-a schimbat în favoarea lui. Fără droguri sau legături care să-l țină imobilizat, lupta este inegală, ca a unei gazele cu un leu. I-a mirosit frica în bucătărie, a văzut-o pictată cu roșu pe blatul mobilei. Dimineața va arunca o lumină peste toate acestea, va străluci peste nebunia situației; farsa asta n-o să supraviețuiască răsăritului, la fel ca ceilalți demoni care pot rezista numai în întuneric.

Odată ce soarele va fi sus pe cer, o să alerge până la capătul aleii, o să iasă în drumul principal și o să poată prinde semnalul rețelei de telefonie sau va opri o mașină, întors în brațele civilizației, va povesti despre iubita cu mințile tulburate și despre tendințele ei paranoice, marcate de gelozie, pe care a reușit să le ascundă luni întregi, până când l-a atras în acest loc izolat, unde l-a drogat și l-a legat – dovezi incontestabile ale instabilității și maniei sale.

Numai de atât e nevoie ca să evadeze din casa asta nenorocită și să scape de locatara ei nebună – de lumina soarelui. Trage din sticlă o dușcă zdravănă, pentru a marca momentul, iar bourbonul îi domolește durerea care plutește sub frunte. Coșmarul ăsta nu poate persista după apariția

soarelui. Așa-i spunea maică-sa în copilărie, când țipa de teama monstrului de la fereastră pe care parcă-l auzea bătând în geam cu degetele lui scheletice, gata să-l smulgă din camera lui. Mama se așeza la el pe pat și greutatea trupului ei îi strângea și mai tare pătura în jurul corpului. Lucrurile înspăimântătoare nu mai sunt la fel de înspăimântătoare atunci când le privești la lumină, îi spunea ea aprinzând veioza de pe noptieră. Și atunci se arăta adevărata identitate a monstrului cu degete scheletice – erau doar crengile stejarului de la fereastră, legănându-se în vijelie. „Vezi”, îi zicea ea mângâindu-l pe păr și îndepărtându-i spaimele, „acum știi că nu-i niciun monstru, chiar dacă stingem iar lumina”. Pe atunci, mama mirosea a lavandă și zâmbea întotdeauna și cu ochii. Era pe când taică-său nu apucase încă să stoarcă toată viața din ea, cu indiferența și cu infidelitățile lui. Unii monștri nu se schimbă nici măcar la lumină.

Căldura și pocnetele din foc îl ademenesc spre locul acela unde conștiența și somnul coexistă. Încă nu poate lăsa garda jos. Dacă vrea să învingă, trebuie să rămână cu mintea limpede. Sărind de pe canapea, se plimbă încolo și încoace prin fața șemineului. Ar fi mai simplu să renunțe, să se întindă pe una dintre pernele astea confortabile și moi, dar indiferent cât de ispititor ar fi, n-o poate face. Cafea. Cafeaua este răspunsul rațional. O cafea tare ar fi binevenită, ca să-i ascută simțurile și să-l țină până dimineață. Chiar ar trebui să stea departe de alcool. În mintea lui se bucură deja de aroma puternică a cafelei ce-l așteaptă în viitorul apropiat, când mireasma copleșitoare de iasomie și vanilie îl aduce brutal în prezentul din living.

Parfumul îl țintuiește în loc. Cercetează spațiul deschis, cu toate simțurile în alertă. „Cum naiba reușește să facă asta”, se întreabă el, „cum poate să elibereze parfumul ăsta în aer fără să facă vreun zgomot?” Scormonește cu privirea prin încăpere, căutând un odorizant de cameră înfipt în vreuna dintre prize, însă căutarea se dovedește zadarnică – toate prizele sunt goale sau conectate la veioze. Frunzele ficusului fâșâie ușor când dă ramurile la o parte, căutând vreun dispozitiv ascuns undeva, în ghiveci.

Se răsucește pe călcâie și trece rapid prin living, dar o reflexie slabă îl încremenește în loc, străbătându-i trupul ca un fior rece și sufocându-i inima. Acolo, în luciul ferestrei, dincolo de propria reflexie, se întrezăresc conturul unui corp învești mântat în maioul delicat pe care-l purta pe stâncă

în ziua aceea și un cap înconjurat de acele inconfundabile bucle arămii.

— Ce vrei de la mine? strigă spre ea.

Buzele fetei se desprind una de alta, gura formează cuvinte neinteligibile, prinse în aceeași sticlă în care trăiește și ea.

— Îmi pare rău. Asta vrei să auzi? Ți-am spus că s-a terminat. De ce m-ai căutat? S-a întâmplat totul atât de repede. N-am vrut să… Fir-ar al dracului. De ce a trebuit să mă apuci așa de mânecă?

Brațul ei se ridică apatic, iar degetele se întind așa cum făcuseră și cu aproape opt ani în urmă, pe stânca aceea – înainte ca el să alerge înapoi spre mașină –, când o pală de aer îi mătură ceafa. Se răsucește iute ca să verifice locul unde ar putea sta ea, dar e gol. Când se întoarce din nou spre fereastră, silueta a dispărut.

— Nu merit să mor pentru asta, spune el, lovind sticla cu pumnii. Nu am… îmi pare rău. Asta vrei să auzi?

Aruncă în jur priviri agitate, dar nu-i cale să scape de anxietatea care crește în el. Odată ce se pun în mișcare, ochii lui nu pot găsi un loc unde să se odihnească, înspăimântat de ce ar putea să fie sau nu încotro privește. Cu degetele înfipte în păr, simte cum frica îl gâdilă în adâncul gâtului. Se simte expus, fără un loc unde să se ascundă.

65. Steven

Într-un fel sau altul, Ellie reușește să-l înnebunească. Ea trebuie să fie aia care pune în scenă scamatoria asta, pentru că alternativă e de neconceput pentru mintea lui pragmatică. *Sticla.* Apucă și mai strâns gâtul sticlei și se holbează la ea plin de oroare – dacă l-a drogat iar, strecurând ceva în bourbon sau poate otrăvindu-le pe toate? Duce nasul la gura sticlei, dar nu poate detecta niciun miros anormal și nici urme de praf sau rămășițele vreunei pastile dizolvate în lichidul chihlimbariu.

Nu prea convins, se îndreaptă spre bucătărie. Aplecat deasupra chiuvetei, își bagă două degete pe gât până când conținutul stomacului răspunde insistențelor sale împroșcând porțelanul alb, iar voma lui se amestecă cu sângele lui Ellie, înainte de a fi măturată de valul de apă țâșnind din robinet. Dintotdeauna fusese capabil să se bazeze pe el însuși, să aibă încredere în propria judecată, dar acum ea îi luase și asta. Mânia care-l

încearcă față de Ellie se adâncește până când ajunge furie turbată. Un val de energie brutală îi mătură corpul, albindu-i nodurile degetelor cu care s-a încleștat de marginea blatului. Sticla de gin stă alături de el, sfidătoare și mânjită cu sânge, ca un soi de pictură tribală de război. Fie și numai faptul că există atât de aproape de el sporește furtuna dinăuntru. Mâna acționează fulgerător, cu gesturi precise – sticla spartă zace în chiuvetă. Tentacule de sânge se diluează în alcool, desfășurându-se lent pe marginea cuvei, către scurgere. Se uită la ele în timp ce gânduri roșii și negre îi explodează în minte, gânduri în care o trage pe Ellie în jos pe scări, iar lemnul lor tare îi zdrobește țeasta, șira spinării și membrele cu fiecare hop, la fiecare treaptă, până când o să-i facă praf vreun os vital.

Imaginea din fereastra bucătăriei îi arată o versiune a sa ciufulită și răvășită, care îl șochează. Spre deosebire de Ellie, el nu experimentează un haos de emoții care să-i dicteze fiecare acțiune. Pur și simplu, trebuie să-și țină mintea ocupată.

Îndreptându-se spre biblioteca din living, parcurge titlurile de pe raft, fără să se oprească însă la *In Cold Blood*[{16}], în ciuda iubirii sale pentru proza melodioasă a lui Capote. Fiecare titlu îi încetinește tendințele distructive și pulsul, până când sunt îngropate toate adânc, încă o dată, în carnea sa. Tremurul mâinii abia dacă se mai observă când se așază pe canapea, cu un exemplar legat în piele al cărții *For Esmé – with Love and Squalor and Other Stories*[{17}]. Nimic nu se compară cu un autor american clasic care să-i țină companie până la răsărit și să-l ajute să preia controlul asupra intelectului său, să se ridice deasupra instinctelor primare pe care femeia asta le trezise în el. Sau poate că de vină e locul ăsta ori mai degrabă natura care se strânge tot mai tare în jurul lui.

Se întoarce și atunci îl vede ițindu-se de sub canapea – mânerul genții lui Ellie. În potopul de evenimente, uitase de ea. Se apleacă și cartea îi alunecă din mână. Smucește de câteva ori și geanta iese din ascunzătoarea ei. Odată cu ea, mai iese ceva. Cheile de la mașină lucesc la lumina focului, făcându-i cu ochiul. Fiindcă nu le găsise, presupusese că în tot acest timp fuseseră la ea. Ellie nu negase că le are, atunci când o confruntase pe scări, iar acum este cu adevărat prizonier aici, dar în urma propriilor acțiuni. După ce îl ademenise cu dansul ei, fusese atât de dornic, încât își aruncase hainele pe canapea. Cheile trebuie să-i fi căzut din buzunarul pantalonilor. Acum nu mai poate face nimic în privința mașinii. Dar poate face altceva.

Fără să mai întârzie o clipă, răstoarnă geanta în foc, iar conținutul acesteia pocnește pe bușteniii arzând, înainte ca geanta să sfârșească și ea în același mod. Foile de hârtie se îndoaie, linse de flăcări, iar cuvintele de pe ele se înnegresc. Povestea lui Ellie se dezintegrează în cenușă, prețioasele ei dovezi se fac scrum, ca să nu le mai poată folosi vreodată împotriva lui. La vederea lor, gura i se arcuiește într-un zâmbet.

În ceea ce-l privește, nu va mai rămâne aici pentru multă vreme. Curând, se va alătura civilizației, cu tot cu codul ei penal și cu telefonia mobilă perfect funcțională. Cu gândul la asta, se bate peste buzunare, însă, spre surprinderea sa, își dă seama că sunt goale. Își îndeasă mâinile în ele, ca pentru a se asigura de asta.

— L-ai lăsat iar în palton?

Umerii i se încordează la auzul vocii ei, ca atunci când muști furculița cu dinții. Stă în pragul dintre living și vestibul, cu un rânjet pe față și cu telefonul lui în mână, cu brațul stâng brăzdat în cruce de argintiul benzii adezive. Uitându-se țintă la telefon și la încheietura subțire de deasupra lui, vede pentru prima dată indiciul care-i stătuse mereu în fața ochilor și care, cu toate astea, îi scăpase până acum, semnul infinitului cu buclele care nu se închid la capăt – un „W” alungit, acea autoetichetare cu inițială răzbunării ei.

Stă în fața lui, rebelă, dar pielea vineție de sub ochi îi trădează epuizarea provocată de lipsa somnului și de posibila pierdere de sânge. Cu toate astea, chipul ei tras la față nu-i stârnește nicio urmă de simpatie. Dimpotrivă, o singură privire este de ajuns ca să-i provoace iar furia, să-l facă să vadă roșu în fața ochilor. Îi luase deja prea multe; n-o să-i mai ia și asta.

— Ai face mai bine să mi-l dai înapoi, o avertizează el printre maxilarele atât de încordate, încât îi scrâșnesc dinții.

— Sau ce?

— Ți-am ars prețiosul jurnal și tot ce mai aveai în geanta aia a ta.

Dezvăluirea lui nu-i clintește lui Ellie niciun mușchi de pe față.

— Crezi că am adus cu mine originalele?

Are un răspuns pentru orice. De fiecare dată când simte că, în sfârșit, poate să respire, ea îl împinge înapoi sub apă. Coșmarul n-o să se termine cât timp femeia asta este prin preajmă, pur și simplu nu se va sfârși. Îi luase telefonul ostatic, dar nu poate să-l păstreze. O să se agațe cu toate puterile de această parte din el.

— Dă-mi telefonul înapoi.

Cuvintele se rostogolesc ca un tunet.

— Dacă-l vrei așa de mult, vino și ia-l, profesore.

Felul batjocoritor în care îi azvârle titlul în ochi îl înfurie. Înainte să-i poată răspunde, Ellie o rupe la fugă, dar, în loc să se repeadă spre scări, o apucă în direcția opusă. Ușa de la intrare se dă de perete. Fără să stea pe gânduri, se repede după ea.

66. Steven

Folosind urmele pe care le lăsaseră mai devreme, Ellie gonește în fața lui, spre marginea pădurii, apoi întunericul țesut între copaci îi înghite trupul cu totul. Faptul că o pierde din vedere îi trimite în picioare un șoc electric, care-l împinge mai departe. Se luptă cu zăpada, crescând ritmul.

În sanctuarul copacilor scheletici și al tăcerii, scârțâitul pașilor ei răsună din toate direcțiile.

— Ai renunțat deja?

Steven zâmbește. În sfârșit, acum apreciază și el tupeul care o face să se trădeze. Animozitatea și resentimentele lui se concentrează într-un singur punct, care-l propulsează înainte. O vânează în continuare. Conturul trupului ei răsare din întunecimea ce i se așterne înainte. Prinzând viteză, aproape că a redus de tot distanța dintre ei, când o umbră neagră se desprinde din întuneric. Coliziunea este inevitabilă și masa aceea necunoscută îi izbește fluierele picioarelor, făcându-l să-și piardă echilibrul.

— Rahat.

Cuvântul îi scapă de pe buze și Steven se rostogolește în zăpadă, cu capul înainte. Se dezmeticește și scuipă zăpadă, apoi scuipă sânge. Făptașul se dovedește a fi un fotoliu vechi și ponosit. Ce mama dracului caută aici, în mijlocul pădurii? Împleticindu-se, lovește cadrul putred care s-a prăbușit deja, vărsându-și frustrarea pe această piesă inutilă de mobilier, uitată aici să bântuie pădurile. Continuă așa până când își pierde echilibrul și cade în fund.

— Ești terminat deja, moșule?

Ellie stă sprijinită de un copac din apropiere, la un braț distanță, cu un

zâmbet care-i spintecă fața și pe care ar vrea să i-l îndepărteze cu o palmă.

Sare înapoi în picioare și urmărirea se reia. Ellie se strecoară printre copaci până când rupe linia dreaptă și țâșnește spre dreapta. Steven simte cum frigul îi înțeapă obrajii și lacrimile îi umezesc ochii. Nu încetinește. Vânătoarea îl înviorează, se simte mai viu și mai concentrat decât a fost vreodată până acum.

Trec prin bariera de copaci și întunecimea lor claustrofobică, apoi ies în spațiul deschis al plajei. Ea aleargă în fața lui, cu părul în vânt, spre oceanul a cărui culoare e diluată de lumină de la negru spre indigo vânăt. Soarele avansează și asta face și el, aproape ajungând-o, cu răzbunarea gâdilându-i vârfurile degetelor, gata să o apuce de flamura fluturândă a părului. Să câștige meciul. Apoi ea lungește pasul, lăsându-l în urmă. Oxigenul îi arde pieptul, sângele i se îngreunează ca plumbul în picioare.

— Îți vrei telefonul? strigă ea întorcându-se și alergând cu spatele.

Înainte ca el să-i răspundă, Ellie aruncă telefonul ca pe o grenadă de mână; arcul perfect pe care îl face zburând prin aer îl țintuiește în loc. Bufnitura puternică pe care-o scoate când este înghițit de ocean trezește ceva în el. O ultimă reținere, ultima fărâmă de umanitate de care se ancorase se face țăndări odată cu impactul telefonului cu apa. Tocmai îi înecase ultima speranță. N-o să se oprească din a-i lua câte ceva. Asta trebuie să înceteze.

— Nu-ți face griji, am salvat toate mesajele și pozele.

Un mârâit gros îi iese din piept, alimentat în totalitate de ură. Sprintează spre trupul ei zvelt, prinzând tot mai multă viteză. Înainte ca ea să-i întoarcă spatele, apucă să-i vadă pe chip o frântură de spaimă. „Dacă și când” îi ies din vocabular: o va prinde. O s-o facă să-i pară rău. Spatele ei este o țintă făcută din oase care se vor sfărâma sub palmele și tălpile lui. Ceea ce știe fata aia nu va părăsi niciodată acest loc.

S-au învârtit în cerc și conturul casei se distinge pe fondul jumătății de cer care aparține încă nopții. Pe măsură ce se apropie, un ciob de lumină se izbește de ferestrele livingului și aprinde sticla, iar interiorul ei rămâne ascuns sub o strălucire atât de puternică, încât trebuie să mijească ochii. Casa își păstrează secretele; cărămizile și mortarul sunt mult mai bune în privința discreției decât oamenii. Orice s-ar fi întâmplat între pereții ei e ferit de lumea de afară, nu pare să existe cu adevărat. El va termina acolo unde ea începuse totul.

67. Steven

Apropiindu-se tot mai mult, o aude suflând greu, încercând să susțină prin efort fizic ritmul nebunesc. Steven se repede după ea pe treptele verandei, întinzând brațul, și, pentru o clipă, vârfurile degetelor sale ating în treacăt vârful pletelor ei. Ellie intră în fugă pe ușa din față și încearcă să i-o trântească în nas. O evită fără să încetinească. Sunetul stejarului masiv lovind tocul ușii bubuie în aer, ca un foc de avertisment. Ellie se repede direct pe scări, urcând câte două trepte deodată. S-a băgat singură în colț, parcă special pentru el.

Când fata ajunge pe palier, se repede la ea. Îi îmbrățișează picioarele și o doboară la pământ. Bufnitura cu care cade pe covor este urmată de un geamăt, semn că s-a lovit la impactul cu dușumeaua din lemn tare de dedesubt. Se cațără peste ea și îi simte respirația caldă lovindu-l în obraz. Îi înfige mâna în păr, o trage cu putere în jos și îi smulge un geamăt de durere. Tăietura de pe buză, ascunsă sub o crustă, sângerează din nou. Sub greutatea lui și durerea pe care i-o provoacă, trupul fetei se încovoaie și se luptă, dar fiecare zbatere eșuează. Se întinde deasupra ei, așa cum mai făcuse de zeci de ori înainte, pe când trupul ei se mișca în același ritm cu al lui, arcuindu-se să-l întâlnească și să nu-i mai dea drumul. În timp ce ea continuă să se zbată, Steven simte cum se întărește în contact cu trupul acela. Ochii ei măriți de oroare pură îi spun că i-a simțit și ea erecția. În spatele ochilor acelora se află tot ceea ce știe despre el. Ar putea să-i izbească țeasta de podeaua tare din lemn și să vadă cum toate acele informații se scurg din craniu și îmbibă covorul.

— Dă-te de pe mine, nenorocit dement ce ești!

Scuipă furioasă cuvintele, lovindu-l cu pumnii în piept și săgetându-l cu privirea unei femei dezlănțuite.

— Recunoaște, ai pierdut, strigă el.

Ellie îi dă cu pumnii în umeri, îl plesnește peste locul dureros de pe gât, până când reușește să-i înfigă unghiile în obraz, trăgând brazde adânci care ard de durere. Durerea îl face s-o plesnească peste față și palma lui îi lasă o urmă roșie pe obraz. Înainte ca ea să poată să riposteze, o încătușează cu mâinile, prinzându-i încheieturile și țintuindu-le de podea. Fiind atât de aproape, simte mirosul de rugină de sub alcoolul în care a fost îmbibat

bandajul improvizat – sângele uscat care putrezește, moartea ce se răspândește deja din rana antebrațului.

— Să te fut, nemernicule.

Vulgaritatea vorbelor îi umple gura și împrăștie duhoare de nicotină, iar chipul i se schimonosește într-o mască urâtă. Insulta îi face rău lui Steven – cum a putut fi cu o persoană atât de vulgară? Fata asta a dat dovadă de multă viclenie, dar gata cu asta. Acum vede limpede, în curând o să-i îngroape limbajul ăsta de mahala sub maldărul oaselor rupte. Tăietura de pe buza lui Ellie se deschisese iar și sângele i se adună în colțul gurii.

A ridicat capul, apropiindu-se la câțiva centimetri de fața lui.

— Dă-te de pe mine, nenorocit de… violator ce ești…

— Încetează.

— O să le spun tuturor cine ești. Cum vânezi fete tinere…

— Nu m-ai auzit?

Se așază cu coapsele de-o parte și de alta a pieptului ei, testându-i elasticitatea coastelor. Ea răspunde la durere pufnind cu revoltă.

— Cum le îmbrobodești, ca să te urmeze orbește în dormitor. Ca…

Eliberându-i o încheietură, îi acoperă minciunile cu mâna; simte respirația ei umedă în palmă, apoi dinții fetei i se înfig în carne. Durerea imediată și atroce îl face să-și piardă mințile.

— Curvă.

Ca s-o învețe cine e șeful, o lovește cu pumnul în rană. Urletul care-i scapă din gâtlej seamănă cu țipătul unui animal pe moarte.

Eliberată de căluș, Ellie icnește și apoi își scuipă iar veninul.

— Ca în *Flautul fermecat,* te urmează până acolo sus, pe stâncă…

— Tacă-ți fleanca.

— Așa cum ai făcut-o și pe Wendy să sară de pe stâncă.

— A fost un accident!

Simte cum îl lasă inima.

— Știam eu. Ai fost acolo. Tu ai împins-o, nu-i așa? Apoi ai fugit, ca un laș. Mi-ai ucis cea mai bună prietenă. Era un copil. O să le spun. O să le spun totul.

— A alunecat. A fost un accident.

Vocea lui și-a pierdut nuanța de încredere de sine pe care o avusese întotdeauna. Asta e opera ei. Toate astea sunt din vina ei.

— O să cumpăr un panou publicitar cât toate zilele pe nenorocitul ăla de

Madison Square Garden, ca să afle toată lumea. Imaginează-ți rușinea lui taică-tău, dezonoarea totală în care va cădea fiul lui…

— Taci odată. Taci.

Batjocurile ei îi umplu urechile. Ochii ei cuprind toate secretele lui, o să le ia cu ea oriunde va merge. Șuieratul ei. O armată de șerpi cu clopoței. Toate astea trebuie să înceteze. El trebuie să le facă să înceteze. S-o facă pe ea să înceteze. Și bâzâitul ăsta asurzitor. O bătaie de cap care-l înnebunește, care-i ucide abilitatea de a gândi. Până când nu mai rămâne nimic altceva decât nevoia de-a o face să tacă. Îi bubuie în urechi. Îngenunchează și o încalecă zdravăn, cu dinții dezgoliți, scăldat în sudoare, cu pielea în flăcări. Mâinile lui îi eliberează încheieturile și îi cuprind liniile fine ale gâtului. Se uită la ele cum o apasă pe trahee, de parcă ar aparține altcuiva. Nu poate da vina decât pe ea însăși pentru propria moarte, ea îl împinge să treacă la acțiuni atât de drastice. Ea îl determină să facă toate astea.

Vede în mintea lui cum se va petrece totul. Trupul ei fără viață, cu pietre îndesate în buzunarele hainei, în spațiul dintre piept și poalele căptușite. La fel ca primii coloniști, care aruncau vrăjitoarele peste bord, în port, ca să oprească furtunile, și ea se va scufunda în adâncurile Atlanticului, cu părul plutind la suprafață, ca iarba de mare. Chipul ei alb se va estompa încet, apoi ea va dispărea cu totul din viața lui și de pe fața pământului. Va deveni o cifră din acele statistici din baza de date cu persoane dispărute, cineva care plecase la plimbare și nu se mai întorsese niciodată. Pești și crabi se vor ospăta din ea, se vor înfrupta ciugulind din carnea cenușie și din ochii sticloși.

Sub greutatea lui, ea se zbate și îl zgârie pe mâini, încercând să și le desprindă de pe gât. Implorări, rugăminți sau insulte bolborosesc de-a valma în cavitatea gurii ei. Nu-i pasă de ele, până când prinde conturul unui cuvânt anume, prin mâzga celorlalte silabe. Unul pe care nu-l aștepta, care slăbește strânsoarea degetelor pe gâtul ei.

— Poliția e pe drum, se poticnește ea cu voce răgușită.

Se proptește în coate, încercând să-și domolească spasmele din piept.

— Rahat. Nu ai rețea aici.

Buzele i se mișcă din nou, dar are vocea prea spartă pentru ca Steven să audă ce spune.

— Ce? o întreabă el.

— Aparat de bruiaj.

Cu trei cuvinte, Ellie dezlănțuie un cutremur care-i sfâșie toate speranțele că această ridicolă cursă era aproape de sfârșit. Mâinile lui îi abandonează gâtul și i se înfig în păr.

— Când…

— I-am sunat înainte să fug din casă, tușește ea cuvintele, în timp ce se chinuie să tragă adânc aer în piept.

— Mincinoaso, îi strigă el apucând-o iar de gât și sufocând-o, dar nu cu aceeași convingere.

— Dacă mă omori acum, n-o să ai timp să-mi ascunzi cadavrul. O să fii un criminal.

Această bolborosită sentință la moarte, dată de Ellie, încearcă să treacă de lațul degetelor sale. Minte. Sunt minciunile disperate ale unei fete disperate. Trebuie să fie o minciună. Este o manevră prin care să-l sperie și să-l facă să-i dea drumul. O să-și ia viața înapoi, o s-o smulgă din mâinile ei reci, moarte. Minte. Trebuie să fie o minciună. Ca o vrăjitoare, Ellie pare să-i citească gândurile și îl săgetează cu o privire oțelită. Ochii injectați cu firicele de sânge par să fie ai unui demon, irișii sunt complet verzi, fără niciun strop de albastru.

— Tic, tac, profesore… Cum o să meargă treaba?

Chipul ei nu-i dezvăluie nimic.

— Sunt gata să mor.

Cu aceste cuvinte, dă capul pe spate, oferindu-i gâtul, lăsând brațele să-i atârne de-o parte și de alta a corpului. Viața ei e chiar acolo, la dispoziția lui, ca s-o secere.

Oare o crede? Ar trebui s-o creadă? Restul vieții lui și reputația lui atârnă de asta. Oare tocmai a auzit țiuitul îndepărtat al unei sirene sau frica îi joacă feste? Se apleacă în față, cartilajul moale de sub mâinile lui e atât de ușor de frânt. Vântul șuieră și zgomotul lui se încovoaie din nou în vaierul unei sirene. Mai ascuțită. Mai apropiată.

O vede pe Ellie cu sângele curgându-i pe bărbie din buza spintecată.

Vede chipul tatălui său.

O vede pe Wendy stând pe stânca aceea, întinzând mâna spre el.

Știe. Știe ce trebuie făcut.

68. Ellie

Casa o să le spună ce s-a întâmplat. Aici, fiecare lucru spune o poveste. Adevărul te va elibera, se spune.

E greșit.

Începe cu bătaia tăcută de inimă a unor lumini albastre pulsând prin ferestre, apoi lumea de afară dă năvală peste tot, cu tropăieli și bubuituri înfundate. Prin ușa deschisă, frigul se furișează înăuntru și o apucă în sus, pe scări, ca un vecin băgăcios. Casa se cutremură și revine la viață.

Vocile se răspândesc în măruntaiele ei, sfărâmând și mai mult tăcerea. Treptat, câteva cuvinte se desprind din haosul de zgomote – *victimă, inconștientă, Iisuse Hristoase.* Aparțin unui polițist cu mustață *à la* Burt Reynolds. Pe insigna strălucitoare scrie Adjunct Wilcox – litere negre gravate în alamă, cu „O”-ul scrijelit aproape ca un al doilea „C”. Are privirea doldora de întrebări, în încercarea de a înțelege ce s-a petrecut aici. Miroase a cafea și în perii mustății îi atârnă un tiv de spumă. Dinții galbeni, care au mare nevoie de un detartraj, se ițesc printre buzele crăpate.

Așa am supraviețuit. Concentrându-mă la detalii.

Cu bărbia în palmă, încearcă să priceapă o scenă rareori întâlnită în această parte liniștită a ținutului. Un accident de mașină, poate, sau o betegeală la tăiat de lemne. Dar asta? Așa ceva doar animalele își fac unul altuia – și asta în adâncurile pădurii, nu într-o casă elegantă. Lucrurile petrecute aici au împrăștiat pe covor și pereți pete de sânge și miasmă de măruntaie. Urmează și alte cuvinte – *plecați, spital* dar lipsesc în continuare prea mulți conectori ca să se formeze propoziții și toate astea să capete un sens. Simt cum mi se așază pe umeri greutatea unei pături și căldura lânii care mă zgârie un pic. Când mă mișc, revine la viață duhoarea din pliurile pielii, din spintecătura de la braț. Cuvintele mi se înțepenesc în gât ca sârma ghimpată. Dar ei nu au nevoie de cuvintele mele. Casa le va spune ce s-a întâmplat.

Mă ridic în picioare și, cu ajutorul adjunctului Wilcox, încerc să cobor scara. „Atenție la trepte”, spune el. „Atenție la trepte”. Pe a treia treaptă zace aruncat un pandantiv în formă de inimă, atârnat pe un lanț rupt. Un dar pentru o fată care nu mai există. Unul dintre colegii lui Wilcox îl ridică și îi dă drumul într-o punguță din plastic, unde talismanul acesta romantic se transformă într-un indiciu ca toate celelalte, despre evenimentele îngrozitoare care s-au petrecut aici. Odată sigilată, punguța li se alătură celorlalte, pline în cea mai mare parte, se pare, cu haine sfâșiate; una dintre

ele conține cioburile unei căni. Un alt detaliu al violenței lui Steven împotriva mea.

La primul etaj sunt și mai mulți polițiști care se foiesc de colo până colo, și mai multe priviri întrebătoare, și mai mult haos. O explozie de blițuri; bâzâitul continuu al paraziților de la stațiile radio ale poliției; plesnetul mănușilor din latex. Aici, jos, mirosul e și mai îngrozitor. Duhoare de rugină amestecată cu un miros acru, aproape sulfuros. Am un reflex de vomă, dar nu mi-a mai rămas nimic în stomac. Pe tocurile ușilor și pe ziduri sunt dâre de sânge; blatul de la bucătărie e mânjit tot – o poveste care întinează mortarul și lemnul, scrisă în stropi împroșcați, pentru a fi descifrată. Peste tot sunt vestigiile furiei lui Steven împotriva mea.

Casa le va spune ce s-a întâmplat.

În camera de zi, scaunul cu rotile zace răsturnat pe-o parte, acolo unde Steven m-a legat ca să afle ceea ce știu, în timp ce resturile carbonizate ale genții mele mocnesc în șemineu.

Mergând înaintea mea, adjunctul Wilcox mă grăbește spre gura căscată a ușii de la intrare. În spatele nostru, pereții și tavanul înalt al vestibulului etalează funia pe care Steven avea s-o folosească pentru a mă ucide, odată ce și-a dat seama că știam prea multe.

Ies afară și simt cum mă înțeapă mușcătura ascuțită a aerului înghețat; îmi strâng pătura mai tare în jurul umerilor. Razele soarelui punctează orizontul cu pete galbene și portocalii, arătând calea spre o nouă zi, care ar fi putut să nu mai existe niciodată. De pe cer au dispărut norii grei, întunecați; albastrul a cucerit din nou văzduhul, unde pescărușii țipă la intrușii ce tulbură pacea și liniștea falezei.

Zăpada din fața casei este brăzdată de o urmă de sânge; la capătul ei, o mână înmănușată extrage, din mormântul lui înghețat, cuțitul cu care m-a atacat Steven, după ce am reușit să scap. În depărtare, ușile duble ale garajului sunt larg deschise; un alt polițist, așezat pe vine, cercetează tăieturile adânci din cauciucul din față – încercările disperate ale lui Steven de a mă ține captivă, așa încât să nu pot fugi ca să cer ajutor.

Fiecare lucru de aici spune o poveste.

Printre mașinile de poliție așteaptă și o ambulanță, în spatele conturului ei masiv și al luminilor pâlpâitoare, pădurea a încetat să mai fie o prezență amenințătoare; copacii s-au descâlcit din întuneric. Totul arată diferit la

lumina zilei. Însă, chiar dacă acum zăpada sclipește de frumusețe, sub ea pământul este în continuare mort.

Doi paramedici sar din spatele ambulanței și mă ajută să urc. Confortul oferit de pătura cea grea este înlocuit acum de plutirea ușoară a foliei protectoare. Aerul dinăuntru este îmbâcsit de mirosul amoniacului folosit pentru a îndepărta de pe suprafețele strălucitoare urmele rănilor și ale morții. Salteaua subțire de pe targa metalică scârțâie sub mine la fiecare mișcare. Mă privesc cu toții și tot ce văd este ce mi-a făcut Steven.

— Încotro, băieți? întreabă ajutorul de șerif.

— La Spitalul General „Îndurarea", îi răspunde medicul cu părul strâns la ceafă, într-o coadă blondă. Pare prea tânăr ca să fie responsabil de viața cuiva.

După ce ușile ambulanței se închid cu o bufnitură, în aer rămâne plutind un cuvânt, înțepător ca mirosul de sulf al gămăliei de chibrit arse, un cuvânt care nu-și găsește locul aici.

Îndurare.

69. Ellie

Mintea mi se tulbură mai întâi de la vâjâitul motoarelor, atât de minunat de binevenite, încât aproape că izbucnesc în lacrimi. Apoi, la ceva timp după sosire, haosul zgomotelor din spital și mirosul puternic al dezinfectantelor mă trezesc complet; gândurile îmi umplu iar capul și odată cu ele vine și restul civilizației – un balet fără coregrafie, executat de oamenii care acoperă spațiul din jurul meu. Două zile au fost îndeajuns ca să uit câtă gălăgie pot face oamenii.

Mă dezbracă două asistente care-mi împăturesc cu grijă hainele și le bagă într-o pungă, sub supravegherea adjunctului Wilcox. Netulburat de atâta piele la vedere, acoperită doar de lenjeria intimă, el îmi fotografiază trupul, fiecare pată de roșu-violet, tăietura care-mi crestează buza de jos, rana din braț. Ridică din sprâncene și masca de impasibilitate alunecă încet când vede bucata de hârtie ițindu-se într-o parte, din cupa sutienului. Scot poza, caldă de la contactul cu pielea, și o despăturesc cu grijă, fiindcă îndoitura adâncă ce trece chiar prin mijloc amenință să mă separe pentru totdeauna de Wendy. Polițistul cercetează imaginea a doua adolescente,

zâmbetele largi de pe chipul lor și felul cum stau îmbrățișate – dovada unei relații strânse, captată pentru totdeauna de substanțe chimice pe hârtie fotosensibilă.

— Pot s-o păstrez? Vă rog?

Îmi citește pe față că nu e doar un flecușteț, ci o stâncă de care se ancorează sănătatea mea mintală, și încuviințează dând din cap. Fotografia se cuibărește înapoi la pieptul meu și reluăm catalogarea rănilor de pe corp. Îmi cere să aplec capul și să-mi țin părul, îndreptând aparatul foto spre gâtul meu. Expresia i se schimbă din nou când vede urmele violet de degete înconjurându-l; pare că mintea lui împletește un fir ce conectează o rană de alta, până când apare țesătura unei povești. Oare pentru el mai sunt în continuare o persoană în sine sau sunt suma rănilor mele? În continuare, râcâie ceva de sub unghii și depune în punguțe de plastic ce-o fi reușit să scoată de acolo.

Când termină, mă strecor în pijamaua de spital ținută de una dintre asistente, o doamnă în vârstă cu buclele prinse în agrafe și un ecuson jerpelit atârnat în piept, care o identifică drept „Asistenta Chandlers”. În poză are părul mai scurt și expresia de pe fața ei surprinde tensiunea primei zile la serviciu.

Adjunctul Wilcox depozitează mostrele colectate de la mine într-o cutie de protecție.

— Vrei să sunăm pe cineva să-i spunem de tine?

Mintea îmi zboară direct la Connor. Orele pe care le-a petrecut ascultându-mă peste milkshake-uri și cartofi prăjiți, când veneam în vizită, pe la nouăsprezece ani, dar și după aceea, când m-am mutat în oraș ca să mă înscriu la Universitatea din New York. Connor, pe care nu l-am sunat încă înapoi după ce mi-a lăsat mesajul acela, acum trei zile. *Hei, vară-mea, fii atentă, eu și Joao am vorbit să mergem în Vermont cu niște prieteni, în weekend. Ai chef să vii și tu? Dacă vrei, poți să-l aduci și pe misteriosul ăla despre care nu știu nimic! Oricum, sună-mă.* Înțelegătorul Connor, care trăiește alături de iubitul lui în apartamentul lor din Brooklyn, împărțindu-și viața între jobul lui de la editură, turele cu bicicleta în jurul Prospect Park și petrecerile cu prietenii, pe terasele de pe acoperiș decorate cu șiraguri de luminițe. Când am ajuns prima dată în oraș, m-a așteptat pe aeroportul La Guardia, chiar dacă nu i-o cerusem – *Comitetul de primire, a* spus el luându-mi bagajul din mână și oferindu-mi un covrig. *Care-i treaba asta cu*

tine și mâncarea?, am râs eu. Fie și doar amintirea lui este suficientă ca să-mi topească stratul profund de gheață din măduva spinării. Acel strat înghețat mă ține amorțită și tot el mă ține laolaltă. Dacă îl sun acum, o să lase baltă orice și o să ajungă aici în câteva ore. Va fi aici pentru mine, indiferent de ce voi avea nevoie. Dar el nu știe de Ellie. Și acum Ellie e tot ce contează.

— Nu, n-am pe nimeni, îi răspund.

•

Perspectiva mi se schimbă – de la linoleumul jerpelit, privirea se mută la casetele pătate de pe tavanul fals. Adjunctul Wilcox a plecat, nu mai este în salon, poate nici în spital. Simt în mine răceala dilatatorului vaginal. Sapă adânc, căutând dovezi ale prezenței sale. Numele lui îmi stă înțepenit în adâncul gâtului și al minții; nu-l pot rosti nici măcar în intimitatea propriului creier – greutatea lui ar putea, pur și simplu, să mă doboare. Dilatatorul se adâncește și mai mult și mușcă din mine, dar mă încearcă și o altă durere – muchia tare a mesei din sufragerie zgâriindu-mi diafragma, în timp ce el îmi ridică rochia. Mă agăț cu degetele de salteaua subțire și rup cu palmele hârtia de protecție de deasupra. Îmi doresc să-i fi cerut asistentei Chandlers să rămână, atunci când s-a oferit să stea cu mine.

— Îmi pare rău, n-o să dureze mult, aud o voce fără trup oferind un răspuns pavlovian încordării din trupul meu.

Mă întreb de câte ori a spus cuvintele astea unei femei întinse aici, câte perechi de ochi n-au fixat exact aceleași casete din tavan, cea din stânga este ușor ciobită în colț, câte mâini trebuie să fi rupt hârtia de protecție în timp ce șrapnelele memoriei sfâșiau creierii, în timp ce mintea încerca să ignore bucățile de metal îndesate în vagin, încă o intruziune nedorită, dar necesară. Încă o suferință prin care trebuie să treci, sperând că, de cealaltă parte, așteaptă dreptatea.

Dilatatorul intră și mai mult în mine și o lacrimă dispare printre firele de păr de pe tâmplă.

Seringa sclipește sub lumina artificială. Cu o mică ciupitură, acul dispare sub pielea de pe mână.

— Ce e asta? întreb răgușită.

Cuvintele îmi ard gâtul dureros.

— Ceva care să te ajute cu degerăturile.

Stând pe marginea mesei de consultație, mă concentrez la afișele despre

vaccinarea antigripală și la simptomele de zona zoster lipite pe perete. Orice, numai să-mi țin mintea ancorată în prezent. Orice, numai să nu fiu trasă înapoi, în trecut. Un frison îmi scutură corpul, lăsându-mi brațele acoperite de piele de găină.

— Biata copilă, spune cu accent sudist asistenta Chandlers, apoi dispare în spatele perdelei trase în jurul meu, ca o iluzie a intimității acestui loc în raport cu restul secției.

Presupun că e suficient de în vârstă față de mine pentru ca în ochii ei să fiu doar un copil. Din spatele țesăturii albastre strânse ca o armonică, spionez conversații fantomatice, reobișnuindu-mă cu agitația vieții.

Când se întoarce, asistenta aduce un scaun cu rotile pe care se află împăturite un halat și o pereche de șosete din lână. La vederea lor, inima mea își accelerează ritmul.

— Te-ai albit ca varul. Probabil că ai înghețat de tot. Uite aici.

Se agită împrejurul meu trăgându-mi șosetele pe picioare, ajutându-mă să bag mâinile în mânecile halatului. În tot acest timp rămân cu privirea ațintită asupra scaunului cu rotile, o prezență copleșitoare aflată în centrul acestui spațiu, acuzându-mă în tăcere, un secret pe care nu-l știm decât noi, chiar dacă realizez că acesta nu este scaunul din casă.

Odată ce a terminat cu îmbrăcatul, aduce scaunul mai aproape.

— Soră Chandlers…

Mă opresc, încercând să trag aer în piept.

— Te rog, spune-mi Shelley.

Are vocea caldă ca o zi însorită de pe strada Bourbon. Apropierea de ea mă încălzește, mă ajută să mă simt ca o ființă umană, nu doar ca o carcasă.

— Pot să merg pe jos?

— Îmi pare rău, drăguțo, este politica spitalului, nu te putem lăsa să mergi pe jos până nu suntem siguri că n-ai suferit vreo contuzie. Ia-o și tu așa: ai primit șofer privat.

Îmi zâmbește și încerc să-i întorc zâmbetul, dar simt falsitatea gestului meu.

Prima oprire ne duce într-un mic cubicul, unde un medic tânăr, cu un puf de culoarea piersicii și cu pistrui pe obraji, îmi curăță și îmi coase rana. Fiecare nou chip pe care îl văd se adună ca o mărgică pe un fir care mă îndepărtează și mai mult de casă. Douăsprezece copci mai târziu, Shelley mă conduce spre următoarea întâlnire, la secția de radiologie, unde verifică

să nu fi suferit ceva denumit edem pulmonar, apoi altă radiografie, de data asta la gât, ca să evalueze daunele făcute țesutului moale.

O doctoriță expune fantoma mea prinsă pe filmul radiografiei, iluminând negativul trapului meu, ca și când întunericul pădurii din ultimele două zile mi-ar fi întinat măruntaiele cu tonuri de gri și de negru. Se uită intens la cochilia scobită a oaselor, fixându-le de parcă ar vrea să descifreze un limbaj secret, să traducă semnificația liniilor și a curbelor. Mă întreb cât de mult din istoria mea recentă poate citi acolo.

— Totul pare în regulă aici.

Îmi zâmbește de parcă aș fi câștigat vreun concurs.

— Nu sunt fracturi de coloană, nici de hioid. Doar inflamații și vânătăi.

Nu mă simt la fel de încrezătoare ca ea; există niște fracturi pe care echipamentele medicale nu le pot observa.

Sunt așezată iar în scaunul cu rotile și dusă spre următoarea oprire din acest circuit, la următoarea baterie de teste. Mă așez cu spatele drept și simt cum frica îmi alunecă pe șira spinării. Nu îndrăznesc să mă întorc, de teamă să nu-l văd împingând scaunul cu rotile. În hol, trecem pe lângă adjunctul Wilcox, care soarbe dintr-o cană de cafea aburindă, iar prezența lui mă ia prin surprindere. Credeam că s-a întors la secție sau poate chiar acasă.

— Unde mergeți acum? o întreabă el pe Shelley.

— O duc la RMN.

Se oprește chiar lângă scaunul din plastic unde și-a stabilit reședința adjunctul. Pare inconfortabil. Cu toate acestea, aș schimba bucuroasă locul cu el.

— Capul meu e foarte bine, le spun cu voce răgușită.

Pe mine gâtul mă doare ca naiba, nu capul.

— Ai fost dată cu capul de podea, drăguțo. Trebuie să ne asigurăm că n-ai nicio contuzie sau TCC.

Tărăgănarea ei sudistă se simte mai ales în cuvântul „drăguțo”.

— TCC?

— Traumatism cranio-cerebral.

Îmi zâmbește.

— Nu e cazul să-ți faci griji, este un control de rutină. Doar de rutină.

— Doamnelor, o să dureze mult? întreabă adjunctul înainte de a lua o gură de cafea din paharul din polistiren.

Nu știam că se mai fabrică așa ceva – în oraș totul este făcut din carton.

— Uită-te la ea, Joe, e stoarsă de puteri. Trebuie să se odihnească după toate astea.

El deschide gura să spună ceva, dar asistenta n-a terminat.

— Declarația ta poate să mai aștepte. O să te sun în momentul în care se trezește, după ce trage un pui de somn.

Aparatul pentru RMN presupune un spațiu strâmt, un coșciug din plastic în care mi se spune să stau nemișcată – ca și cum m-aș preface că am murit. Camera pustie și bâzâitul pe tonuri joase al aparatului îmi forțează mintea să hoinărească, să se gândească la alte spații închise, la lucruri moarte, până când un gând îmi îngheață sângele în vine. El o fi aici? Oare stă întins în propriul spațiu strâmt, undeva în subsolul clădirii? Mă întreb câte straturi de tencuială și beton ne separă și cât de ușor ar fi fost ca eu să ajung la cel mai de jos nivel al acestui spital.

— Te rog, trebuie să stai nemișcată, îmi amintește o voce fără trup.

Tonul nu e de reproș, ci doar practic, cu o nuanță ușor metalică.

Cum aș putea să le explic că statul ăsta pe spate, fără să mă mișc, nu face decât să-mi reamintească, de fapt, cât de aproape am fost de nemișcarea definitivă; că greutatea din piept, plămânii și gâtul care mă ard sunt mementouri necesare ale existenței mele? După aceea, parcată în scaunul meu, aștept ca un alt doctor să vină și să mă informeze cu ultimele date despre anatomia mea.

— Totul e bine, confirmă el cu entuziasmul antrenorului care te așteaptă la capătul unui epuizant decatlon de analize medicale. N-ai contuzii, dar vrem să te ținem sub observație, măcar peste noapte.

De data asta nu mai pun întrebări, pur și simplu le accept decizia, fără să-mi dau seama în ce va consta această observație sau cum va fi făcută, dar resemnată în privința a orice-ar urma după aceea. Shelley preia din nou comanda scaunului cu rotile, împingându-mă spre următoarea întâlnire. Un loc unde lipesc electrozi pe mine, îmi întind gel rece pe piele, mă conectează la o mașină; poate că dincolo de geam or fi unu-doi medici ce monitorizează liniile zimțate și piuiturile aparatelor care traduc ceea ce se întâmplă în mine, transformându-mă în șiruri mâzgălite de date.

— Aceasta este sala de observație? o întreb pe Shelley în timp ce mă conduce într-un salon obișnuit de spital.

— Bineînțeles, drăguțo. La ce te așteptai, că o să te punem în mijlocul unei încăperi, înconjurată de studenți la medicină?

Râde și mă ajută să mă ridic din scaun, apoi să mă așez în pat. Rămân tăcută, fiindcă nu vreau să recunosc cum a imaginat epuizatul meu creier un scenariu chiar mai elaborat decât cel prezentat de ea.

Odată întinsă în pat, asistenta mă învelește.

— Acum o să te odihnești. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să apeși butonul soneriei, altminteri o să trecem noi la câteva ore, să vedem ce mai faci.

Înainte de a pleca îmi așază în palmă două pilule ovale.

— Ce-s astea? o întreb.

— Ceva care să te ajute cu durerea. Dă-le pe gât, adaugă ea, întinzându-mi un pahar cu apă.

Primesc bucuroasă orice uitare, fie ea și indusă chimic, chiar dacă drumul spre un Shangri-La medical presupune să iau o înghițitură de apă care îmi trece prin trahee ca un ghem de sârmă ghimpată, provocându-mi tuse și o criză de expectorații.

— Ești sigură că nu putem anunța pe nimeni în legătură cu tine? mă întreabă asistenta Chandlers, oprindu-se în prag.

Îi zâmbesc și scutur din cap.

— Nu, e în regulă, sor… Shelley.

— Bine, atunci. Somn ușor, drăguțo.

— Shelley?

— Da?

— Vrei să lași lumina aprinsă, te rog?

Nu mă întreabă de ce, doar ia degetul de pe comutator.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă butonul soneriei, îmi spune ea din nou, apoi iese și închide ușa.

Mă zgribulesc ghemuită în cearșaful din bumbac, până când dispar cu totul în el. Sub căldura păturii grele și sub mirosul proaspăt de detergent de rufe, simt cum medicamentele încep să-și facă efectul. Mintea mă duce înapoi în casa aceea și îmi înflorește în minte gândul de a o vizita din nou – după ce toate acestea se vor sfârși. Acum sunt parte din ea. Sângele meu trăiește în țevile ei, s-a scurs prin țesătura covorului și a pătat lemnul de dedesubt, legat pentru totdeauna de clădire. O prezență fantomatică pe care niciunul dintre viitorii oaspeți ce vor locui între zidurile ei n-o va ști. Agățându-mă de ideea aceasta, mă dizolv în neant, pe când adrenalina se topește și dispare.

70. Verity

Stau în pat, proptită cu perne, în timp ce adjunctul Wilcox s-a așezat pe un fotoliu de spital care arată oricum, numai confortabil nu. Se leagănă pe muchia tare, din lemn, îngrijorat că, dacă se lasă pe spate, o să i se scufunde dosul în nisipurile mișcătoare ale pernei moi de dedesubt. În spatele lui, un polițist tânăr își mută greutatea de pe un picior pe altul. Se uită amândoi la degetele mele care împăturesc și apasă hârtia, creând forme acolo unde, înainte, nu era nimic. Îmi amintesc fiecare mișcare, chiar dacă n-am mai încercat modelul ăsta de ani buni.

Acești doi bărbați în uniformă mă privesc, iar eu văd, reflectată pe chipurile lor, victima care sunt, observ lucrul ăsta în mila care le încearcă buzele, dar mai observ și altceva, întrebarea scrisă în liniile care le brăzdează frunțile, cea la care n-ar trebui să se gândească, dar nu se pot abține să n-o facă – ce a făcut de l-a provocat?

— Îmi pare rău că nu avem o polițistă, îmi explică adjunctul Wilcox.

Între noi persistă aroma puternică de brad și mirosul tipic de spital, clor sau oameni bătrâni.

— Ești bine?

Nu-mi dau seama dacă este o întrebare generală despre sănătatea mea, startul oficial al interviului nostru sau dacă se referă la noua lungime a părului meu.

După ce am ieșit din ultima repriză de somn agitat, am făcut o plimbare chinuită până la baie. Sub lumina galbenă, pâlpâitoare, m-am zărit în oglindă, o fată cu cearcăne negre sub ochi, cu buza spartă, purtând colierul vinețiu al urmelor degetelor lui pe beregata mea, o față sfrijită încadrată de șuvițe șleampete de păr, care-mi cădeau pe piept.

Shelley mi-a adus foarfecă pe care am cerut-o. La început s-a cam codit – mi-a luat câteva secunde ca să înțeleg de ce. I-am spus că poate să stea să se uite, dacă așa se simte mai împăcată. Și a stat.

— Vrei să o fac eu, drăguțo?

Am scuturat din cap.

Una câte una, am apucat șuvițele între degete și le-am tăiat chiar deasupra umerilor, simțind cum greutatea se prăbușește la pământ și se adună pe podea, în jurul meu. Am repus în drepturi bretonul bont din

adolescență, reluându-mi de acolo viața întreruptă în perioada de care am avut nevoie ca s-o răzbun pe Wendy. Odată terminată treaba, m-am uitat țintă la noua „eu” din oglindă, până când ea a devenit iar eu, cea dinainte – cu Vee cea adormită sub piele, acum agitându-se, strecurându-se în mănușile mâinilor mele, întinzând degetele încârligate, umflându-mi plămânii, reobișnuindu-se cu trupul ei. Am ieșit din baie și Ellie din oglindă; reflexia cuiva în a cărei piele a trebuit să fiu pentru o vreme și de care nu mai aveam nevoie acum.

Însă mă înșelam.

Înainte ca adjunctul Wilcox să mai poată rosti vreun cuvânt, o ușoară bătaie în ușă tulbură liniștea. Shelley intră cu două căni cu cafea. Așază una pe noptieră și pe cealaltă i-o dă adjunctului.

— Mulțumesc, Shelley. Ești cea mai grozavă.

Îi zâmbește și, drept răspuns, ea își dă ochii peste cap, apoi îi întoarce zâmbetul. Momentul lor discret de intimitate mă face să-mi plec privirea, simțind că am intrat într-un spațiu privat. Luând complimentul cu ea, Shelley iese din salon lăsând în urmă o tăcere nouă, care se așază la piciorul patului meu, de parcă eu și polițiștii am avea nevoie de un soi de interpret. Las din mână origami-ul, ca să-mi iau cafeaua. Strâng cana în palme și porțelanul fierbinte îmi arde vârfurile degetelor cât timp îmi adun curajul să răspund întrebărilor pe care mi le pregătește polițistul. Mintea îmi hoinărește înapoi spre ultimele două zile, spre dimineața acestei zile, spre amănuntele care populează povestea.

— Ai dormit bine? întreabă Wilcox în încercarea de a face un pic de conversație.

Îmi zâmbește, ca să mă asigure că totul o să fie în regulă. O să mă ghideze el pe acest drum spre recuperare și o să mă țină de mână când o să mă împiedic de un moment sau de un amănunt dureros, o să stea alături de mine când propriile vorbe mă vor trăda, îmi va da tot timpul de care o să am nevoie ca să mă adun și să pot continua. În ochii lui văd cum arăt – o fată fragilă care a trecut prin acest calvar îngrozitor, din care n-a reușit să scape nevătămată.

Îl mint, încuviințând din cap. În ciuda medicamentelor, abia dacă am ațipit. De fiecare dată când mintea îmi plonja în tăcerea profundă a somnului, mă aducea la suprafață același și același sunet – nu era cel pentru care mă pregătisem, nici vorbă de plesnetul funiei, nici de tensiunea

provocată în ea de greutatea unui corp. În schimb, am auzit un pârâit de oase, ecoul din după-amiaza în care am dat peste pescărușul captiv pe plajă, doar că sunetul era amplificat, era trosnetul unui trup contorsionat într-un unghi imposibil din cauza șocului provocat de căderea pe plăcile de marmură aflate la patru metri și jumătate dedesubt. Chiar dacă, spre sfârșit, tot a trebuit să-și recapete un pic controlul pierdut, evitând funia pe care i-o pregătisem, alegându-și astfel singur moartea. De fiecare dată când închid ochii, zgomotul acela îmi răsună în minte la fel de limpede și de ascuțit ca prima dată când l-am auzit, seara trecută.

•

Mi-am amintit cum acolo, în casă, avusesem o revelație. *Se terminase.* De tot. Am expirat până la capăt, în timp ce aerul îmi părăsea plămânii, arzându-mi gâtul, mi-am dat seama că ținusem multă vreme în mine acea respirație, din ziua în care, în Biblioteca Publică din New York, degetele lui dispăruseră sub pliurile fustei de uniformă școlară. Am scos-o din mine pe toată. Tensiunea tasată bine înăuntrul meu în ultimele câteva zile a ieșit la suprafață în jet puternic. Mi s-a prelins pe față și mi-a udat gulerul puloverului. M-am ghemuit cât mai mică lângă perete, cu brațele încolăcite peste piept, strâns de tot, cu vârfurile degetelor lipite de spate, în ciuda durerii din brațe. Am dispărut în propria îmbrățișare, chiar dacă tânjeam după alte brațe. Sentimente și dureri au curs afară în suspine grele, care m-au curățat, care au măturat tot întunericul, l-au împins afară. Când m-a găsit adjunctul Wilcox, a așteptat până când lacrimile s-au oprit și trupul a încetat să mai tremure, apoi mi-a spus că era în regulă, că totul va fi în regulă. Voiam să-i spun că știam și eu asta, dar n-am reușit.

— Domnișoară… domnișoară Masterson, sunteți bine?

Întrebarea adjunctului Wilcox și ușoara nuanță de panică din vocea lui m-au adus înapoi în prezent. Fundul îi plutea deasupra pernei fotoliului, în timp ce mai tânărul său coleg se holba la mine cu o privire de animal dezorientat.

Vreau să-i spun că noaptea trecută m-a vizitat Steven, că a stat lângă fotoliul pe care stătea el chiar acum. Soarele se strecura printre lamelele jaluzelelor, lăsând striații de lumină care duceau de la patul meu la el. Cineva stinsese lumina când nu fusesem atentă. M-am uitat țintă la el, dar ritmul inimii a rămas constant. Cărăm după noi propriile fantome, așa că și el avea să-mi apară în față, la un moment dat. Cu brațele încrucișate, m-a

privit cu ochii adânciți în orbite, cu capul aplecat pe-o parte, până când mi-am dat seama că gâtul lui îndoit și capul înclinat erau rezultatul coloanei rupte, al cărei capăt împungea pielea în lateral. Nu m-a speriat. Era la fel ca Ellie, o fantomă a trecutului meu, de la care trebuia să-mi iau la revedere. Era vinovat. Nu avea nicio importanță dacă, în ziua aceea, pe Wendy au împins-o de pe stânca de la Cypress Point vorbele sau mâinile lui. Era pe deplin responsabil și într-un caz, și-n altul.

Dau din cap spre adjunct, în semn că se poate așeza la loc. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet – dovada că sunt bine –, apoi iau o înghițitură de cafea.

— Domnișoară Masterson?

— Vă rog, spuneți-mi Ellie.

Încă am nevoie de ea. Pentru că, după ce-am lăsat-o pe Ellie pe podeaua de la baie, m-am așezat din nou în pat și am sorbit dintr-un pahar cu apă. Mintea mi-a hoinărit dincolo de zidurile spitalului, în orașul unde apartamentul meu așteaptă să fie golit, spre telefonul pe care o să-l dau la secretariatul universității, ca să explic situația și motivul pentru care trebuie să abandonez studiile, ca să-mi iau timp să-mi revin. M-am întrebat câte ziare vor relata moartea lui Steven Harding, fiul celebrului autor și profesor Stewart Harding, precum și abuzul sistematic pe care l-a practicat în cea mai mare parte a carierei sale didactice. Când adevărul va fi, în sfârșit, scos la iveală, se vor revolta și ele. În mintea mea, toate au chipul și numele ei – Wendy –, o armată de Fete Rătăcite, care au reușit să scape cu viețile distruse, e drept, dar măcar în viață, ca să-și spună în sfârșit poveștile, fiecare dintre ele încă un strat care să-l îngroape și mai mult pe Steven.

Gândul îmi împrăștie în trup o căldură necunoscută. Și atunci le aud, niște voci alunecând prin ușa deschisă, conversații de fundal, până când niște cuvinte mult prea familiare străpung visarea mea cu ochii deschiși.

— Oribil, absolut oribil. Abia împlinise cincisprezece ani. Îți vine să crezi una ca asta? Ar fi trebuit s-o vezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu poate să-și amintească. Intoxicată, posibil drogată. Așteptăm analizele de sânge. După ce au terminat cu ea, au abandonat-o pe peluza din față.

— Dumnezeule mare!

În mintea mea, asistenta și-a făcut cruce în scurta pauză care a urmat.

Steven nu mai este, dar nu s-a schimbat nimic. *Ei* sunt încă în preajmă, așteptând să-și înfigă ghearele în fete tinere, smulgându-le din copilărie, dându-le deoparte când *termină ei* și scăpând cu fața curată din asta.

Ellie nu a terminat treaba.

— Sunt gata, îi spun polițistului cu o șoaptă răgușită; ritmul și tonul vocii mele sunt încă fracturate de inflamația coardelor vocale.

— Poate ar trebui să-ți luăm o declarație scrisă. Ce zici, Joe?

Este prima dată când îl aud vorbind pe polițistul mai tânăr – vocea lui guturală este în contrast cu silueta deșirată, de parcă trupul i-ar fi fost luat în stăpânire de fantoma cuiva care a fumat timp de patruzeci de ani.

La sugestia lui, mi se încordează fiecare mușchi din umeri. Înainte ca adjunctul Wilcox să poată răspunde, scutur tare din cap, ignorând cu furie durerea săgetătoare din gât. Acum nu e timpul pentru o declarație scrisă, cuvintele trebuie să iasă din mine fizic. Trebuie să umple aerul înainte de a înnegri pagini.

Întors în fotoliul lui, adjunctul Wilcox îmi evaluează starea și cererea, dezbătând probabil în mintea lui dacă sunt destul de puternică. Îi așteptăm cu toții decizia.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, cu vorbele tale. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, adaugă el, numai că mie nu-mi mai trebuie niciun timp. Acum nu-mi mai trebuie.

Cu ochii închiși, inspir adânc. Văd totul în mintea mea. Întinsă pe podeaua de la mezanin, cu sunetul sirenelor crescând tot mai mult în depărtare, cu aerul intrându-mi grăbit în plămâni, cu fiecare respirație arzându-mi gâtlejul.

Îmi promiți? m-a întrebat Steven. Ultimele lui cuvinte.

Gâtul mă durea cumplit și fiecare cuvânt era un ac înfipt în carnea moale. Un simplu dat din cap în semn de aprobare ne-a pecetluit înțelegerea înainte ca el să se dea înapoi spre balustradă și gravitația să-l cheme.

Îmi promiți? Dar mie mi-au mai venit în minte alte câteva cuvinte.

Doar noi doi.

Deschid ochii.

— Cred că totul a început când am găsit în computerul iubitului meu niște e-mailuri compromițătoare și niște poze teribile.

După ziua de azi, New York-ul îmi va ști numele, povestea, dar vechea noastră casă din Monterey îmi oferă un cămin și anonimat. Este un loc unde

pot pune laolaltă bucăți din mine, dar oare care „eu” sunt acum? Chiar dacă acea casă este pustie, cineva mă așteaptă acolo. Pot merge s-o vizitez, să-i spun, în sfârșit, că totul s-a sfârșit. Pe noptieră, floarea de lotus din origami stă perfect împăturită. Wendy. Numele ei îmi înțeapă inima. Poate că toate astea o vor face să se odihnească un pic mai bine, dar nu și pe mine. În niciun caz, atât timp cât sunt așa de mulți Steven în preajmă. Aceleași bărbat, doar cu chipuri diferite. Acum știu ce să caut, știu cum arată, știu unde să-i găsesc și cum să am de-a face cu ei. Când m-am pregătit pentru Steven, mi-am făcut bine temele. Bărbații și-au deghizat crimele sub povești atât de sucite și de perverse, încât și-au schimbat forma, devenind altceva. *Ea a spus „nu”, dar ochii ei spuneau „da”. Și-a învinețit ochiul când s-a lovit în ușa dulapului. Uite ce m-ai făcut să fac. Ea a venit la mine.* Dar și eu pot să mă deghizez. Pot să ajung în apropierea lor, să mă strecor în viețile și în paturile lor, doar ca să mai salvez o Wendy de la căderea de pe stâncă.

Cafeaua are un gust amar. Ellie. Verity. Coexistând din necesitate și poate și din alt motiv. Poate că, după toate acestea, îmi place s-o am prin preajmă.

Mai iau o înghițitură de cafea și zâmbesc.

Nota autoarei

Ziua în care #MeToo a răbufnit pe Twitter este gravată în amintirile mele. În ziua aceea, n-a existat nici măcar una dintre prietenele mele care să nu fi avut vreo poveste de împărtășit. Mărturiile lor mi-au apărut în fluxul de noutăți; experiențe traumatizante, adeseori născute în izolare, acum reunite de aceste două cuvinte: Me Too. Dintr-odată, nu mai eram singure. Solidaritatea și curajul acelei zile m-au ajutat să-mi împărtășesc și eu povestea.

Romanul este inspirat din experiența mea și a altor femei care au fost victime ale agresiunii sexuale. La fel ca Wendy, în adolescență am fost și eu măgulită de atenția pe care mi-a dat-o un bărbat mai în vârstă. Din fericire pentru mine, lucrurile n-au mers atât de departe, dar, tot ca lui Wendy, mi-a fost foarte rușine, iar când totul s-a sfârșit, am avut convingerea că am greșit cu ceva sau că eu l-am determinat să procedeze așa. Mi-a luat douăzeci și cinci de ani ca să-i spun mamei – nu pentru că eram îngrijorată că n-o să mă creadă, ci pentru că eram captivă în propria rușine. A fost important pentru mine să spun povestea lui Wendy – ca să-mi reamintesc mie și celorlalte femei că nu suntem singure și că asta nu este vina noastră.

•

N-aș putea termina această poveste fără să amintesc de câteva resurse aflate la dispoziție. Dacă ai fost afectată de situații precum cele din această poveste, poți apela la următoarele organizații:

• Găsești informații de contact despre cea mai apropiată filială a Rape Crisis Centre sau numărul de telefon pentru linia lor de urgență pe website-ul organizației: www.rapecrisis.org.uk.

• Survivors Trust este cea mai mare organizație din Marea Britanie care reunește specialiști în tratarea urmărilor violului și ale abuzului sexual și are agenții cu sedii în Marea Britanie și Irlanda, unde sunt furnizate informații, sfaturi, sprijin și terapie: www.thesurvivor-strust. org.

• Safeline se mândrește cu activitatea sa de susținere a tuturor victimelor, indiferent de etnie, sex / orientare sexuală, religie etc.: https: //www.safeline.org.uk.

• Galop UK este o organizație de caritate împotriva violenței LGBT+, care furnizează consiliere confidențială și independentă și susține persoanele LGBT+ care au fost victimele unei agresiuni sexuale, ale abuzului și violenței. Organizația oferă un spațiu sigur și cuprinzător în care poți vorbi despre ce ți s-a întâmplat, indiferent de orientarea sexuală sau de identitatea de gen: htpt://www.galop.org.uk

•

Dacă vrei să ajuți, o poți face prin crearea unui mediu sigur în care orice femeie să aibă curajul de a vorbi despre faptul că a fost agresată sexual sau violată. Aceasta înseamnă să le crezi pe acele femei când își spun povestea, fără să învinovățești vreodată victima pentru că a fost agresată.

Către bărbații care se întreabă cum pot ajuta: vorbiți, nu păstrați tăcerea. Atrageți-le atenția bărbaților care fluieră sau strigă după femei, celor care fac comentarii neavenite, care le deranjează evident. Suntem cu toții responsabili să îmbunătățim societatea în care trăim.

virtual-project.eu

violin

[1] Școală privată de elită din Statele Unite (n. tr.).

[2] Roman horror scris în 1959 de autoarea americană Shirley Jackson, apărut și în limba română cu titlul *Casa bântuită,* considerat una dintre cele mai bune povești cu fantome ale secolului XX, roman care a stat la baza serialului Netflix cu același nume (n. tr.).

[3] Roman horror scris în 1977 de autorul american Stephen King, ecranizat în 1980 sub regia lui Stanley Kubrick. Apărut și în limba română, cu același titlu (n. tr.).

[4] În limba engleză, în original, „Cântecul de dragoste al fetei nebune" (n. tr.).

[5] Pictor american expresionist (1912–1956) (n. tr.).

[6] Roman apărut și în limba română, cu titlul *Inima întunericului* (n. tr.).

[7] Personaj de ficțiune, o adolescentă devenită detectiv amator (n. tr.).

[8] Dezbatere judiciară cu ușile închise (în limba franceză, în original) (n. tr.).

[9] Poem narativ scris de Edgar Allan Poe, considerat de referință pentru creația artistului. Titlul original: *The Raven* (n. tr.).

[10] Stil literar caracterizat de atmosfera sumbră și apăsătoare, uneori chiar înfricoșătoare, încărcată de mister și de dramatism accentuat (n. tr.).

[11] *Mesaje tăcute* (în limba engleză, în original) (n. tr.).

[12] Modelul lui Mehrabian (realizat în 1970) se bazează pe un renumit studiu psihologic realizat în 1967. Modelul lui Mehrabian a fost amendat în cercetările ulterioare, prin sublinierea faptului că nu se referă la transmiterea informațiilor în sine, ci a emoțiilor. Cu alte cuvinte, nu înseamnă că felul în care transmitem un mesaj este mai important sau contează mai mult decât mesajul însuși (n. tr.).

[13] „Tentația seducției", film romantic american din 1999, cu personaje adolescenți, adaptare a romanului din 1782 al lui Pierre Choderlos de Laclos, *Legăturile primejdioase* (n. tr.).

[14] Dramă romantică americană din 2002, bazată pe romanul cu aceiași nume scris de Nicholas Sparks în 1999, apărut și în limba română cu titlul *0 plimbare de neuitat* (n. tr.).

[15] Aluzie la testul Rorschach, creat în 1921 de psihanalistul elvețian Hermann Rorschach și folosit în psihanaliză, test în care subiecților li se prezintă pete de cerneală simetrice și li se cere să descrie ce le sugerează acestea (n. tr.).

[16] Roman al lui Truman Capote, apărut și în limba română cu titlul *Cu sânge rece* (n. tr.).

[17] Volum de povestiri al lui J.D. Salinger, apărut și în limba română cu titlul *Nouă povestiri* (n. tr.).

LAURE VAN RENSBURG

DOAR NOI DOI

virtual-project.eu